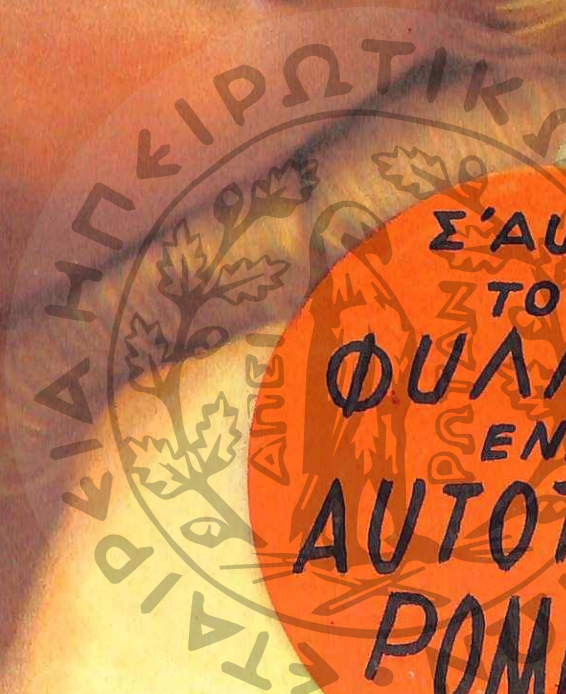

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 585

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ

"ΑΣΠΙΟΤΗ - ΕΛΚΑ,"

63

Εβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ

14

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 585

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΡΙΤΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΕΜΠΤΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Κρύα...

Όριστικῶς ἐνέσκηψαν, ὡς φαίνεται, τὰ κρύα,
καὶ μ' ἀρκετὴ πικρία
σὰς ἀναγγέλω τὰ τρωτά αὐτοῦ τοῦ γεγονότος.
Ἀνέκαθεν, πρὸ τοῦ Βορρᾶ μοῦ φαίνεται ὁ Νότος
ἀπείρως συμπαθέστερος
καὶ ἀξιοπρεπέστερος,

ἔχω δὲ λόγους σοβαροὺς νὰ ἐπιμείνω πὼς
μᾶς βασανίζει ὁ χειμὼν πολὺ καὶ ἀπρεπῶς.
Ἐν πρώτοις χάρις εἰς αὐτὸν καθεὶς μᾶς τουρτουρίζει,
χωρὶς νὰ θέμει ξύρισμα ἐκεῖνος μᾶς ξυρίζει,
κι' ἀκόμη τὴν συνήθειαν τὴν φρικαλέαν ἔχει
γιά νὰ μᾶς τυραννήσῃ,
ν' ἀνοίγῃ τὸ Στερέωμα καὶ νὰ μᾶς... καταβρέχῃ
ὅποτε τοῦ καπνίσῃ !...

Ναί, εἶναι ἀπρεπέστερος τῷ ὄντι ὁ χειμὼνας!
Δὲν μᾶς ἀφίνει, βλέπετε, νὰ ζοῦμε κατὰ μόνας,
μᾶς ἐφευρίσκει διαρκῶς καὶ ἕνα νέο ξεδοδὸ !
καί, γενικῶς, μᾶς ὁδηγεῖ σὲ πλήρες ἀδιέξοδο !
Τί νὰ τὸ κόνω, φίλε μου, τὸ θαῦμα τῶν χιόνων
ὅταν τὸ ὑποδέχομαι σάν τὸ σκυλλὶ κρυώνων ;
Ἀκόμη καὶ ἡ σόμπα μου ἡ τόσο ἀναμμένη,
καλλίτερα νὰ μένῃ,
ἂν πρόκειται νὰ ζεσταθῇ τὸ φτωχικὸ μου σπῆτι
μὲ τόνους ἀνθρακίτη !

Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους σημειῶ με ἀρκετὴ πικρία
ὅτι κι' ἐτούτῃ τῇ φερά ἐνέσκηψαν τὰ κρύα.
Κι' ἐξ ἀφορμῆς παμφιλτάτοι, αὐτοῦ τοῦ γεγονότος,
τῆς εὐκαιρίας δρᾶττομαι νὰ πῶ ὅτι ὁ Νότος
πρὸ τοῦ Βορρᾶ μοῦ φαίνεται ἀπείρως συμπαθέστερος,
ἀξιαγάπητος, θερμὸς καὶ ἀξιοπρεπέστερος !

Δ. Γαλ.—

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.700
ΗΜΕΡΟΜ. 12.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΙΙΖΕΜΕ...

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ

Αναγνώστης πρωϊνής έφημερίδος, αντικρούων ένα των συνεργατών της, ισχυριζόμενον — δικαιοτάτα — ότι το κοσμικόν όνομα (;) «Ρι-ρουλί» — τό όποιον φέρεται ως παραλλαγή του όνόματος... «Εύχαρις» — είνε κακόηχον, γράφει τά έξης μεταξύ άλλων :

«Βέβαια όμως και τό Ρι-ρολί, με τάπανωτά ρ, δέν είνε λιγώτερο κακόηχο. "Αν και τάπανωτά ρ, μ' επανάληψη όμως του ίδιου φωνήεντου της πρώτης συλλαβής, κάποτε είνε ύποφερτά κι' άπαντιούνται και σε στιχουργήματα, όπως λ. χ.

Τιριρί,
Πού πās, μωρή ;
—Στό Τζομπάνη, γιά τυ-
ρί,
γιά τυρί, γιά τριμμάτα
κλπ., κλπ.»

Όμολογούμεν, ότι δέν είχο-
μεν προσέξει μέχρι τουδε τό
εύηχον των άπάνωτων ρ μ' έ-
πανάληψιν του ίδιου φωνήεν-
του». Τώρα, όμως, πού τό προ-
σέχομεν χάρις, εις την έπιστο-
λήν του άναγνώστου... άγανα-
κτώμεν ζωηρότατα.

ΠΕΤΙΜΕΖΑΔΕΣ

Τις ήμέρες αυτές είδε τό φώς
της δημοσιότητας ένα αληθινά
έξαιρετικό βιβλίον και πού πρέ-
πει από όλους σχεδόν τους «Έλλη-
νας να διαδασθ. «Πετιμεζάδες»
είνε ό τίτλος του. Συγγραφέας του
ό γνωστός και από άλλα του ιστο-
ρικά και ποιητικά έργα κ. Κώ-
στας Καλαντζής. Η δράση των
«Πετιμεζάδων» αρχίζει από τά
1601 και ειδικά από τό χωριό
Σουδενά της Ηπείρου. Από εκεί
οί μεγάλοι ήρωες κατεβήκανε στο
Μωριά, πήραν μέρος στους πολέ-
μους του Μοροζίνη, στην επανάστα-
ση των Ορλώφ και Παπαζώλη και
μεγαλοόργησαν στην Έλληνική έ-
πανάσταση. Τις παραγμένες εκεί-
νες εποχές τις ζωντανεύει τό τόσο
δυνατό ταλέντο του βιογράφου των,
ό όποιος με τά ιστορικά του βιβλία
δίνει μία έντελώς νέα μορφή στην
ιστορία πού να μπορεί έτσι να δια-
βασθ από όλους γενικά. Η ιστο-
ρία από την πέννα του Καλαντζή
γίνεται λογοτέχνημα, γίνεται τρα-
γοδία, γίνεται έπος.

Ακόμα μέσα σ' αυτό τό βιβλίον δη-
μοσιεύονται και άρκετά έγγραφα σε
φωτοτυπία της Έλληνικής επана-
στάσεως πού φέρουν όλες σχεδόν
της ύπογραφές των πρωταγωνιστών
της.

Προκαταβολή

ΕΙΧΑ να τον δώ από τό καλοκαίρι και
τόν απάμωσα προχθές τυχαίως στο
δρόμο. Τά είπαμε και κατελήξαμε στα
άπαρτίτητα :

—Και να σε βλέπουμε καιμιά φορά...
—Ναι, άδερφέ. Κι' εγώ ήθελα να δώ και τη
γυναίκα σου.

—Πέρνα, λοιπόν, από τό σπίτι.
—Ποιό σπίτι ; Δέν τό ξαίρω τό καινούργιο.
—Ποιό καινούργιο ;
—Την τελευταία φορά πού σε είδα μου είχες
πει πώς θα άλλαζες σπίτι.

—"Α, ναι. Δέν άλλαξα, όμως. Είχα βρει
πραγματικά μία πρώτης τάξεως μονοκατοι-
κία, αλλά τά χαλάσαμε με τό σπιτονοικοκύρη
στην προκαταβολή.

—Γύρευε πολλά ;
—Όχι. Γύρευε άλλως προκαταβολή. Κι' ε-
γώ, φίλε μου, προτιμώ να ξεχειμωνιάσω στην
κορφή ενός βουνού, και μέσα σε άντίσκηνο,
παρά να πληρώσω τέτοιο πράμμα.

—Αηλαδή ;
—Μου εξήγησε τις απόψεις του ό παλός μου
φίλος, στο όποιο την σοφία έχω πολλούς
λόγους να βασίζωμαι.

—"Ακουσε, άναπτή μου. Πρό έτών διέπρα-
θα την ήλιθιότητα να νοικιάσω ένα σπίτι και
να πληρώσω έναν δλοκλήρο χρόνο μπροστά.
Αυτό έγινε καλοκαίρι, την εποχή, δηλαδή, πού
είναι έντελώς άχρηστη ή λειτουργία του λεγο-
μένου καλοριφέρ. "Ηρθε, όμως, κι' ό χειμώνας
και ή έλλειψις του θερμαντικού αυτού μέσου,
άρχισε να γίνεται αισθητή. Φώναξα, λοιπόν,
τόν ιδιοκτήτη και του υπενθύμισα ότι στο
συμβόλαιο πού είχαμε κάνει γινόταν λόγος
περί λειτουργίας του καλοριφέρ από του Νοεμ-
βρίου. Με άκουσε και μου άπάντησε :

—Τό άναγνωρίζω άπολύτως. "Εχετε δίκιο.
Δυστυχώς, όμως, τό καλοριφέρ δέν είναι έφικ-
τόν να μη προς τό πέρν.

—Και πότε θα είναι έφικτόν ;
—Τό ταχύτερον.

—Αηλαδή ;
—Τόν Φεβρουάριο θα τό έχετε όπωσδήποτε !
»Θέλεις τό συμπέρασμα ; συνέχισε ό σοφός
μου φίλος.

—Τό καταλαβαίνω. Πήγες στα δικαστήρια.
—Ακριβώς.

—Και θα πήρες άποζημίωση.

—Ακριβέστατα. "Εν τώ μεταξύ, όμως, ή γυ-
ναίκα μου είχε κρεββατωθεί κι' εγώ κόντευα
να πάω από ψύξι. Κι' άλλα αυτά γιατί ;

—Γιά να είναι άσυνείδητος ό ιδιοκτήτης.

—Όχι. Γιά να δώσω προκαταβολή, "Αν δέν
την είχα δώσει θα μπορούσα να φύγω την έ-
πομένην και να βρω άλλο τό καλοριφέρ πού
ζητούσα... Θα σε περιμένω λοιπόν, στο παλόν
μου σπίτι, στο όποιο δέν πληρώσα προκαταβο-
λή, κι' από τό όποιο δέν θα φύγω, άν δέ βρω
ένα άλλο επίσης χωρίς προκαταβολή.

"Ανεγνώρισα άπολύτως τό δίκιο του και έ-
σπευσα να του εύχηθώ εύτυχή την προσεχή άλ-
λαγή της στέγης του.

—Σ' εύχαριστώ, μου είπε ό σοφός άνθρω-
πος. Να μου έπιτρέψης, όμως, να μην δεχθώ
την εύχή σου...

—Γιατί ;
—Διότι, απλούστατα, διατυπώνεται... προκα-
ταβολικώς !

Είπε και έτράπη εις άτακτον φυγήν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΣ

ΙΙΖΕΜΕ...

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑ

"Αντιγράφωμεν από την στή-
λην των «Νέων και Περιέργων»
πρωϊνής έφημερίδος :

«Αί έφημερίδες της Βουδαπέ-
στης γράφουν ότι ό επίσκοπος
Σβόϊ άπηγόρευσε την έκτέλε-
σιν — διά λόγους ήθικης — εις
όλας τάς εκκλησίας της περιο-
χής του, των δύο περιφήμων
έμβατηρίων, του «Γαμηλίου έμ-
βατηρίου» του Βάγνερ από
τόν «Λόεγκριν» και του «Γα-
μηλίου έμβατηρίου» του Μέν-
τελσον από τό «Όνειρον θερι-
νής νυκτός». Ό επίσκοπος προ-
βάλλει και την δικαιολογίαν
διά την άπαγόρευσιν της έκτε-
λέσεως αυτών των δύο τεμα-
χίων. Διά τό έμβατήριο του
Μέντελσον λέγει ότι «καθ' όν
χρόνον έκτελείται, ό γαμβρός
μεταβάλλεται εις όνον».

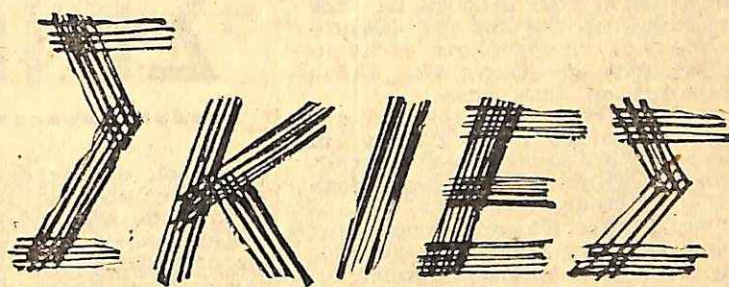
Με την άπαγόρευσιν του έπι-
σκόπου Σβόϊ την άφορώσαν τό
έμβατήριο του Μέντελσον, αί-
ρεται, βέβαια, μία τυπική άδι-
κία κατά του μεταβαλλομένου
εις όνον γαμβρού. Φοβούμεθα,
όμως, ότι τοϋτο δέν πρόκειται
να έπιρρασή «αθόλου και την
ουσιαστικήν πλευράν του ζη-
τήματος, διά την οποίαν — δυ-
στυχώς — κανέν μέτρον δέν
άπεδείχθη άρκούντως τελε-
σφόρον....

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ

Μίς τό έπληροφόρησε και α-
πό τό συντάκτης των «Νέων
και περιέργων», από τις στή-
λες του :

«Με τάς χημικάς μεθόδους, αι
όποιαι χρησιμοποιούντο μέχρι του-
δε κατά την έπεξεργασίαν των ξύ-
λων, δέν είχε κατορθωθ ή παρά μό-
νον ή εκμετάλλευσις του ήμισους
των ούσιων πού περιέχουν. Μία ε-
μως είδησις εκ Βερολίνου μάς πλη-
ροφρεί ότι ή καθηγητής κ. Μπέ-
γκιους κατόρθωσε διά των μεθόδων
του να τό μεταβάλη εις άκατέργα-
στον ξυλοζάχαρον, το ίσιον άπο-
τελεί μίαν ιδεώδη υδατανθρακούχον
τροφήν διά τους χοίρους. Με την με-
θοδόν του κ. Μπέγκιους επιτυγχά-
νεται επίσης ή εξαγωγή οίνου νεύ-
ματος, γαλακτικού όξέος, και γλυ-
κερίνης.

"Η διατροφή των ζώων με ξύλο
νομίζωμεν ότι δέν άποτιεί τίποτε
τό καινοφανές. "Εν "Ελλάδι, ύπαρ-
χουν πολλοί κάτοχοι ζώων πού
άνέκαθεν τά τρέφουν διά... ξύλου.
Και, μάλιστα, άποκλειστικώς, δι'
αυτού...

Πρωτότυπο ελληνικό διήγημα του κ. Δ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

τά χείλη της ήσαν ύγρά άπ' τά φι-
λιά του. "Η σκιά του την έμπόδιζε
κι' αυτήν να προχωρήσει, δέν την ά-
φηνε έλεύθερη.

"Όταν λοιπόν ό
Δημήτρης γνώρισε
την Φανή, όταν αι-
σθάνθηκε γι' αυτήν
τό πρώτο έρωτικό
σκίρτημα, πίστεψε
πώς ή σκιά του θα
έφευγε γιά πάντα.
Μά δέν την είδε να
φεύγει. Καί αντίθε-
τα, μετά τις πρώτες
εϊκειότητες, μετά

ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ τό γράψιμο λι-
γάκι, άπόπτε τον καφέ του
ό Δημήτρης και ρίχτηκε πά-
λι στη συλλογή :

Βέβαια... "Επρεπε, ήταν μοιραίο,
ήταν γραφτό, δέν μπορούσε να γί-
νη άλλοιώςτικα. Ό άναλλοίωτος νό-
μος των πεπρωμένων κυβερνούσε...
"Αναψε ένα τσιγάρο. Κι' όπως έ-
σβυνε ή μικρή φλόγα του σπύριτου
έτσι του φάνηκε πώς θαπρεπε να
σβύση κι' ή έρωτική του ιστορία.
Τό καταλάβαινε καλά όσο κι' άν
την άγαπούσε την Φανή με τό πιο
θερμό και τό πιο νεανικό αίσθημα.

Μά, ναι, βέβαια !... "Ηταν αλή-
θεια πώς ήθελε να της δώση ολό-
κληρο τον εαυτό του, να της χαρίση
κάθε παλμό της καρδιάς του. Κάθε
γλυκόλογό του κι' αυτή άκόμα ή ά-
νάσασ του της άνηκε — έπρεπε να
της άνηκε.

"Όμως δέν μπορούσε. "Όσο κι' άν
ένοιωθε γι' αυτήν μίαν αληθινή ά-
γάπη, όσο κι' άν πονούσε, έβλεπε
δυό σκιές να τους χωρίζουν. Στην
αρχή γέλασε : Χά, χά, χά !... Τι
μπορούν να κάνουν δυό σκιές σε
δυό νέους ζωντανούς ανθρώπους με
όσα και σάρκα — πρό παντός σάρ-
κας !... Μά με τον καιρό κατάλαβε
καί !... Μά με τον καιρό κατάλαβε
πώς ζωντανές ήσαν οι ίδιες οι σκι-
ές και πόσο μπορούσαν να κυβε-
ρήσουν τις μοίρες των ανθρώπων...

Πρώτα ήσαν ή δική του ή σκιά :
Κάποια γυναίκα πού ύπήρξε στα-
βή...

μς στα πρώτα θέματα
της νεανικής ζωής του.
Την άγάπησε τρελλά, την
άκολούθησε. "Ηταν, γι'
αυτόν, ή μοιραία γυναί-
κα πού έτυχε κάποτε στον
δρόμο του και τον σαγή-
νεψε με την πρώτη ματιά
της.

Τρία χρόνια ήσαν δικός
της, τρία χρόνια ήσαν δική του. "Ε-
να πέλαγος πραγματικής εύτυχίας
ήταν αυτά τα τρία χρόνια πού νό-
μιζε πώς δέν θα τελείωναν ποτέ.
Κάποτε όμως τελείωσαν, κάποτε οι
δρόμοι τους άλλαξαν μά αυτό δέν
είχε καμιά άπολύτως σημασία. "Η
εικόνα της, τά λόγια της, τό προ-
φίλ της θαύλασε πάντα μέσα στα
μάτια του και στην ψυχή του. "Η-
ταν ή μοιραία, ή αλησμόνητη, ή
πρώτη, ή μεγάλη άγάπη. Την έβλε-
πε μπροστά του σαν τεράστια σκιά
πού τον έμπόδιζε να προχωρήσει. "Η
γοητεία της τον κρατούσε αιχμάλω-
το. Χωρίς άλλο ήταν αιχμάλωτος
μιάς σκιάς.

Τό ίδιο κι' αυτή — ή Φανή. Στην
μικρή ζωούλα της όπηρξε κάποιος
μοιραίος άνθρωπος πού της δίδαξε
τόν έρωτα. Την πήρε στην άγκαλιά
του, την έσφίξε, την φίλησε, την έ-
κανε να νοιώση την άγάπη. Κι' αυ-
τή τον πίστεψε, πλανήθηκε άπ' τά
γλυκόλογά του, έζησε μέσα στα
πιο γλυκά όνειρα ως την στιγμή
πού εκείνος έφυγε. "Όμως αυτή δέν
μπορούσε να τον ξεχάσει. Στ' αυ-
τιά της άνηχοΰσαν οι όρκοι του,

τις πρώτες άμοιβαίες έξομολογή-
σεις, έμαθε με πίκρα πώς ή σκιά
του είχε ταίρι τη δική της. Δυό
σκιές και δυό άνθρωποι δυστυχί-
σμενοι, σκλαβωμένοι από τό παρελ-
θόν.

"Ενα βράδυ ή Φανή του μίλησε
γι' α ύ τ ό ν. Κουδέντιασε πολλήν
ώρα. Καί την άλλη μέρα κι' άλλο-
τε, πολλές φορές. "Υστερα της μι-
λησε κι' αυτός γιά την δική του
σκιά και κατάλαβαν κι' οι δυό πό-
σο δεμένοι με τά περασμένα ήτανε,
και πόσο λίγο μπορούσαν να σπά-
σουν τά δεσμά τους.

"Όσοπο στο τέλος κατάντησαν να
λέη ό ένας στον άλλον τις έρωτικές
του άναμνήσεις :

—Θυμάμαι κάποτε... έλεγε ή Φα-
νή με κάποια νοσταλγία στα μάτια.

—"Ενα βράδυ, έδώ και τρία χρό-
νια... άποτελείωνε αυτός μ' ένα θά-
ρος στην καρδιά.

Κι' έλεγαν, έλεγαν αδιάκοπα.
Μόνο γιά σκιές, γιά τίποτ' άλλο. "Η
άγάπη τους σαν να μην ύπήρχε...

* "Ετσι σκεπτόταν άπόψε ό Δημή-

τρης. Τάβλεπε καθαρά, ξεκαθάριζε τις σκέψεις του, μιλούσε με τον ήχο του. Διατηρούσε την ψυχραιμία του και την απόλυτη ευθυκρισία, κι' αυτό τον έκανε να βλέπει την κατάσταση όπως ήταν.

Καταλάβαινε πώς αυτόν και την Φανή περισσότερο τους έωναν οι σκιές παρά τα πραγματικά τους αισθήματα. Ούτε μια άχτιδα πραγματικής αγάπης, ούτε ένα φως αληθινής χαράς. Καμμία τρυφερότης καμμία νέα συγκίνησης που να τους κάνει να λησμονήσουν το παρελθόν, ν' απαλλαγούν από την άδυσώπητη συντροφιά των σκιών...

Γιατί λοιπόν να ζήσουν μαζί;... Γιατί να σέρνουν τα κουρασμένα δώματά τους, γιατί να θέλουν να ξεχάσουν αφού δεν μπορούν; Ήταν προτιμώτερο να χωρίσουν.

Προχθές το βράδυ της τα είπε. Κι' εκείνη κατέβασε το κεφάλι.

—Ναι! του είπε. Έχεις δίκιο, Δημήτρη.

—Το ξέρω, μουρμούρισε αυτός.

Και συμφώνησαν πώς δεν θα ήταν, δυνατό να ζήσουν πια μαζί. Έπρεπε να σταματήσουν την θλιβερή, την μελαγχολική έρωτική τους ιστορία, που δεν είχε τίποτ' απ' το παρόν κι' ήταν γεμάτη από το παρελθόν...

Ο Δημήτρης περίμενε ίσως να φρικιάσουν τα χείλη της, πρόσμενε να νοιώσει κάποια τρεμούλα στη φωνή της, όταν της μίλησε για χωρισμό. Κι' όμως, όχι! Η φωνή της ήταν σαν πάντα καθαρή, ασημένια, έκλεινε το βράδυ — το προχθέςινό.

Δεν φαντάστηκε πώς ίσως κι' η Φανή να περίμενε κάποια τρεμούλα στη φωνή του. Ούτε καν παρατήρησε πώς η μιλία του ήταν απόψε καθαρή, όπως όλα τα βράδια, έντονη, σχεδόν ψυχρή...

Ο χωρισμός λοιπόν ήταν μοιραίος, αναπόφευκτος. Έπρεπε να χωρίσουν, και γι' αυτό αποφάσισαν να συναντηθούν για τελευταία φορά απόψε, να κάνουν έναν μικρό περίπατο, κι' ύστερα ν' αποχαιρετισθούν. Θα έδιναν τα χέρια, και ύστερα ό καθένας θα περνε τον δρόμο του. Ούτε δάκρυα, ούτε σκηνές, ούτε συγκινήσεις. Τίποτα. Οι σκιές δεν το επιτρέπουν...

Παράτησε την πέννα με άνια. Αδρές οι αιώνιες δικηγορικές «προτάσεις» που ήταν υποχρεωμένος να γράφει, οι κλήσεις, τα δικόγραφα, οι καταθέσεις, τον ένοχλοσαν τρομερά.

—Αλλωστε ήταν άργα. Το είδε καθώς έπεσε το μάτι του στο ρολόγι του.

—Διάβολε!... Έφτάμιση.

Το ραντεβού ήταν στις όχτω. Εκείνη θα γύριζε απ' τα μαγαζιά με κάτι μικρούνια που λογάριζε να κάνει. Θα την συναντούσε εκεί, στην ίδια γωνία του συνοικιακού δρόμου που την περίμενε κάθε βράδυ, κάτω απ' το μελαγχολικό φως που σκόρπιζεν ένα άρρωστο λαμπιόνι.

Πέταξε την δικογραφία, έκλεισε τον φάκελλο με τις «προτάσεις», κλείδωσε τα συρτάρια και έσηκώθηκε. Φόρεσε το αδιάδροχό του, διόρθωσε τη γραβάτα του και τα μαλλιά του, φόρεσε τα γάντια του και βγήκε.

Εξω ψιλόβρεχε. Ήταν ένα άδικο, ένοχλητικό ψιχάλισμα που περόνιαζε ως τα κόκκαλα. Αυτή ή ύγρασία, οι άνθρωποι που έτρεχαν

ΣΚΙΕΣ

διαστικοί, οι μικρές λιμνούλες που είχαν εγχεματισθή στο πεζοδρόμιο, μεγάλωναν την μελαγχολία.

Αισθάνθηκε κάτι να θαράινε μέσα στην ψυχή του. Ένοχλήθηκε απ' την ύγρη ασφάλτο, απ' την ασυνείσθητη θλίψη που φέρνει η βροχή και πήδησε σ' ένα ταξί. Φυσικά πήγε νωρίτερα στον τόπο του ραντεβού. Μ' αυτό δεν τον πείραξε, δεν τον ένοχλούσε καθόλου. Έβλεπε το άμαξι και χώθηκε κάτω από έναν τσίγκο.

Κάποιες σταγόνες βροχής τον έδερναν στο πρόσωπο αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Στην έρημη αυτή γωνιά η μελαγχολία ήταν λιγώτερη, τα αισθήματα πιο ξεκαθαρισμένα. Το περιβάλλον δεν ήταν μόνο γνωστό. Του ήταν και συμπαθητικό, οικείο, αφού εκεί την συναντούσε δυο μήνες τώρα.

Ένα τράμ σταμάτησε. Και σε δυο λεπτά η Φανή βρέθηκε κοντά του, φορτωμένη με πακετάκια. Ένα σωρό μικροπράγματα από κείνα που θεωρούν απαραίτητα οι γυναίκες και άσημαντα οι άνδρες.

Ο Δημήτρης της έσφιξε το γαντοφορεμένο χεράκι.

—Πάμε; την ρώτησε.

—Πάμε...

—Δεν σέ πειράζει που ψιχαλίζει;

—Θα πάμε στο «δάσος», απάντησε αυτή μ' ένα χαμόγελο.

Ήταν μια πλατειούλα έρημη και σκοτεινή με πέντε-δέκα δεντράκια. Την έλεγαν «δάσος». Εκεί, κοντά στον άσθενικό κορμό ενός δένρου, σκεπασμένο απ' τα κλαδιά του, έμεναν και τα έλεγαν πολλές βραδυές. Το «δάσος», που είχε γίνει μια γλυκεια συνήθεια, θα τους φιλοξενούσε απόψε μέσα στα συμπαθητικά σκοτάδια του — απόψε για τελευταία φορά...

Ο Δημήτρης πήρε μερικά πακέτα για να την βοηθήσει. Ύστερα πέρασε το χέρι του γύρω από την μέση της. Προχώρησαν διασπαστικά για να ξεθεθούν γρήγορα κάτω απ' την προστασία του δάσους.

—Όσα είχαν να πουν τα είπαν. Μι-

ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

—Σου κατασκεύασα μια αυτόματη ύπνοεστια γυναικούρι μου. Και νομίζω ότι έπνιγα. Είναι τόσο θάωμανο-άναίστατη και τεμπέλα, όσο μία έλθινη.

λησαν και οι δυο με ελκρινεία και είδαν πόσο ήταν δεμένοι με το παρελθόν. Ο Δημήτρης της εξηγήθηκε με τρυφερότητα. Της είπε πόσο την αγαπούσε, πόσο περισσότερο ήθελε να την αγαπήσει, αλλά πόσο ύποφερε όταν έβλεπε την καρδιά του να έχει σκλαβωθεί σε μια σκιά, σε μια όπτασία. Κι' ύστερα πάλι πόσο ύποφερε όταν την έβλεπε κι' αυτήν να λατρεύει μιαν άλλη σκιά.

Ύστερα ήταν και το άλλο: Δεν μπορούσε να την αγαπήσει όσο ήθελε, να της δοθεί όπως ποθούσε. Ίσως αυτά να ήταν γελοία, κωμικά για τον άλλο κόσμο αλλά γι' αυτούς ήταν ένα ψυχικό μαρτύριο που δεν μπορούσαν να συνεχίσουν.

Η Φανή τον άκουγε με προσοχή. Τα μαύρα μάτια της άφηναν τότε — τότε μια παράξενη λάμψη. Ύστερα ήσυχάζαν.

Έτσι, όταν μίλησε κι' αυτή, όταν του απάντησε, δεν βρήκε τίποτ' άλλο να του πει από ήρεμα και κανονικά λόγια που συμφωνούσαν απολύτως με τα δικά του.

Έδωκαν τα χέρια. Ίσως λίγο ψυχρά, λίγο απότομα, μ' έναν τρόπο που είχε κάποια νευρικότητα. Εκείνος της έσφιξε δυνατά το χέρι, αυτή το άφησε να πονέσει μέσα στο δικό του, ύστερα σήκωσε άργα το κεφάλι, τον κύτταξε στα μάτια που την κυττούσαν, πήγε κάτι να του πει, έκανε να τραβήξει το χέρι της κι' ύστερα... — ξαφνικά — ένας λυγμός ακούστηκε. Το κεφάλι της ακούμπησε προστατευτικά στο στήθος του, τα χέρια της τον έσφιξαν στο πιο παράφορο αγκάλιασμα και τα χείλη της ζήτησαν τα δικά του. Έκλαιγε με χοντρά δάκρυα, με θουδό αναφυλλητό.

Εκείνος σαν να έγινε άλλος άνθρωπος έσκυψε, την αγκάλιασε σφιχτά κι' εκόλλησε τα χείλη του στα δικά της. Ένα φιλήθρο κι' ατελείωτο, ένα φιλήθρο που το έβρεξαν τα δάκρυα της — και γιατί να μην το πει; — τα δάκρυά του.

Τί; Όχι!... Δεν μπορούσαν να χωρίσουν. Πλανήθηκαν. Τα δάκρυα εκείνα, ο λυγμός που έκοψε έναν ψυχρό χαιρετισμό, το παράφορο αγκάλιασμα στην σκοτεινιά του «δάσους», τους έκαναν να νοιώσουν πως κάποτε οι σκιές φεύγουν. Γιατί πραγματικά είχαν φύγει οι σκιές... Τους φθάνει γι' αυτό ένα αληθινό αγκάλιασμα, ένα φιλήθρο κι' ένα δάκρυ.

Της σκούπισε τα μάτια με τρυφερότητα, ύστερα σκούπισε και τα δικά του. Χαρούμενος σαν παιδί την κύτταξε στα μάτια, την αγκάλιασε και της ψιθύρισε.

—Το κατάλαβες, Φανή;.. Είμαστε ελεύθεροι, χωρίς σκιές...

Εκείνη χωρίς να του απαντήσει, του έσφιξε τρυφερά το χέρι και προχώρησε μάλιστα στην έξοδο του «δάσους».

Ψιλόβρεχε πάντα. Η ατμόσφαιρα ήταν ύγρη, μελαγχολική, νοτισμένη, το φτωχό λαμπιόνι μόλις έφεγγε. Η ασφάλτος ήταν βρεγμένη, τα πεζοδρόμια είχαν λιμνούλες κι' οι χοντρές σταγόνες τους χτυπούσαν στα πρόσωπα.

Αλλά τί τους ένοιαζε; Ή τριγύρω μελαγχολία δεν έφτανε ως τα έσθια της καρδιάς τους. Οι σκιές είχαν φύγει πια...

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μικρά - μικρά

Τον περασμένο μήνα συνήλθε στην αγγλική πόλη Νιουμάρεκ ένα ειδικό συνέδριο Παθητικής Αεραμύνης, με τον αποκλειστικό σκοπό να βρή μιαν ειδική αντισφύζιογόνο μάσκα για τ' αλλογα ιπποδρομιών.

—□□—

Τον τελευταίο καιρό έσταλξαν μονομιάς στις διάφορες πόλεις της Κοινητείας Λινκολνσάιρ, όκτώ επείγοντα τηλεγραφήματα, δια των οποίων οι αποστολείς έζητούσαν τίς... πυζάμες τους.

—Και οι όκτώ ήταν ένοχοι και είχαν υποχρεωθεί — την τελευταία ημέρα της δίχης — να διανοκτερεύσουν στο δικαστήριο, μήπως και τους έπηρεάσουν οι ενδιαφερόμενοι στην απόφασή τους.

—□□—

Στην Αυστραλία μεγάλες ποσότητες από ζωντανά ψάρια... μέθυσαν. Το μεθύσι αυτό προεκλήθη από το αφθονο ρούμι που χύθηκε από λιμάνι της πόλεως Μπουνταμπεργκ, από κάτι διαρραγέντα βαρέλια του ρουμιού.

Η καταστροφή των βαρελιών του ρουμιού προήλθε από πυρκαϊά.

Μεταξύ των... μεθυσμένων ψαριών, ήταν κι' ένας παραπλανημένος καρχαρία.

—□□—

Ένας σκύλος σκαλίζοντας το χώμα από πάρκο Μπρουνοκσάιρ της Ουαλλίας, εξέθαψε κοσμήματα αξίας 8.000 λιρών, τα οποία είχαν κλαπη από κάποιον άγνωστο και είχαν λησμονηθή εκεί.

—□□—

Ο Δούξ, ένας σκύλος φόν-περιέ—στη Βοστώνη—έχει χάσει την ακοή του και τα πλούσια άρσενικά του, που τον αγαπούν πολύ, του έχουν κρεμάσει επ' αυτά ένα μικρόφωνο, με την βοήθεια του οποίου ο Δούξ ακούει τώρα περίφημα.

—□□—

Ονομαζόμενο Τζάκ Μπόν... δάγκωσε ένα φεϊδι την ώρα που παίζει στον κήπο του σπιτιού του.

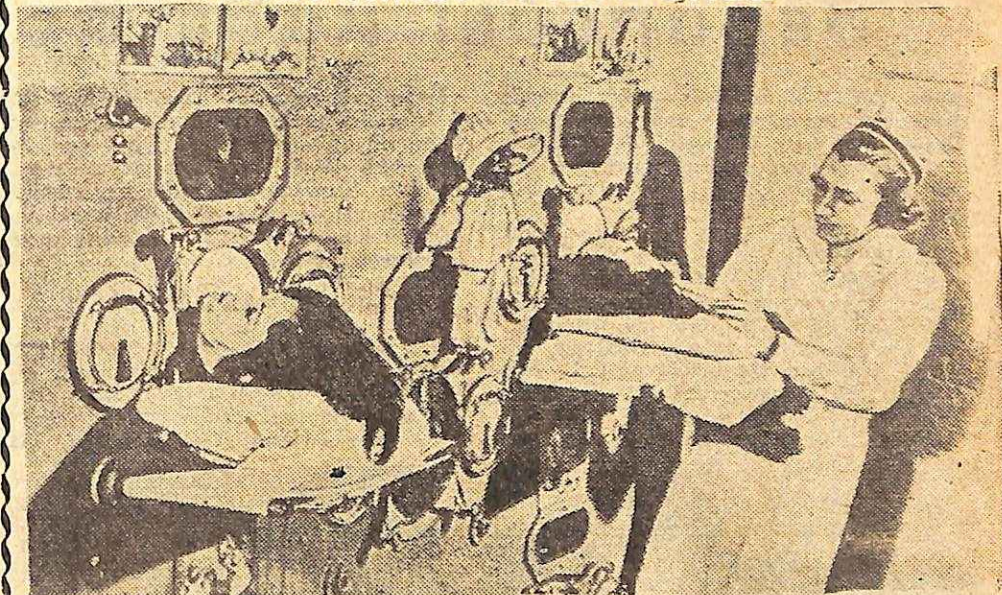
Μόλις αντίκρισαν το θέαμα οι γονείς του, έτρεξαν και το μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο για να προλάβουν την τυχόν δηλητηρίαση. Συνέβη όμως το εξής καταπληκτικό: να ψοφήση το φεϊδι από τη δαγκωνιά, και ο μικρός να μην πάθι τίποτα.

—□□—

Ο άρμένιος Ρουστάμ Μαμεντογιάν και η γυναίκα του Σοβάτ, ισχυρίζονται πως είναι το πιο ηλικιωμένο ζευγάρι του κόσμου. Ο Ρουστάμ είναι 140 χρονών και η γυναίκα του 116. Έζησαν μαζί 20 χρόνια και δεν απέκτησαν κανένα παιδί.

Φωτο-Ρεπορτάζ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΠΝΕΥΜΟΝΕΣ

Κάθε χρόνο χιλιάδες παιδιών παθαίνουν από παιδική παράλυση. Όταν η τρομερή αυτή αρρώστια χτυπούσε τους αναπνευστικούς μυών, οι άσθενείς ήταν καταδικασμένοι σε βέβαιο θάνατο από ασφυξία. Σήμερα η έφευρσις του μηχανικού πνεύμονος κατορθώνει και τους σώζει. Το περίπλοκο μηχανήμα του μηχανικού πνεύμονος όφειλεται στον άμερικανό μηχανικό Φίλιπ Ντρίνκερ. Άνωτέρω η φωτογραφία ενός παρομοίου μηχανήματος σ' ένα μεγάλο άμερικανικό νοσοκομείο. Τα άσθενή παιδιά μένουν μέσα στο μηχανήμα ακίνητα επί ολόκληρους μήνες. Μόνο το κεφάλι τους βγαίνει έξω. Πλάι τους, μια νοσοκόμος διαβάει φωνητά ένα μυθιστόρημα, για να τα διασκεδάση λίγο από το τρομερό μαρτύριο της ακινησίας.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Θα μπορούσατε ποτέ να φαντασθήτε ότι το ράγκμπυ, ένα είδος φουτμπόλ που παίζεται στην Αμερική, αριθμεί κάθε έτος δεκάδες νεκρών και χιλιάδες τραυματιών μεταξύ των παικτών! Γιατί διεξάγεται με αφάνταστο πάθος. Η δέ αθλητική υγιεινομική υπηρεσία είναι ώργανωμένη σαν να πρόκειται περί πολεμικών επιχειρήσεων. Με τραυματισμούς, λατρώς, νοσοκόμους, φορητά νοσοκομεία, χειρουργεία κλπ. Σημειωτέον ότι τα δυστυχήματα αυτά συμβαίνουν παρά το γεγονός ότι όλοι οι παίκτες είναι θωρακισμένοι με πλάκες από κράνιο, στήθος, και πόδια. Μια ιδέα του θωρακισμού αυτού, σας δίνουν οι άνωτέρω φωτογραφίες ενός παίκτη την ώρα που βγάζει την αθλητική του στολή. Από κάτω φαίνονται σιδερένια ελάσματα, σιδερένιες ζώνες, προφυλακτήρες των ώμων, των πλευρών, της ράχης!

Στο περιθώριο της επικαιρότητας

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΚΡΥΑ ΧΕΡΙΑ θεραπεύει κάθε αρρώστεια!

ΕΧΕΙΣ δίπλωμα ιατρικής; μπορείς να θεραπεύσεις τους αρρώστους. Δεν έχεις δίπλωμα; Τότε, άλλοι-μόνο σου, αν επιχειρήσεις να κά-νεις τον γιατρό. Θα πιάς συστηματικά στην φυλακή!

Αυτό ακριβώς έπαθε τελευταίως μια μικρούλα Γαλλίς, μόλις δέκα πέντε χρό-νων, ονόματι Άντρέ Μωρέλ. Και η πε-ριπέτεια της συγκινεί ολόκληρη τη Γαλ-λία. Γιατί το παιδί αυτό του θαύματος, που δεν σπούδασε ποτέ, γιάτρεψε, μέ-σα σε διάστημα ελαχίστων μηνών, δώ-δεκα χιλιάδες αρρώστους!

Η Άντρέ Μωρέλ γεννήθηκε στον πυρ-γο του Κλαρφόν, στα περίχωρα της Του-

λόζης στη φυλακή; Ασφαλώς όχι. Και η Άντρέ Μωρέλ εσυνέχισε το έργο της. Γιατί να μη το συνεχίσει; Είναι κακό να θεωρείται κανείς τους αρρώστους, χωρίς να τους δίνει γιατρικά; Μια απλή επιθε-σις των χειρών πάνω στο κεφάλι του αρ-ρώστου και νάτον αμέσως όρθιον, τελεί-ως θεραπευμένον!

12.000 ΘΕΡΑΠΕΥΜΕΝΟΙ !

Οι καταπληκτικές αυτές θεραπείες έ-συνεχίσθησαν επί έφ'τά ολόκληρους μή-νες. Κατά το διάστημα αυτό, όπως είπα-με και προηγουμένως, η Άντρέ Μωρέλ έθεράπευσε δώδεκα χιλιάδες άτομα. Πό-

Ένα εξαιρετικό
ένδιαφέροντος
ρεπορτάζ

ταν αμέσως καλά μόλις άκουμπούσε πιά-ναι τους τα χέρια της, γιατί να δυσι-στήσει στη μυστηριώδη αυτή δύναμη που είχε μέσα της; Έξ' άλλου, το ταλαιπωρο αυτό το κορίτσι δεν το είχε πάρει καθό-λου επάνω του. Δεν έλεγε ότι έκανε θαύματα. Διεκρίστωνε απλώς ένα παρὰ-φο φαινόμενο. Και βλέποντας ότι: «όσο-πιε γύρω της την εύτυχία, χαριότινε, Ποιοί ήταν, λοιπόν, το έγκλημά -ne, ω-στε να τη συλλάβουν και να την παρα-πέμψουν στα δικαστήρια, για παράνομη έ-ξάσκηση του ιατρικού επαγγέλματος;

Η ΓΛΥΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑ

Σωστές και δίκαιες όλες αυτές οι ά-πορίες. Γύρω από την Άντρέ, όμως, εί-γε άρχισε μια ταπεινή κερδοσκοπία. Οι δικοί της έλεγαν: «Αφού η Άντρέ μάς κάνει τον γιατρό, γιατί να μη πληρωνε-ται; Έξ' άλλου, αφού όλοι αυτοί οι αρ-ρώστοι έρχονται φορτωμένοι με δώρα, γιατί να μη τα δεχόμαστε;» Και σιγά-σι-γά, το πράγμα διεδόθη σ' όλη τη περιφέ-ρεια. Πολλοί μάλιστα, πιδ φθονεροί, έ-φθισαν στο σημείο να παραστήσουν τα πράγματα ακόμα πιο όμοια: «Μόλις πή-γαινε κανείς άρρωστος στον πυργο, οι γονείς της Άντρέ του ζητούσαν προκα-ταβολικώς χρήματα!»

Κατόπιν όλων αυτών των καταγγελι-ών, όπου έχουν βάλει, βέβαια, το δα-χτυλάκι τους και πολλοί γιατροί, για λό-γους ευνόητους, ό εισαγγελέας της Του-λούζης δεν μπορούσε πιά να μείνει με τα χέρια σταυρωμένα. Ο νόμος στο ζήτημα αυτό είναι σαφής και κατηγορηματικός:

«Η παράνομη εξάσκησης του ιατρικού επαγγέλματος τιμωρείται. Έτσι, η μι-κρή θεραπεύτρια συνελήφθη, προφυλαγι-σθηκε και τώρα περιμένει τη μέρα της δί-κης της, ή όποια δεν έχει ακόμα δορισθή.

Η καταδίκη της είναι βεβαία. Όπως επίσης είναι βέβαιον ότι τα χέρια της έ-θεράπευσαν δώδεκα χιλιάδες άτομα. Κι' αυτό ακριβώς την κάνει να ελπίζει:

— Θα έλθουν όλοι τους στο δικαστή-ριο, να καταθέσουν ότι τους γιάτρεψε, αόναζε ή Άντρέ, τη στιγμή που τη συν-έλαβαν. Τι κακό έκανα, σάς παρακαλώ, για να με πείτε στη φυλακή; Σκότωσα κα-νένα; Όχι. Με κατηγορείτε ότι γιγτοεύω τους αρρώστους είναι λοιπόν έγκλημα αυτό; Κι' άκου τα δικαστήρια άθωά-νουν, όπως άκουσα, φωνηάδες. Θα κα-δικάσουν έμένα, που δεν έβλαψα ούτε μι'ά μινίνα;

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Αν είχε κάποια ειδική έγκυκλοπαι-δική μόρφωση, ή μικρή κατηγορούμενη θάκανε αυτού του είδους την άπολογία στο δικαστήριο:

» Είναι αλήθεια, κύριοι δικαστάι, ότι δεν έχω δίπλωμα ιατρικής. Είμαι μι'ά ά-πλη άθεραπεύτρια». Τι ήταν όμως, ό μέ-γας Άσκληπιός, που τον θαυμάζουν και τον τιμούν οι σημερινοί γιατροί; Είχε δίπλωμα πανεπιστημίου; Όχι, βέβαια.

Δεν ήταν κι' αυτός, παρά ένας άπλός «θεραπευτής». Τα μέσα που μετεχειρίζε-το για τη θεραπεία των αρρώστων ήταν απλά, σαν τα δικά μου και ελαφρώς μυ-στηριώδη, όπως επίσης και τα δικά μου

Ο σωφέρ Σ... υπέφερε από επίμο-νη ήμικρανία. Η Άντρέ τον έθερά-σε ριζικά.

μέσα. Όλοι όσοι ήταν ξεγραμμένοι από άλλους γιατρούς, κατέφευγαν στον Ά-σκληπιό. Κι' αυτός τους έθεράπευε με ά-θωά δότανα. Σε πολλούς, μάλιστα, δεν

Η Κε Μ., εις από χρόνια, ρευ-ματικούς πόνους στην πλάτη. Τώρα εύγνωνε κι' αυτήν την Μωρέλ που την έθεράπευσε από τους πό-νους αυτούς.

έδινε καθόλου γιατρικά. Έψαλλε κάτω όρφικους ύμνους και κείνοι αμέσως γιά-τρεύονταν!

» Ο Άσκληπιός ανήγαγε τη θεραπευ-

Και ένας άπιστος Θωμάς: ό έπι-θεωρητής Καπώ. Δεν πιστεύει στην θεραπευτική δύναμη της Άντρέ, ά-φού δεν τον έθεράπευσε από τους πόνους του!

τική σε θρησκεία. Οι ναοί του ήταν πο-λυάριθμοι, σκορπισμένοι σ' όλες τις έλ-ληνικές πόλεις, ό πιο μεγάλος δε θρισκό-ταν στην Έπίδαυρο. Οι άσθενείς, πριν γίνουν δεκτοί μέσα στους ιεροούς αυτούς χώρους, κατέθεταν προσφορές— πράγμα που δεν το έκαναν οι δικοί μου άσθε-νείς, κύριο πρόεδρε—, έπαιρναν το μπά-νιο τους και υπεβάλλοντο σε αυστηροτά-τη δίαιτα. Ύστερα, έμπαιναν στον ναό, άπαγγέλλοντας διάφορες προσευχές, έα-πλώνονταν επάνω σε προβιές ζώων και απέκοιμούντο. Ύστερα, έμπαινε στο ιερό ένας ιερεύς, άκολουθούμενος από δροσε-ρές κοπέλλες που χόρευαν και τραγου-δούσαν, μάζευε τις προσφορές και ύπη-γόρευε στον κάθε άποκοιμισμένον άρρω-στο τη θεραπεία που έπρεπε ν' άκολου-θήσει. Τότε, μέσα στην γενική συγκίνη-ση, ένας ή και περισσότεροι άσθενείς τι-νάζονταν επάνω όρθιοι, άπολυτρωμένοι από τα δαιμόνια που είχαν μέσα τους και τα πλήθη έκραύαζαν: «Θαύμα! Θαύ-μα!»

«Αυτός ήταν ό Άσκληπιός, κύριοι δι-καστάι. Και όμως, θεωρείται σήμερα ως ή προσωποποίηση της ιατρικής. Δεν εί-ναι έτσι;»

Αυτά και άλλα θάλεγε ή μικρή Άντρέ Μωρέλ στο δικαστήριο, αν ήξερε γράμ-ματα. Μην άνησυχήτε, όμως. Θα τα πούν οι δικηγόροι της. Και ασφαλώς, θα μα-λάξουν την καρδιά των δικαστών και θα τους κάνουν πιδ έπιεικείς στην κρίσι- των.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ ΝΤΟΥΝΤΙ

Το προσεχές

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

φύλλο μας
θα περιέχει έκτος
από την συνηθισμένη
έκλεκτή ύλη
και

ΠΛΟΥΣΙΟ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ
ΠΟΛΥΧΡΩΜΗ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ

ΕΝΑ ΦΥΛΛΟ ΠΟΥ ΘΑ
ΘΑ ΣΑΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΗ

=7=

Εξυπνα 50°

—Μπορώ να ρωτήσω τί είναι αυτό τό παράξενο αντικείμενο που κρατάτε κάτω από την μασχάλη σας; ρώτησε ό υπάλ-ληλος του ξενοδοχείου τον νεοφερμένο πελάτη.

—Είμαι μι'ά άνεμόσκαλα, του εξήγησε ό πελάτης. Την φέρνω πάντα μαζί μου, ώστε σε περίπτωση πυρκαϊάς, να μπορώ να κατεβώ από τό παράθυρο του δωματί-ου μου.

—Πολύ λαμπρή ιδέα, του άπάντησε ό υπάλληλος. Άλλά είμαι υποχρεωμένος να σάς υπενθυμίσω ότι σύμφωνα με τους κανονισμούς του ξενοδοχείου μας, οι πε-λάτες μας που φέρνουν μαζί τους άνεμό-σκαλες για τόν φόβο της πυρκαϊάς, πρέ-πει να προπληρώνουν τό δωμάτιό τους!

—

Στο πεδίο της τιμής, ό ένας μάρτυς προς τόν ένα εκ των αντιπάλων:

—Ο αντίπαλός σας προτείνει να μο-νομαχήσετε με πιστόλι και από άπόστα-ση ένννη μέτρων.

Και ό άλλος:

—Δεν έχω καμιά άντίρρηση για τ' άννητά μέτρα, όσον άφορά τό όπλο, προτι-μώ τό σπαθί.

—

Ο παλμός υπάλληλος επισκέπτεται στο γραφείο του, τον πείως προϊστάμενό του.

—Όστε δεν με θυμόσαστε, κύριε; Πώς; Έδώ και είκοσι χρόνια εργαζό-μουν παιδί άκόμα, και με έστείλατε έ-ξω να πάω ένα γράμμα καί...

Και ό άφηρημένος προϊστάμενος:

—Α, ναι! Και πού είναι ή άπάντη-σις;

—

—Τί θα μου στοιχίση αυτός ό σκύλος; ρώτησε ό Ντικ τόν έμπορο σκυλιών και γατιών.

—Μι'ά λίρα.

—Κι' αυτός ό μικρός;

—Δύο λίρες.

—Κι' έκείνο τό σκυλάκι;

—Τέσσερις λίρες.

—Και τί θα μου στοιχίση αν δεν άγο-ράσω κανέναν σκύλο;

—

—Τί θα πής αν σε ζητήσω να με παν-τρευτής, Μύριελ;

—Τίποτε. Δεν μπορώ να μιλώ και να γελώ... συγχρόνως!

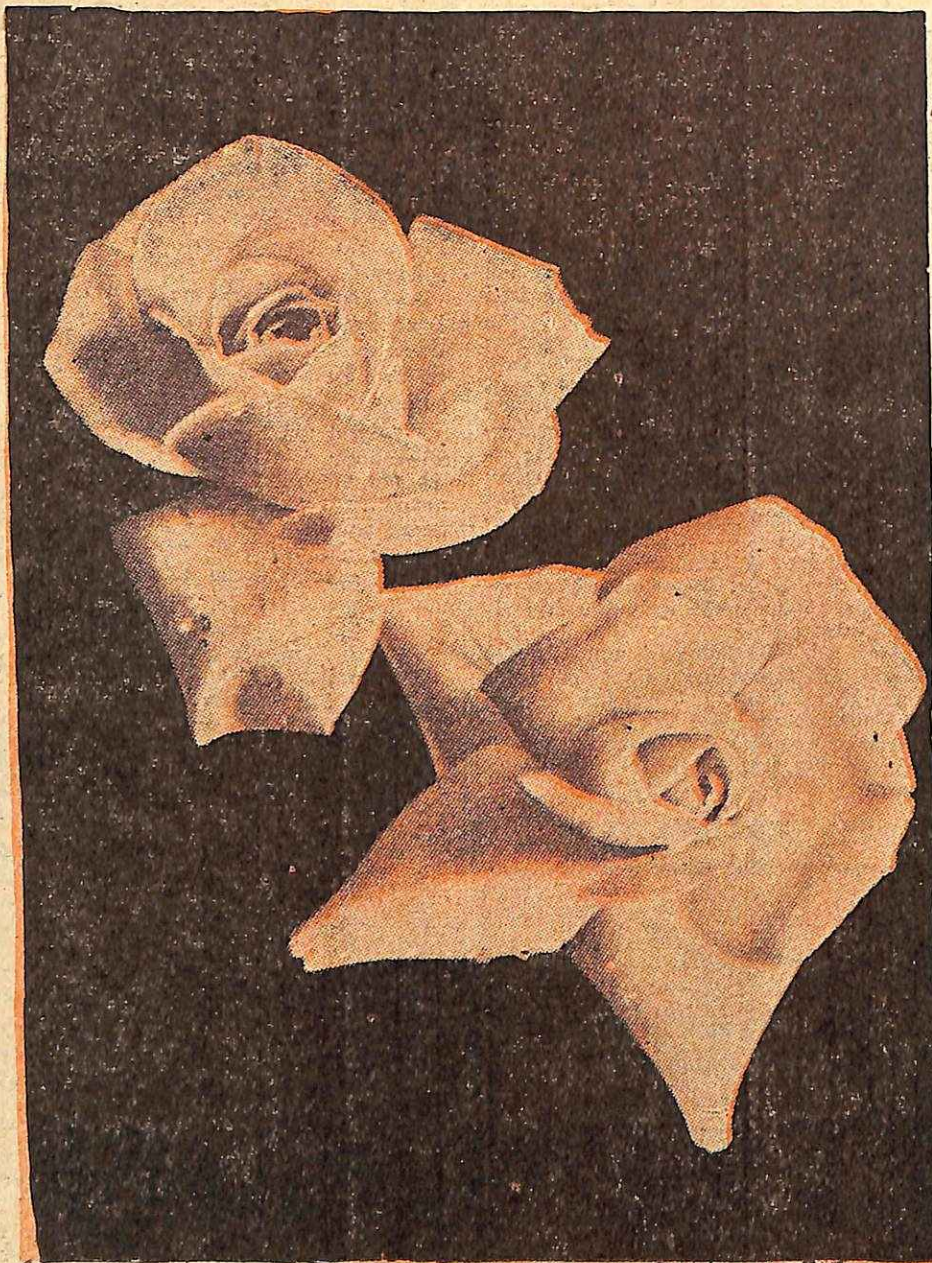
—

Ο δάσκαλος: Πότε έξεδλήθησαν τού Παραδείσου ό Άδάμ και ή Εύα.

Ο μαθητής: Τό φθινόπωρο.

Ο δάσκαλος: Γιατί τό φθινό-πωρο;

Ο μαθητής: Γιατί τότε ώριμά-ζουν τα μήλα.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Χρύσα και η Φανή Μαργέτη είναι δυο αδελφές που εργάζονται μαζί στο μπαλέτο του κλεινού θεάτρου «Κοσμοκόν». Εκεί, η Χρύσα, η μεγαλύτερη, νυμφεύεται με τον δημοσιογράφο Χρυσάνη και γίνεται φιλενάδα του, ενώ η Φανή συνδέεται μ' ένα τρυφερότατο αίσθημα, με τον πιανίστα της ορχήστρας Λεωνίδα. Κάποτε, όμως, ο Χρυσάνης διαρρέει την Χρύσα και θέλει να κάνει έρωσά της με την Φανή. Αυτή αντιστέκεται, αλλά σε μια έκδηλη με κάποιον φίλο του Χρυσάνη, τον έμπορο κρασιών Γεωργίου, ο δημοσιογράφος κατορθώνει να αποσπάσει την Φανή από την παρέα της και να την συνοδεύσει ως το σπίτι της. Εκεί της ορίζεται και προσπαθεί να την κάνει δικιά του. Η κοπέλα αντιστέκεται όσο μπορεί, αλλά δεν θα κρατούσε πολύ. Εύτυχώς την τελευταία στιγμή επέμβαίνει ο Λεωνίδας που παρα-

φύλαξε έξω από το σπίτι και διώχνει τον Χρυσάνη με τις κλοτσιές. Εκείνη την νύχτα ο Λεωνίδας την περνά κοιμισμένη με τα ρούχα πάνω σ' ένα ντιβάνι, στο χώλ του σπιτιού της Φανής. Το κορίτσι επιστρέφει και η Χρύσα αναστατωμένη. Την είχε παρασύρει, ο Γεωργίου με ναρκωτικό ως το σπίτι του, απ'

όπου ξέφυγε κρυφά, πολύ ανήσυχη για την τύχη της αδελφής της.

Η Φανή την καθησυχάζει και της αφηγείται την περιπέτεια της με τον Χρυσάνη. Η Χρύσα είναι ευτυχισμένη που γλύτωσε η αδελφούλα της από την φοβερή αυτή περιπέτεια. Το άλλο βράδυ, γεμάτες αγωνία οι δυο αδελφές πηγαίνουν στο θέατρο. Τίποτε όμως το άνωμαλο και δυσάρεστο δεν συμβαίνει. Στα μέσα εν τούτοις της 6' πράξεως, φέρνουν της Φανής ένα μπουκέτο από τριαντάφυλλα, εν μέρους κάποιου κ. Νικολαΐδη. Οι δυο αδελφές δεν ξέρουν ποιος είναι. Το άλλο βράδυ η ίδια ιστορία. Αυτή την φορά η Φανή επιστρέφει τα λουλούδια. Σε λίγο εμφανίζεται ο Βεργίδης με μια εφημερίδα στο χέρι, όπου δημοσιεύει ότι ο παραγγελιοδόχος κ. Φώτης Ν. επρόκειτο να αρραβωνιαστεί την χορεύτρια του «Κοσμοκόν» δίδα Φανή Μ., όλοι μένουν κατάπληκτοι για το δημοσίευμα. Επιστρέφοντας οι δυο αδελφές σπίτι τους βρίσκουν ένα σημείωμα του Λεωνίδα στο οποίο αυτός της ανήγγειλε ότι έφυγε για την επαρχία, γιατί δεν ήθελε να ταράξει την ευτυχία της αγαπημένης του. Τρελλή απ' την απειρία η Φανή τρέχει στο σπίτι του αγαπημένου της για να τον προλάβει. Την συνοδεύει η Χρύσα. Μα δεν τον βρίσκουν. Έχει αφήσει το δωμάτιο. Βρίσκουν όμως λίγο παρακάτω τον Χρυσάνη που τις παίρνει στο αυτοκίνητό του, και τις συνοδεύει σπίτι τους. Εκεί τους προτείνει μια καλή θέση για τη Φανή σ' ένα χειμερινό θέατρο. Η Χρύσα αγανακτισμένη απορροί την πρόταση και ο Χρυσάνης φεύγει. Η αδελφή της όμως δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία. Την άλλη μέρα σηκώνεται πρωί-πρωί και πηγαίνει στο σπίτι του Χρυσάνη. Αυτός την παίρνει και την πηγαίνει στις Φλώρες Δαμράς, που ήταν μια Ιταλίδα δασκάλα του τραγουδιού. Η Δαμρά την δοκιμάζει και βρίσκει πως έχει όλα τα ποσόντα για το τραγούδι. Η Φανή φεύγει με τον Χρυσάνη ευτυχισμένη. Στο σπίτι εξηγείται με την Χρύσα η οποία προσπαθεί να την μεταπείσει, αλλά του κάνει. Το ίδιο βράδυ, στο θέατρο, όπου είχε κλόλας διαδοχή το νέο για την Χρύσα και τη Φανή, η Μαίρη δημιουργεί ένα επείσσοδο με την Χρύσα. Επεμβαίνει ο διευθυντής της σπηλίας.

Λουλούδια

120Η

Αμα έσεεις πιά, δεν τραγούσατε! φώναξε ο Βεργίδης. Δε θα κάνουμε εδώ μέσα τίποτε άλλο απ' το να σας χωρίζουμε;
—Κύριε Βεργίδη, μ' έβρισε, κλα-

ψιάρισε η Μαίρη ανάμεσα στους λυγμούς της.

Η Χρύσα έτρεμε χωρίς να μιλάει, και σπληνίζονταν στη Φανή για να μην πείσει. Ο Γιαννάκης ο Πλερό απ' τη γωνιά του, έκανε μονάχος του άερα για να συνέλθω.

—Εσένα σ' έχω από καιρό στο μάτι... συνέχισε ο Βεργίδης στη Χρύσα. Τί, δηλαδή; Έπειδή σου περνάει η ιδέα πως θα βγύ το χειμώνα η αδελφή σου πριμαντόνα στην όπερέτα, είναι ανάγκη να παίρνεις και συ από τώρα τον αέρα; —Αμ' έσύ κακομοίρα μου, μπαλλάρνα γεννήθηκες, μπαλλάρνα θα πεθάνεις... Η αδελφή σου είναι που γυαλίζει λιγάκι, και γι' αυτό της τάζουνε λαγούς με πετραχήλια οι αγαπητικοί...

—Αυτά της είπα κι' εγώ, κύριε Βεργίδη, και λιγότερα μάλιστα, κλαψιάρισε πάλι η Μαίρη, και χύμηξε για να μη φάνη...

Η Χρύσα τους κυττούσε όλους, τρέμοντας πάντα, με τα μεγάλα μάτια ανοιγμένα υπερβολικά, και τρεμουλιαστά τα πανιασμένα της γέλια! Η Φανή ζύγωσε το Βεργίδη και τον έρωτσε;

—Ποιος σάς τα είπε όλα αυτά κ. Βεργίδη;...

—Ο Λαμάκης... Κι' αχ τουνο του τάπε ο έρωμένος σου, ο Χρυσάνης... Θα βγύς, λέει, στην όπερέτα πριμαντόνα... Άσε πρώτα να βγύς, να κάνης θέατρο δικό σου, κι' ύστερα τον διαλύσεις με τους καυγάδες σας. Εσύ κι' η αδελφή σου...

Μέσο στην απόλυτη ησυχία που επικρατούσε, ακούστηκε ένας ξερός βήχας. Ήταν η Χρύσα που βήχε, κι' ο βήχας λές και της έσκισε το στήθος, ενώ απ' τα μάτια της τρέχανε βρύση τα κλάματα και τα μάγουλά της βαφόντουσαν μ' ένα έντονο κόκκινο χρώμα. Και ξαφνικά, η μπαλλαρνούλα έφερε το γέρι στο στόμα της κι' όταν τόνε γάλε, το αίμα, ένα αίμα κατόμαυρο σά σκοτωμένο, έβαφε τα δάχτυλά της και την παλάμη της:

—Αδερφούλα μου... στρίγγλισε η Φανή. Τί έχεις;... Τί σου κάνανε;...

Μετεφέρανε τη Χρύσα σ' ένα κα-

της Νυχτας

ΠΡΩΤΟ ΤΥΠΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΡΟΜΑΝΣΟ
του ΚΟΥ
ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

μαρίνι και της δώσαν ένα ποτήρι νερό. Πάλι όμως ο βήχας την ξανάπιασε και πάλι το αίμα ξεχείλισε απ' τα πανιασμένα γέλια, κι' έβαψε μια ποδιντρα, μια παληά εφημερίδα που ήταν απλωμένη κάπου κι' ένα κομμάτι μαυρισμένου φελού, που χρησίμευε για να προ-

σθέτη ψευτικές ρυτίδες ο κωμικός του θιάσου.

—Ένα γιατρό... φώναξε ο Βεργίδης στο καφετζή. Τρέξε να φωνάξω ένα γιατρό... Κάθεται ένας μόλις στρίψης την πρώτη γωνιά, στο δεύτερο σπίτι άριστερά. Τρέξε...

Μέσο στο καμαρίνι, κι' απ' έξω, συνωσιζότανε τώρα όλη η περιέργεια του θιάσου.

—Τί είναι; Τί τρέχει; ρωτούσε η Διαμόντη, πουχε ζυγώσει κι' αυτή, καταδεχτική.

—Η Χρύσα μάλλωσε με τη Μαίρη, και τώρα ατύνει αίμα...

—Μπα την κακομοίρα...

Όταν έφτασε σε λίγη ώρα ο γιατρός με την τσάντα του και παρέμερισε τους περιέργους για να μπει μέσο στο καμαρίνι που το ξεχειλίζανε τόσοι περιέργοι, η Χρύσα είχε πάψει να βήχει, και μονάχα δυο κατακόκκινα αυλάκια, δεξιά κι' αριστερά στα γέλια της λερώνανε την κάτασπρη επιδερμίδα. Το αίμα είχε πισίλισε το πάτωμα του καμαριονιού και το φόρεμα της Φανής, που κρατούσε το κεφάλι της αδελφής της μέσα στα χέρια της.

—Μωρέ μπράβο αϊμόπτωση!... ψιθύρισε ο γιατρός βγάζοντας απ' την τσάντα του μια σύριγγα κι' ανάβοντας από κάτω από το μετάλλιο κουτί της μ' ένα σπέρτο. Ένα βαμπακί βουτηγμένο στο οινόπνευμα.

—Δόστε της να καταπιή λίγο πάγο, ώσπου να της κάνω εγώ την εργοκίνη... διέταξε.

Ο καφετζής κουβάλλησε μέσα σ' ένα πιατάκι τέσσερα πέντε κομματάκια πάγο απ' το ψυγείο του, όχι και πολύ καθαρά. Ο γιατρός τάρριξε μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό για να ξεπλυθούνε λίγο, κι' ύστερα βούτηξε ένα κουταλάκι μέσο στο ποτήρι, ψάρεψε λίγο πάγο, και τον έβαλε μέσα απ' τα σφιγμένα κατάσπρα χείλια της Χρύσας στο στόμα της.

—Δώστε της τώρα σιγά σιγά και τον άλλο πάγο... είπε ο γιατρός στη Φανή, που δακρυσμένη, πήρε το ποτήρι απ' τα χέρια του και το κουταλάκι για να συνεχίσει την ίδια δουλειά.

—Ο γιατρός έσπασε την ένεση, γέμισε με το περιεχόμενο της τη σύριγγα που κρατούσε, κι' ύστερα την έκανε στο μπράτσο της Χρύσας άφοι πασάλεψε πρώτα το μέρος με ένα μπαμπακάκι, βουτηγμένο

στο οινόπνευμα.

—Τώρα χρειάζεται απόλυτη άκι- —Εμένα... ψιθύρισε η Φανή. Είμαι αδελφή της...

—Πάρτε την, λοιπόν, άμέσως ξαπλώστε την σ' ένα ταξί και πηγαίνετε την στο σπίτι σας... Καθόσα- στε μακριά.

—Στά Πατήσια... αποκρίθηκε η Φανή.

—Ά, ωραία... Η οδός Πατησίων είναι ασφαλτοστρωμένη... Πήτε στο σωφέρ να πηγαίνει σιγά, και ν' αποφεύγη τα τινάγματα... Ξαπλώστε την στο κρεβάτι, κι' ό,τι θά της δώσετε φροντίστε να είναι παγωμένο... Νερό, βυσσινάδα... Ακόμα καλλίτερα θα είναι μάλιστα αν έξακολουθήσετε να τις δίνετε κομματάκια πάγου...

Η Φανή τον κύτταξε με αγωνία: —Καί... Πότε θα ξανάρθετε; Δεν πρέπει να την εξετάσετε; Να την παρακολουθήσετε;...

Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του.

—Δε χρειάζεται εξέταση, κι' είναι επικίνδυνο άλλωστε να γίνη, εφόσον η αιμόπτυσις μπορεί να εξαλειφθή με τη σπυθοσκόπηση... Θ' αφίσουμε να περάση καμιά βδομάδα, και στο διάστημα της, με την άκνησία και με τα παγωμένα που θα τρώη, θα φροντίσουμε να μην επαναληφθή η αιμορραγία του πνεύμονος...

Ερρίξε στα χέρια του λίγο σπέρτο, μάζεψε τη βελόνα, την έρριξε μέσα στην τσάντα του, και προχώρησε προς την πόρτα του καμαριονιού.

—Μια στιγμή, γιατρέ... του φώναξε η Φανή.

—Αφίσε, για μια στιγμή το κεφάλι της Χρύσας στα γόνατα της Λούλας που βρισκότανε δίπλα της και βγήκε μαζί με τον γιατρό απ' το καμαρίνι. Πίσω από ένα στυμένο φοντάλετο, έπιασε και τα δυο του χέρια, και τον έρωτσε με την ψυχή στο στόμα:

—Πέστε μου, γιατρέ, είναι πολύ σοβαρό;...

Ο γιατρός την κύτταξε στα μάτια.

—Η περίπτωση είναι κλασική, παιδί μου... της αποκρίθηκε. Δεν έχουμε τώρα παρά να περιμένουμε να περάση η κρίσις, για να μπορέσουμε ύστερα να κάνουμε ακτινική γραφία, και να δούμε τι αλλοιώσεις έχει επιφέρει στον πνεύμονα κι' και στους πνεύμονας, ο βράκιλλας...

—Θα γίνη καλά;...

—Η αρρώστεια αυτή, παιδί μου, είναι τόσο κοινή, όσο και εύκολαθεράπευτη... Άρκει ν' αντιδράση ο οργανισμός, και γι' αυτό φροντίζουμε να δυναμώσουμε την αντίδρασή του με καλό φαί, απόλυτη ανάπαυση, έξοχη, φάρμακα... Δηλαδή, λεφτά, λεφτά... Άλλοιως η Χρύσα θα πέθαινε...

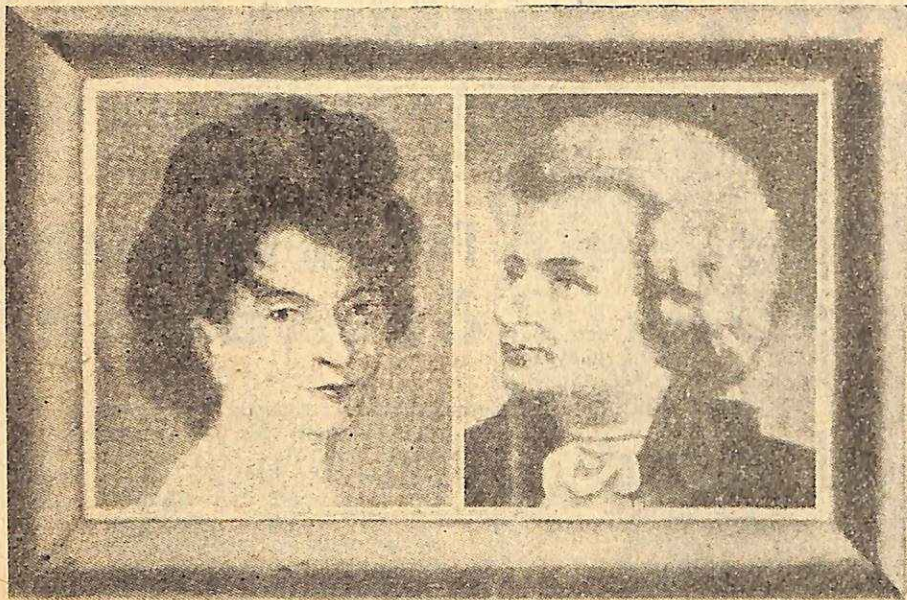
Η Φανή νόμισε πως μέσα στο κεφάλι της ανοίχτηκε απότομα ένα χάος: Καλό φαί, απόλυτη ανάπαυση, έξοχη, φάρμακα... Δηλαδή, λεφτά, λεφτά... Άλλοιως η Χρύσα θα πέθαινε...

—Τί σάς χωστώ, γιατρέ... ρώτησε η Φανή βραχνά.

Ο γιατρός, την κύτταξε πάλι, με συμπάθειαν. Ήταν ένας γεροντάκος κοντός, κάτασπρος, ευρισμένος. Τη γύπωσε στον ώμο, και της αποκρίθηκε:

—Τίποτε, παιδί μου... Περαιστικά

‘Αγαπούν και οι μεγάλοι;

‘Ο Μότσαρτ και η Κωνσταντίνος Βέμπερ.

Ο ΜΟΖΑΡΤ

Πώς αγαπούν οι μεγάλοι; Αισθάνονται, πονούν, υποφέρουν και αυτοί όπως οι κοινοί θνητοί; Ίδου το θέμα ενός εξαιρετικού ενδιαφέροντος «βιογραφικού ρεπορτάζ» — ως το χαρακτηρίσουμε έτσι — που κάνει ένα γαλλικό περιοδικό. Θα το παρακολουθήσουμε στην έρευνά του αυτή αρχίζοντας σήμερα απ’ τον Μότσαρτ.

Η γήνη και η ιδανική αγάπη... ‘Ανάμεσα σ’αυτά τα δυο αίσθημα μοιράστηκε πάντα η σύντομη ζωή του θάνατου μουσουργού.

Ευαίσθητος καθώς ήταν ο Μότσαρτ έπηρεαζόταν απ’ το παραμικρό, και ίσως — ίσως σ’αυτό το μίσημα να ναι κείνο που τον έσπρωξε να μεγαλουργήσει... αλλά και να υποφέρει πάντα.

Η έρωτική ζωή του Μότσαρτ άρχισε στα δεκάξη του χρόνου, δεν είναι όμως γνωστά παρά ελάχιστα πράγματα πάνω στην πρώτη του αγάπη, που δεν κράτησε άλλωστε παρά ελάχιστο χρονικό διάστημα. ‘Επρόκειτο για μια χαριτωμένη μικρούλα, την Τερέζα Μπαριζάνι, κόρη του γιατρού της αρχιεπισκοπής του Σάλτσμπουργου. Σέ ηλικία δέκα έπτά ετών, τον βρίσκουμε στο Σάλτσμπουργο όπου και παραμένει τέσσερα χρόνια.

Για τις γυναίκες που απησχόλησαν τη σκέψη του ή την καρδιά του στο διάστημα αυτό, δεν διεσώθησαν λεπτομέρειες, πάντως όμως, λέγεται, ότι τον απασχόλησαν κυρίως οι κόρες της κόμησας Λοντρόν, που όπως φαίνεται τις αγάπησε και τις δυο, την καθεμιά με τη σειρά της.

Και τα αγνά ειδύλλια έμπνέουν στον δημιουργό συνθέσεις γεμάτες λεπτότητα και γάρη.

— — —

‘Απ’ το Σάλτσμπουργο ο Μότσαρτ φεύγει για το Μόναχο πρώτα και ύστερα για το ‘Αουγκσμπουργκ και εκεί για πρώτη φορά γνωρίζεται με τον σαρκικό έρωτα και γίνεται

σκλάβος των θελημάτων της εξαδέλφης του Μπαόλ, που του τον έμπνέει. ‘Ο έρωας αυτός δεν διαρκεί παρά δυο εβδομάδες και διακόπτεται για να επαναληφθεί αργότερα και με μεγαλύτερη ένταση μάλιστα.

‘Ο Μότσαρτ πηγαίνει κατόπι για τέσσερις μήνες στο Μανγιάιμ και εκεί μοιράζει τον εαυτό του ανάμεσα στον πόθο που του έμπνέει η ωραία Γκορτελ Βαντλίν, κόρη της πρωταγωνίστριας, και στην τρυφερή και αγνή αγάπη που νοιώθει για την Ρόζα Καναμπίχ.

— — —

‘Αργότερα αφιερώνει το καλύτερο έργο του της εποχής εκείνης, το «Ρεσιτατίφ» και την «‘Αρια» της «Όλυμπιάδας» του Μεταστάσιου, στην χαριτωμένη αοιδό ‘Αλκίσια. Και να πως μια μέρα πηγαίνει στον πατέρα της, τον Φριντολίν Βέμπερ, μουσικό της Αυλής, για να του αντιγράψει, μια σύνθεσή του. ‘Απ’ τις τέσσερις κόρες του Βέμπερ, η ‘Αλκίσια τον συγκινεί με τα αγνά γαλάζια μάτια της και της χαρίζει την καρδιά του. Κι όμως αργότερα παντρεύεται την αδελφή της την Κωνσταντίν, λιγότερο όμορφη και έξυπνη απ’ αυτήν.

— — —

‘Εκείνη την εποχή ο Μότσαρτ εξασκεί πάνω του ο πατέρας του. ‘Ηταν καιρός άλλωστε. Είναι είκοσι πέντε χρονών πια.

Τα άφινει όλα και πάει στη Βιέννη, όπου μένουν τώρα οι Βέμ-

περ και εγκαθίσταται κοντά τους. Το γεγονός αυτό τον απάλλασσε, βέβαια, της πατρικής εξουσίας, τον σπρώχνει όμως στη σκλαβιά που θα αναγκαστεί να υπομείνει σε όλη του τη ζωή.

Πηγαίνει στους Βέμπερ με δλοζώντανη μέρα του την αγάπη για την ‘Αλκίσια. Και εκεί έρωτεύεται την Κωνσταντίν.

‘Ο γάμος γίνεται στις 4 Αυγούστου 1782... χωρίς την συγκατάθεση του πατέρα.

‘Υστερα από κάμποσα χρόνια ο Βάγγερ συναντά την ωραία Ζοζέφα, μία από τις παλιές του κατακτήσεις. Το πάθος του γι’ αυτήν εξαφανώνεται. Φεύγει απ’ τη Βιέννη και πάει και μένει κοντά της.

— — —

Σε λίγο ο Μότσαρτ συνεπέρνεται για λίγο απ’ την ομορφιά της ‘Ανν-ράτ Μπαρτανιούς, μιας απ’ τις ευνοούμενες του Βασιλιά.

‘Αλλά η μεγαλοφυα του αρχίζει πια να γέρνει προς τη δύση της. ‘Ακολουθούν χρόνια θλιβερά, όλο φτώχεια και στερήσεις. Μια μέρα τον επισκέπτεται ένας άγνωστος και του αναθέτει την σύνθεση μιας νεκρικής ακολουθίας αντί εκατό δουλκάτων. Και από κείνη την ώρα αυτή η σκέψις συνεπαίρνει ολόκληρο το μουσικό.

Τέσσερις ώρες πριν πεθάνει εξακολουθεί να γράφει προσπαθώντας να τελειώσει το περίφημο «Ρεκιέμ» του... ‘Αλλά ο χάρος τον συνεπαίρνει. Και δεν είναι παρά 36 χρονών εκείνη την εποχή.

— — —

‘Η κηδεία του Μότσαρτ έγινε μια μέρα βροχερή και θλιβερή. ‘Κανείς σχεδόν δεν ακολούθησε το φέρετρο. ‘Ο μεγάλος μουσουργός άφτηκε στον τάφο των φτωχών, πόνει κοινοί για όσους πόνεσαν, για όσους υπέφεραν στη ζωή τους.

Σοφά λόγια

Δεν είναι τα κακά φυτά, τα ζιζάνια, εκείνα που μαραίνουν ένα χρησιμο δένδρο, αλλά η αμέλεια του κηπουρού,

(Κομπούκιος)

‘Η αρχή είναι το πάλ σε μια δουλειά. ‘Όπου η αρχή δεν είναι καλή, δεν μπορεί παρά να είναι και το τέλος κακό.

(Σενέκας)

‘Ο άνδρας κερδίζει πάντοτε σιωπώντας απέναντι της γυναίκας, γιατί η σιωπή κάνει την γυναίκα να άνωμα.

(Β Ουγκώ)

‘Ο έρωας μπορεί να κάμη την γυναίκα δυο πράγματα: υπέροχη ή γελοία!

(Σοπενάουερ)

‘Η καθαριότητα είναι η τουαλέτα του γήρατος.

(Κα Νέκερ)

Οι γήινες απολαύσεις είναι άπατηλες. ‘Υπόγονται περισσότερα των δώρων δίδουν.

(Χρυσόστομος)

Τό χρήμα... φέρνει την εύτυχία

Διήγημα του ‘Οσκάρ ‘Ανρ

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ στο παράθυρο της μεγαλοπρεπούς βιβλιοθήκης του, ο βασιλεύς των σαπουνιών ‘Αντον Ρόκβαλλ παρακολουθούσε τον γείτονα του, υποκόμητα Βάν Σπλάιχτ Σάφφολκ-Τζόνε, που μόλις είχε βγή από το έρεπόμενο μεγάλο του.

‘Ο ‘Όλλανδός άριστοκράτης, αφού έρεξε, όπως συνήθως, ένα λοξό, περιφρονητικό βλέμμα προς το πολυτελέστατο μεγάλο του σαπουνά, διέσχισε διασπαστικά το πεζοδρόμιο κι ανέβηκε στο αυτοκίνητό του.

— Βρέ τη μούμια! φώναξε ο βασιλεύς των σαπουνιών, τι θέλει, λοιπόν, να μάς δείξη μ’ αυτόν τον άκατάδεκτο τρόπο του; Τι θάρρει πως είναι το κατεφυμένο νευρόσπαστο; Μόλις καλοκαιριάση θα δώσω το μεγάλο μου άσπρο, κόκκινο και μπλε κλι τότε θα δούμε αν ο ήλιος αυτός θα ξανασηκώσει τη μύτη του!

Και πάνω σ’ αυτά τα λόγια, ο ‘Αντον Ρόκβαλλ, που άπεφνε τη χρήση του κουδουνιού, άνοιξε την πόρτα της βιβλιοθήκης του και φώναξε:

— Μικ! Μικ!

‘Η διαπεραστική φωνή του άντησε ζωηρά όπως άλλοτε, όταν διέσχισε τύν άέρα των χωραφιών του Κάνσας.

— Να πής του γιου μου ότι θέλω να τον δω, πριν φύγη, πρόσταξε στον υπηρέτη.

‘Όταν ο Ρόκβαλλ υιός μπήκε στη βιβλιοθήκη ο γρηναίος μεγαλοβιομήχανος δίπλωσε άποκρίνεται την έφημερίδα του και κύτταξε τον διάδοχό του προσεκτικά. Το πλατύ και κατακόκκινο πόσωπό του πήρε μιάν έκπνοση τρυφερότητα. ‘Υστερα, ο βασιλεύς του σαπουνιού χάιαισε την κοιλιά του και έλεγε:

— Μου πολύ καθώς πρέπει, σου το όρκίζομαι. Πάντως, είμαι πολύ καλύτερος από τους κορδωμένους αυτούς γερόντους που έχισαν τον ύπνο τους από τη μέρα που έγκατεστάθη σ’ αυτό εδώ το μέγαρο.

‘Όταν έχη κανείς λεφτά, μπορεί ν’ αποκτήση τα πάντα. Το χρήμα είναι βασιλιάς!

— Και όμως, πατέρι, υπάρχουν άρισμένα πράγματα που δεν μπορεί να τ’ αποκτήση κανείς με το χρήμα! έλεγε ο νέος με ύφος θλιμένο.

— Πόσο αγοράζεις το σαπουνί σου; Ρίτσαρντ; ‘Ο Ρίτσαρντ ξαφνιάσθηκε γι’ αυτή την έρώτηση. Δεν είχαν περάσει ούτε τρεις μήνες από τότε που βγήκε από το πανεπιστήμιο κι’ εξακολουθούσε να μη γνωρίζη καλά τον πατέρα του, που γι’ αυτόν ήταν ή ένσάρκωση του άπιστοδοκίτου.

— Έξη δολάρια τη μισή δωδεκάδα, άπάντησε τέλος, μ’ ένα δειλό χαμόγελο. Γιατί με ρωτάς, πατέρα;

— Καί το κοστούμια σου; Πόσο σου στοιχίζει κάθε φορεσιά;

— Έξηντα μ’ έβδομήντα δολάρια περίπου.

— Είσαι ένας βέρος τζέντλεμαν! φώναξε τότε ο πατέρας του. ‘Ακουσα να λένε ότι μερικοί ήλιθιοι του κύκλου σου πληρώνουν είκοσι τέσσερα δολάρια για το σαπουνί τους κι’ άπάνω από εκατό δολάρια για κάθε κοστούμι. Και σύ, που θα μπορούσες να ξοδεύεις όσα θέλεις, δείχνεις μετρημένους και άλγαιούς. Τα συγκατήρημα μου! ‘Όσο για μένα, εξακολουθώ να μεταχειρίζομαι την παλιά μου άρκα «Ευέρπια» που στοιχίζει μόνον πενήντα σέντς το κομμάτι. Σε άναγνωρίζω, λοιπόν, ως άληθινόν τζέντλεμαν. Θέλουν να πουν ότι πρέπει να περάσουν τρεις γεννέες μέχρις ότου γίνη κανείς άριστοκράτης. Πλάγη! Αυτοί που τώπαν αυτό είναι βλάκες με περιεφραλία! Δεν ξέρουν ότι με το χρήμα γίνεται κανείς ό,τι θέλει. ‘Αρκεί να σέ κυττάω, για να σχηματίσω τη γνώμη μου. Τύφλα νάχουν οι μαρκήσιοι μπροστά σου! Κι’ εγώ ο ίδιος άκόμα αρχίζω να βρίσκω τον εαυτό μου πολύ καθώς πρέπει.

— Σου το όρκίζομαι, Πάντως, είμαι πολύ καλύτερος από τους κορδωμένους αυτούς γερόντους που έχισαν τον ύπνο τους από τη μέρα που έγκατεστάθη σ’ αυτό εδώ το μέγαρο.

‘Όταν έχη κανείς λεφτά, μπορεί ν’ αποκτήση τα πάντα. Το χρήμα είναι βασιλιάς!

— Και όμως, πατέρι, υπάρχουν άρισμένα πράγματα που δεν μπορεί να τ’ αποκτήση κανείς με το χρήμα! έλεγε ο νέος με ύφος θλιμένο.

— Πόσο αγοράζεις το σαπουνί σου; Ρίτσαρντ;

‘Ο Ρίτσαρντ ξαφνιάσθηκε γι’ αυτή την έρώτηση. Δεν είχαν περάσει ούτε τρεις μήνες από τότε που βγήκε από το πανεπιστήμιο κι’ εξακολουθούσε να μη γνωρίζη καλά τον πατέρα του, που γι’ αυτόν ήταν ή ένσάρκωση του άπιστοδοκίτου.

— Έξη δολάρια τη μισή δωδεκάδα, άπάντησε τέλος, μ’ ένα δειλό χαμόγελο. Γιατί με ρωτάς, πατέρα;

— Καί το κοστούμια σου; Πόσο σου στοιχίζει κάθε φορεσιά;

— Έξηντα μ’ έβδομήντα δολάρια περίπου.

— Είσαι ένας βέρος τζέντλεμαν! φώναξε τότε ο πατέρας του. ‘Ακουσα να λένε ότι μερικοί ήλιθιοι του κύκλου σου πληρώνουν είκοσι τέσσερα δολάρια για το σαπουνί τους κι’ άπάνω από εκατό δολάρια για κάθε κοστούμι. Και σύ, που θα μπορούσες να ξοδεύεις όσα θέλεις, δείχνεις μετρημένους και άλγαιούς. Τα συγκατήρημα μου! ‘Όσο για μένα, εξακολουθώ να μεταχειρίζομαι την παλιά μου άρκα «Ευέρπια» που στοιχίζει μόνον πενήντα σέντς το κομμάτι. Σε άναγνωρίζω, λοιπόν, ως άληθινόν τζέντλεμαν. Θέλουν να πουν ότι πρέπει να περάσουν τρεις γεννέες μέχρις ότου γίνη κανείς άριστοκράτης. Πλάγη! Αυτοί που τώπαν αυτό είναι βλάκες με περιεφραλία! Δεν ξέρουν ότι με το χρήμα γίνεται κανείς ό,τι θέλει. ‘Αρκεί να σέ κυττάω, για να σχηματίσω τη γνώμη μου. Τύφλα νάχουν οι μαρκήσιοι μπροστά σου! Κι’ εγώ ο ίδιος άκόμα αρχίζω να βρίσκω τον εαυτό μου πολύ καθώς πρέπει.

— Σου το όρκίζομαι, Πάντως, είμαι πολύ καλύτερος από τους κορδωμένους αυτούς γερόντους που έχισαν τον ύπνο τους από τη μέρα που έγκατεστάθη σ’ αυτό εδώ το μέγαρο.

‘Όταν έχη κανείς λεφτά, μπορεί ν’ αποκτήση τα πάντα. Το χρήμα είναι βασιλιάς!

— Και όμως, πατέρι, υπάρχουν άρισμένα πράγματα που δεν μπορεί να τ’ αποκτήση κανείς με το χρήμα! έλεγε ο νέος με ύφος θλιμένο.

— Πόσο αγοράζεις το σαπουνί σου; Ρίτσαρντ;

‘Ο Ρίτσαρντ ξαφνιάσθηκε γι’ αυτή την έρώτηση. Δεν είχαν περάσει ούτε τρεις μήνες από τότε που βγήκε από το πανεπιστήμιο κι’ εξακολουθούσε να μη γνωρίζη καλά τον πατέρα του, που γι’ αυτόν ήταν ή ένσάρκωση του άπιστοδοκίτου.

— Έξη δολάρια τη μισή δωδεκάδα, άπάντησε τέλος, μ’ ένα δειλό χαμόγελο. Γιατί με ρωτάς, πατέρα;

— Καί το κοστούμια σου; Πόσο σου στοιχίζει κάθε φορεσιά;

— Έξηντα μ’ έβδομήντα δολάρια περίπου.

— Είσαι ένας βέρος τζέντλεμαν! φώναξε τότε ο πατέρας του. ‘Ακουσα να λένε ότι μερικοί ήλιθιοι του κύκλου σου πληρώνουν είκοσι τέσσερα δολάρια για το σαπουνί τους κι’ άπάνω από εκατό δολάρια για κάθε κοστούμι. Και σύ, που θα μπορούσες να ξοδεύεις όσα θέλεις, δείχνεις μετρημένους και άλγαιούς. Τα συγκατήρημα μου! ‘Όσο για μένα, εξακολουθώ να μεταχειρίζομαι την παλιά μου άρκα «Ευέρπια» που στοιχίζει μόνον πενήντα σέντς το κομμάτι. Σε άναγνωρίζω, λοιπόν, ως άληθινόν τζέντλεμαν. Θέλουν να πουν ότι πρέπει να περάσουν τρεις γεννέες μέχρις ότου γίνη κανείς άριστοκράτης. Πλάγη! Αυτοί που τώπαν αυτό είναι βλάκες με περιεφραλία! Δεν ξέρουν ότι με το χρήμα γίνεται κανείς ό,τι θέλει. ‘Αρκεί να σέ κυττάω, για να σχηματίσω τη γνώμη μου. Τύφλα νάχουν οι μαρκήσιοι μπροστά σου! Κι’ εγώ ο ίδιος άκόμα αρχίζω να βρίσκω τον εαυτό μου πολύ καθώς πρέπει.

— Σου το όρκίζομαι, Πάντως, είμαι πολύ καλύτερος από τους κορδωμένους αυτούς γερόντους που έχισαν τον ύπνο τους από τη μέρα που έγκατεστάθη σ’ αυτό εδώ το μέγαρο.

‘Όταν έχη κανείς λεφτά, μπορεί ν’ αποκτήση τα πάντα. Το χρήμα είναι βασιλιάς!

— Και όμως, πατέρι, υπάρχουν άρισμένα πράγματα που δεν μπορεί να τ’ αποκτήση κανείς με το χρήμα! έλεγε ο νέος με ύφος θλιμένο.

— Πόσο αγοράζεις το σαπουνί σου; Ρίτσαρντ;

‘Ο Ρίτσαρντ ξαφνιάσθηκε γι’ αυτή την έρώτηση. Δεν είχαν περάσει ούτε τρεις μήνες από τότε που βγήκε από το πανεπιστήμιο κι’ εξακολουθούσε να μη γνωρίζη καλά τον πατέρα του, που γι’ αυτόν ήταν ή ένσάρκωση του άπιστοδοκίτου.

— Έξη δολάρια τη μισή δωδεκάδα, άπάντησε τέλος, μ’ ένα δειλό χαμόγελο. Γιατί με ρωτάς, πατέρα;

— Καί το κοστούμια σου; Πόσο σου στοιχίζει κάθε φορεσιά;

— Έξηντα μ’ έβδομήντα δολάρια περίπου.

— Είσαι ένας βέρος τζέντλεμαν! φώναξε τότε ο πατέρας του. ‘Ακουσα να λένε ότι μερικοί ήλιθιοι του κύκλου σου πληρώνουν είκοσι τέσσερα δολάρια για το σαπουνί τους κι’ άπάνω από εκατό δολάρια για κάθε κοστούμι. Και σύ, που θα μπορούσες να ξοδεύεις όσα θέλεις, δείχνεις μετρημένους και άλγαιούς. Τα συγκατήρημα μου! ‘Όσο για μένα, εξακολουθώ να μεταχειρίζομαι την παλιά μου άρκα «Ευέρπια» που στοιχίζει μόνον πενήντα σέντς το κομμάτι. Σε άναγνωρίζω, λοιπόν, ως άληθινόν τζέντλεμαν. Θέλουν να πουν ότι πρέπει να περάσουν τρεις γεννέες μέχρις ότου γίνη κανείς άριστοκράτης. Πλάγη! Αυτοί που τώπαν αυτό είναι βλάκες με περιεφραλία! Δεν ξέρουν ότι με το χρήμα γίνεται κανείς ό,τι θέλει. ‘Αρκεί να σέ κυττάω, για να σχηματίσω τη γνώμη μου. Τύφλα νάχουν οι μαρκήσιοι μπροστά σου! Κι’ εγώ ο ίδιος άκόμα αρχίζω να βρίσκω τον εαυτό μου πολύ καθώς πρέπει.

— Σου το όρκίζομαι, Πάντως, είμαι πολύ καλύτερος από τους κορδωμένους αυτούς γερόντους που έχισαν τον ύπνο τους από τη μέρα που έγκατεστάθη σ’ αυτό εδώ το μέγαρο.

‘Όταν έχη κανείς λεφτά, μπορεί ν’ αποκτήση τα πάντα. Το χρήμα είναι βασιλιάς!

— Και όμως, πατέρι, υπάρχουν άρισμένα πράγματα που δεν μπορεί να τ’ αποκτήση κανείς με το χρήμα! έλεγε ο νέος με ύφος θλιμένο.

— Μή τα λές αυτά, Ρίτσαρντ! φώναξε ο σαπουνάς, πειραγμένος. Στοιχηματίζω ό,τι θέλεις, για να σου άποδείξω την πλάνη σου.

— Για να μην πάμε μακριά, θα σου άναφέρω ένα μόνο πράγμα: ‘Υπάρχουν άρισμένοι κοσμικοί κύκλοι, όπου δεν μπορείς να γίνης δεκτός, έστω κι’ έχης συγκεντρώσει στα χέρια σου όλο το χρυσάφι του κόσμου! έλεγε ο Ρίτσαρντ.

— Ποιοι είναι αυτοί οι κύκλοι; ‘Ο Ρίτσαρντ άναστενάξε.

— Μα τί έχεις, λοιπόν; ρώτησε ο γέρο-έκατομυριούχος, κυττάοντας τον γιού του με στοργή. Σε βλέπω μελαγχολικό! Πές μου τί έχεις! Μήπως θέλεις λεφτά; Είμαι έθεσις να σου μετρήσω μέσα σ’ ένα τέταρτο της ώρας δέκα πέντε εκατομμύρια. Μίλα έλεύθερα!

‘Ο Ρίτσαρντ χαμήλωσε το κεφάλι του. Και με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, διηγήθηκε στον πατέρα του τις έρωτικές του θλίψεις. ‘Όταν τελείωσε, ο γέρος έλεγε:

— Καί τί κάθεται, λοιπόν; Μπορείς να την παντρευθής όποτε θέλεις! Είσαι νέος, όμορφος, πλούσιος. Τί άλλο θέλεις;

— ‘Αδύνατον! έλεγε ο Ρίτσαρντ. ‘Εξ άλλου, άγνοεί το αίσθημά μου. Δεν της μίλησα ποτέ για έρωτα. Μου είναι άδύνατον να την ξεμοναχιάσω, έστω και για πέντε λεπτά της ώρας.

— Φρόντισε να βρής μιάν εύκαιρία, τόσο δύσκολο είναι! έλεγε ο πατέρας του.

— ‘Αδύνατον! Δεν μένει ούτε μισό λεπτό μονάχη της. ‘Έχει δοσμένες όλες τις ώρες της.

— ‘Απλά, αν κατάλαβα καλά, δυσκολεύεται να την ξεμοναχιάσω, μ’ όλα τα χρήματα που διαθέτει. Αυτό δεν θέλεις να πής;

— Ναι. Και τώρα είναι πολύ άργά, για κάθε διάθεμα. Μεθαύριο φεύγει για την Ευρώπη και δεν θα έπιστρέψη πριν από έξη μήνες. Θα την δω μερικά λεπτά αύριο βράδυ... Θα την πάρω από το σπίτι της με το αυτοκίνητό μου για να την πάω στο θέατρο, όπου θα την περιμένουν οι φίλενάδες της. ‘Ετσι, δεν θα μπορέσω και πάλι να της μιλήσω...

— Πολύ καλά! ‘Ουάνα! ‘Υπέροχα! έλεγε ο ‘Αντον Ρόκβαλλ με ύφος χαρούμενο. Πήγαμε στη λέσχη σου, τα άλλα θα τ’ αναλάβω εγώ.

Τη στιγμή που ο νέος άπεσώρετο, ο πατέρας του προσέθεσε:

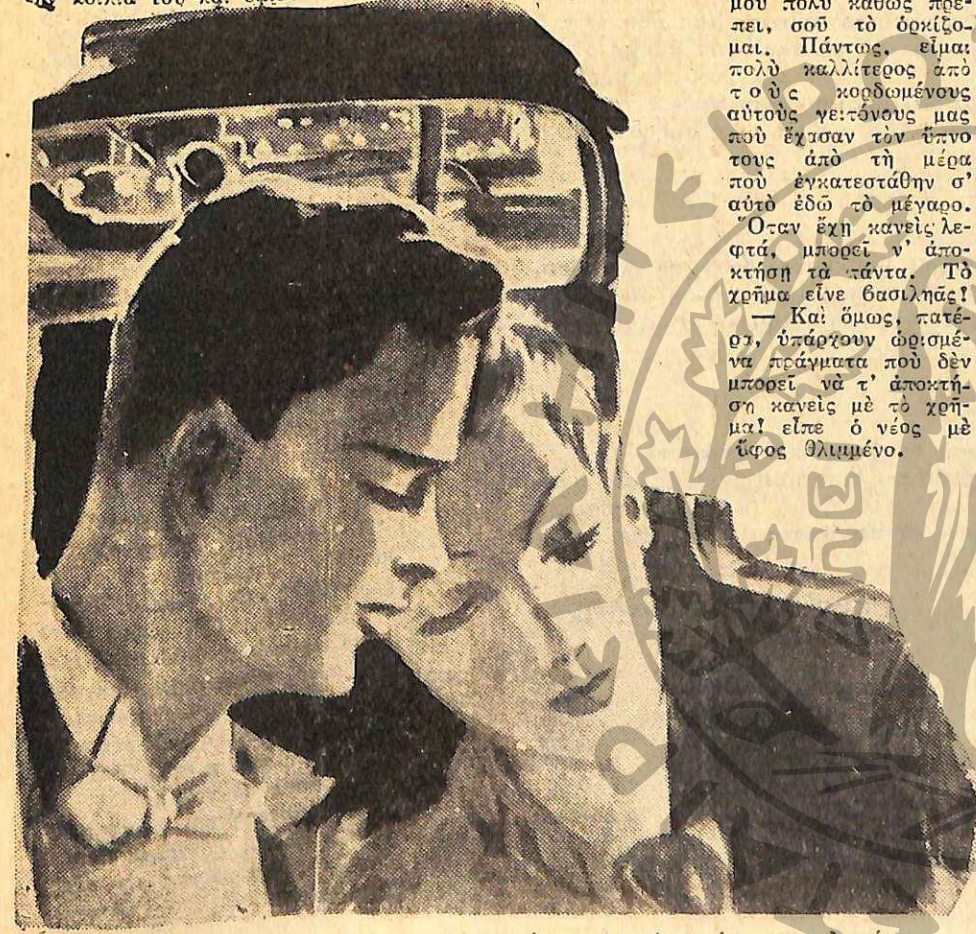
— Τό θεωρείς, λοιπόν, άδύνατο ν’ αγοράσής μιās ώρας συνδιάλεξη με χοήματα; ‘Εγώ θα σου άποδείξω το αντίθετο.

— — —

Αίγες ώρες αργότερα, ο ‘Αντον διάβαζε τη βραδυή του έφημερίδα, όταν μπήκε στη βιβλιοθήκη ή αδελφή του ‘Ελλεν. ‘Ηταν μια γυναίκα ήλικιωμένη, με άσημένα μαλλιά, με πρόσωπο νικό, διαρκώς μελαγχολική. Του μίλησε για τον Ρίτσαρντ.

— Σήμερα το πρωί, της άπάντησε ο ‘Αντον, έθεσα όλη την περιουσία μου στην διάθεσή του. Μου άπάντησε ότι όλοι οι πολυεκατομμυριούχοι του κόσμου ζεμμένοι σ’ ένα καροτσάκι, θα βρίσκονταν σ’ άδύναμια να μετακινήσουν άρισμένες άριστοκρατικές παραδόσεις.

— ‘Ο! ‘Αντον! στέναξε ή θεία ‘Ελλεν, δεν πρέπει να μιλάς πάντοτε μ’ αυτό το ύφος του παλαή. Το χρήμα δεν ά-

—‘Αφού είμαστε αποκλεισμένοι άς φλυαρήσουμε λιγάκι.

Ο κ. Μοίξ αποφασίζει καμιά φορά να πάει στο θέατρο. Στά μέσα όμως, της παραστάσεως, ερχονται και του λένε πως η γυναίκα του πνέει τα λείψατα.

Τρομαγμένος ο κ. Μοίξ εγκαταλείπει το θέατρο. Σαφνικά, όμως, καθώς έτρεχε προς το σπίτι του, σταματά σαν να ξαναθυμήθηκε κάτι, έπειτα ξαναγυρίζει στο θέατρο και πλησιάζοντας τον ήπλο έπι του έλέγχου των εισιτηρίων: — Μου δίνετε, σάς παρακαλώ, μια μάσκα έξοδου;...

Ο Μάριος και ο Όλιβ, ταξίδευαν κάποτε μαζί. Στο τραίνο, για να σκοτώσουν τον καιρό τους ο Όλιβ προτείνει του Μάριου να παίξουν αινίγματα. Όπως δέ ήταν δυνατόν σ' αυτά, λέει του Μάριου:

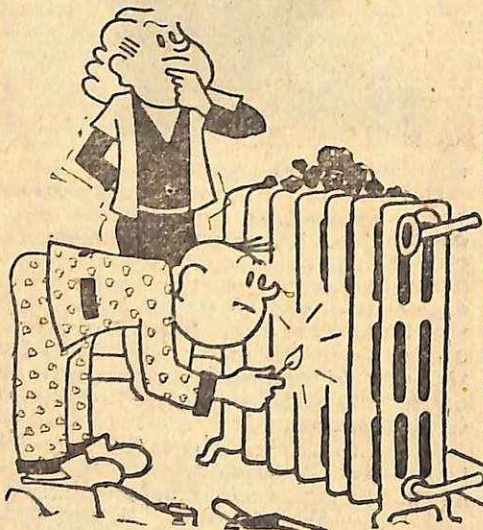
— Θα σου δώσω 100 φρ. για κάθε αινιγμά σου που δεν θα μπορέσω να βρω και θα μου δώσης 10 εσύ για κάθε δικό μου που δεν θα βρίσκης.

— Σύμφωνα, κάνει ο Μάριος, αλλά με μια συμφωνία: Να άρχισω πρώτος εγώ.

— Όρα! Πές, λοιπόν, το αινιγμά σου.

— Άμέσως. Τί είναι αυτό που όταν είναι στη γη έχει τέσσερα πόδια, όταν

ΟΙ ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

— Άπό πού διάβολο άνάβουν αυτή την κεντρική θέρμανση;

τερική διάθεση δεσμεύσεως; Θέλετε ν' αποδώσετε την ελευθερία του στο Γιώργο, και με την ελευθερία αυτή να κάνετε δυο πλάσματα ευτυχισμένα; Δέ θέλετε, ούτε κι' είναι λογικό να νομίσω ότι επιθυμείτε την ευτυχία μου... Την ευτυχία του Γιώργου όμως, δέν τη θέλετε;...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ (άργυά και σιγά, κυττάζοντας την πρώτη στά μάτια): Τώρα θίξατε ένα ζήτημα που θα σας το ξηγια εγώ όπως δήποτε... Ναι, η ευτυχία του Γιώργου μ' ενδιαφέρει πριν από όλα... Δέν είν' άλτρουισμός αυτός! Είναι ανάγκη... Συνήθισα πάντα να θεωρώ αυτό τον άνδρα σαν κάτι δικό μου, σάρκα απ' τη σάρκα μου, κομμάτι απ' την ψυχή μου, κι' έτσι, κατάν-

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

πετάη έχει τρία και όταν ξανακατεβαίνη στη γη έχει τέσσερα.

Ο Όλιβ, ψάχνει απ' εδώ, ψάχνει απ' εκεί, αλλά δέν κατορθώνει να λύση το αίνιγμα. Ντροπιασμένος έμολογεί στον Μάριο την ήττα του και του δίνει και 100 φρ.

— Με κέρδισες, του λέγει, πές μου τώρα τί ήταν;

— Ούτε κι' εγώ ξέρω! λέει άπαθέστατα ο Μάριος. Πάρε και σ' τα 10 φρ. σου!

Ένας Άγγλος περιηγητής καπνίζει ήσυχος την πίπα του, άκουμπισμένος στο κρηπίδιωμα μιας γεφύρας του Σηκουάνα, και άποθανμαζοντας το θέμα του νυκτερινού Παρισίου. Σαφνικά, πλησιάζει το κρηπίδιωμα μια νέα γυναίκα. Δέν αντίλαμβάνεται τον Άγγλο και ψιθυρίζει κυττάζοντας τα μαύρα νερά του ποταμού που κυλούσαν κάτω από τα πόδια τους:

— Τί κρίμα! Δέν θάρη! Κι' όμως είναι η πρώτη Τετάρτη που δέν ερχεται να με συναντήση. Ω! Δέν χωρεί άμφιβολία, με ξέχασε! Είνε τώρα με μια άλλη!

Και χωρίς να περιμένη άλλο, η κοπέλα, δροσκελίζει το κρηπίδιωμα και πνίγεται στον ποταμό. Ο Άγγλος περιηγητής παρακολουθώσε φλεγματικώτατα όλην αυτήν την σκηνή χωρίς να τό κουνήση από τη θέση του. Ύστερ' από λίγο, διευθύνεται προς το μέρος όπου είχε πέσει η νέα και κυττάζοντας μέσα στο νερό:

— Την δυστυχισμένη, μουραμούρισε, χωρίς να βγάλη την πίπα από τό δόντια του, έκανε λάθος. Σήμερα είναι Τρίτη...

Ο Τοτός σηκώνεται από τον δάσκαλο στο μάθημα της Γεωγραφίας.

— Πές μου Τοτό, πού βρίσκεται η λίμνη Τάνα.

Ο Τοτός ξύνει με άμηχανία το κεφάλι του και σιωπά.

— Έλα, του λέγει τότε ο δάσκαλος, θα σε βοηθήσω εγώ. Είναι μια λίμνη που βρίσκεται...

τησε ο πόνος του νάναι πόνος μου, και να παρακαλάω νάναι ο ίδιος ευτυχισμένος, όχι από ευγένεια ή από διάθεση να το φανώ ευχάριστο, άλλ' από ένα αίσθημα αυτοσυντηρήσεως... Άρκει να ξέρω ότι είναι καλά, γεμάτος ευτυχία και γέλιο, για να νιώθω όλες μαζεμένες τις χαρές του κόσμου... Η άγάπη που τούχω, ή στοργή αν θέλετε, ή τρυφερότης αν προτιμάτε έχει άνασθει πάνω από όλες τις κοινότυπες κακίες των ανθρώπινων ψυχών: Δέ νοιώθω ζήλεια, κακία, μίσος... Νοιώθω μόνο μιάν άπέραντη άνησυχία: Όθ' ευτυχισμένος στη νέα του ζωή ο Γιώργος;... Νομίζετε πως μπορείτε να μου τον κάνετε ευτυχισμένον;... Άν ναι, τότε πάρτε τον... Και σάς... ευχαριστώ από πριν για τη χαρά που θα το δώσε-

— Τό βρήκα, τον διακόπτει ο Τοτός. Πού βρίσκεται, μακριά, πολύ μακριά απ' εδώ κύριε καθηγητά!...

Δικάζεται μια υπόθεση διαζυγίου. Στο δικαστήριο είναι και ο μικρούλης γιός του ζεύγους και σε μια στιγμή ο δικαστής τον ρωτά:

— Άν χωρίζαν οι γονείς σου, παιδί μου, με ποιν από τους δυο θα ήθελες να πές;

Και ο πιτσιρίκος, με άπάθεια: — Μ' αυτόν που θάχη το αυτοκίνητο, κύριε δικαστά.

Ο μιστρο—Θανάσης αποφασίζει να κόψη το πιτό. «Όχ, βρε άδελφε, σκέπτεται, μια άπόφαση είν' όλα τα πράγματα! Και παίρνει την άπόφαση».

Τό βράδυ, πηγαίνοντας στο σπίτι του, περνά έμπρός από τη συνηθισμένη του ταβέρνα χωρίς να μπη μέσα.

Όταν έφθασε στη γωνία, έθαύμασε και μόνος τον εαυτό του για τό σπουδαίο κατορθώμα και σκέφθηκε «Μπράβο, μαστρο-Θανάση! Τώπες και τώκα-μες! Επέρασες από ταβέρνα και δέν έμπηκες να πής! Χαλάι σου! Πάμε τώρα... να σε κεράσω! Σου αξίζει!»

ΕΝΑΣ ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΙΜΠΡΕΣΑΡΙΟΣ

— Θα με προσλάβετε λοιπόν, για τό νούμερο της πυγμαχίας;

— Μι... δηλαδή... θα σας άπαντήσω τηλεφωνικώς.

τε—και πού θα μου δώσετε...

Η ΠΡΩΤΗ (σκουπίζει τα δακρυσμένα μάτια της, και σηκώνεται): Είσαστ' ένας άγγελος... Με κά-νετε να φεύγω ταπεινωμένη...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Είμαι ή πιό άδιόρθωτη έγωίστρια του κόσμου... Τί φταίω αν ή χαρά του είναι και χαρά μου, κι' ο πόνος του πόνος μου;... Άν τη χαρά δέ μπορώ να του τη δώσω πιά εγώ, δώστε τοú την έσείς... Θάμαι ευτυχισμένη, έ-στω και μακριά του... (Η πρώτη φεύγει σιωπηλή. Η δευτέρα χαμαγελάει άνάμεσα στα κλάματα που της πλλμυρίζουν τα μάτια, όμοια με τις ψυχάλες που πέφτουν καμιά φορά συντροφικές με άχτίνες του ήλιου).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χαρές και λύπες των άσσων της άθηναϊκής σκηνής

Ο άγνωστος ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΣ, ο γόης

Ν α ένας ήθοποιός για τον όποιο ή φράσι: «αρχαία εξέλιξη» δέν άποτελεί σχήμα λόγου. Στο 1931 ανέβηκε για πρώτη φορά στο παλ κοσένικο κι' έπειτα από πέντε μόλις χρόνια είχε φθάσει να θεωρηται ένας από τους άσσους της έλληνικής σκηνής. Τί ήταν εκείνο που βοήθησε σ' αυτή την άλματική άνοδο; Πρώτα - πρώτα θέβαια τό ταλέντο του. Πηγαίο, πλούσιο, δυνατό. Ίσπεται τα έξαιρετικά του, να πούμε, προσόντα: Παράστημα, κορμολογία θαυμάσια. Μόνον μ' αυτήν γεμίζει την σκηνή, επιβάλλεται μόλις προβάλλει απ' τις κουίντες, παίρνει τον άέρα του θεατού. Χαρακτηριστικά συμπαθέστατα — γοητευτικά, θα έλεγαν μια θαυμάστριά του. Μάτια υεγάλα, όμορφα, εύγλωτα, αν μπορεί να πη κανείς. Φωνή σπουδαία, παλλόμενη με θαθείς τόνους που δημιουργούν από την πρώτη στιγμή άνοσημονησία. Άρθρωσις άψεγάδιαστη. Κινήσεις άψογες. Άνετες πειθαρχημένες — είναι σχεδόν ο μόνος ήθοποιός που ξέρει τί να κάνει τα χέρια του. Μάσκα έκφραστικώτατη, εύπλαστη, φωτεινή. Γκριμάτσες ούδέποτε άντιασθητικές, ούδέποτε άποκρουστικές. Θα μπορούσε να επαναλάβη κανείς προκειμένου για τον κ. Παπά την περιλάλητη φράση: «Τόν ήθοποιό αυτόν τον θέλει ή σκηνή!».

Ο κ. Παπας έχει φήμη καταικτητού. Την άπέκτησε προπάντων επάνω στη σκηνή, παίζοντας όλους ζέν ποιείς. Ο γυναικόκοσμος τον λατρεύει. Είνε χωρίς ύπερβολή ο άγαπημένος των Άθιδων, οι όποιες γεμίζουν τη σάλα του θεάτρου «Ρέξ» όταν ο κ. Παπας πρωταγωνιστή.

Εξώ από τη σκηνή ο συμπαθέστατος ήθοποιός διατηρεί μέρος της γοητείας, την όποιαν έμπνέει επί του παλκοσένικου. Η συμπεριφορά του, οι τρόποι, οι χειρονομίες του, είναι εξίσου χαρινάτες όπως και στη σκηνή. Η κουθέντα του όσο παίρνει άπολαυστική. Έξυπνος, με μεγάλη κοινωνική πείρα, όμιλιτικώτατος, μορφωμένος, καλλιεργημένος καθώς είναι από γημένους καθώς είναι από τελεί ένα πρώτης τάξεως κοζέρ. Στην αρχή νοιώθει κάποιαν άμηχανία. Οι λεπτοί, να πούμε, τρόποι του σε ξαφνάζουν. Σε λίγο θά

μως, όταν άντιληφθής ότι δέν υπάρχει σ' αυτούς τίποτε τό επιτηδευμένο, έγκαταλείπουν έλεύθερα στην συζήτηση και δέν άργείς να διαπιστώσης ότι έχεις άντίκρου σου μια χρυσή καρδιά, ένα καθώς πρέπει κύριο που διατηρεί όμως β-λη τη μορμική ιδιοσυγκρασία και άρτίστικη νοοτροπία του γνησίου, του γεννημένου καλλιτέχνη.

Θρύλοι πολλοί υπάρχουν γύρω απ' τον ήθοποιό αυτόν. Την ζωή του την περιβάλλει μια κάποια άγλως μυστηρίου, προπάντων όσον άφορά τό έρωτικό της μέρος. Η σκανδαλοθηρία δέν είναι προθέσις ούτε και άδυναμία μας. Δέν παραλείπουμε όμως να σημειώσουμε ότι τό παρελθόν του κ. Παπας, μοιραίως κατ' άναπόδραστον άνάγκη, πρέπει να κλείνη

Ένα ώραίο πορτραίτο του κ. Παπας.

Ο άγαπημένος των Άθιδων. — Οι θρύλοι που τον περιβάλλουν. — Γέννημα και θρέμμα της φιλολογίας. — Γεωπόνος και διπλωματικός υπάλληλος. — Παρ' όλίγον... άξιωματικός του ναυτικού. — Πατήρ 12ετούς υιού. — Η έκτίμησις του για τη Μαρίκα. — Σπάταλος... «κατά ήλίθιον τρόπον». — Αί «άνισότητες» και τα όνειρά του!...

Μιά συναρπαστική δεατρική καμπάνια του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

πολλές ρομαντικές ή μη περιπέτειες άφού είναι γνωστόν ότι ο ήθοποιός αυτός είχε μεγάλες επιτυχίες μεταξύ των άπογόνων της Εύας. Και οι γυναικοδουλίες, όπως λέει ο λαός, σε μπλέκουν καμιά φορά σε ιστορίες και μπλλλές απ' όπου βλέπεις και παθαίνεις να ξελασπώσης. Ο ίδιος άλλωστε δέν τό κρύβει. Άγάπησε και άγαπήθηκε πολύ.

— Η γυναίκα είναι μια άπό τις μεγαλύτερες άδυναμίες μου! λέγει.

Ο κ. Παπας είναι τριάντα πέντε χρονών, όμολογουμένως όμως και ληξιαρχικώς άποδεδειγμένον. Γεννήθηκε στην Άθήνα. Είναι γιός του γνωστού κομίσου και φιλοτέχνου κ. Σ. Παπά και της μεγαλύτερης Έλληνίδος ποιήτριας Μαρτίτισσας. Θρέμμα της φιλολογίας και της καλλιτεχνίας. Τό πατρικό του σπίτι ήτανε κέντρον φωλιάς καλλιτεχνική. Από τό λίγα ρολογιακά σκεύη ατό παλαιοτάτου έσοχης τό σπίτι της Μαρτίτισσας. Άπό τα πρώτα παρρησιαστικά που έθωναν σ' αυτήν το μικρό Παπά, ήταν οι άπαρηχίες στίχων, οι λογοτεχνικές συζητήσεις, τα φιλόλογικά καυκάδια.

Μικρός ο Παπας ήταν άνυπόφορος. Την έλάτρευαν κυριολεκτικώς οι γονείς του και οι ευνύχτων του συγγενόθων, κάθε του ποέλλα. — και έκανε τόσες πολλές. Η μητέρα του προπάντων έτρεφε τό γιοκά της. Πιός δέν ξέρει τό πεπαιγμένο ποίημα που τον έπαι άσπρόσται, που δίνει ήλο πόνους της σπουγής της και όλη τη συγκίνηση του συναισθήματος της υπέρτατης; Νά αριστοι του στίχοι: «Ω! γυνί μου έδω μοναχογιό, που έσκαψε χόρς άκόνα— μου έξόστανες τό γόνατα με τό μικρό σου σώμα!— τίπο μ' άνίγγει τα φτερά και φεύγεις μακριά μου—

Ο αἰὼν τοῦ πάγου ξανάρχεται!

Οἱ μάθαμε στὸ σχολεῖο ὅτι σὲ κά-ποια πολλὰ-πολλὰ παλιὰν ἐποχὴ, ὁ πλανήτης μας ἦταν σχεδὸν ἐρη-μος ἀπὸ ζωὴ, ἐπειδὴ τὸ μεγαλύτερο ὄγκοι ἀπὸ πάγους ποὺ δὲν ἔλυον ποτέ τους. Ἡ Εὐρώπη ἦταν μιὰ τεραστία πα-γωμένη ἐκτασις, στὴν ὁποία τὸ ψῦχος ἐ-φθανε τοὺς 50 ὡς 80 βαθμούς, κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὴν Βόρειο Ἀμερικὴ, μεγάλο μέρος τῆς Ρωσ-σίας καὶ γενικὰ ἡ ζωὴ, ἂν ὑπῆρχε, θρι-σκόταν συγκεντρωμένη γύρω στὶς χῶρες τοῦ Ἰσθμοῦ, ποὺ ἔχουν θερμὸ κλίμα. Ἡ ἐποχὴ αὕτῃ βρίσκεται, καθὼς εἴπαμε, τόσο μακριά, ὥστε δὲν ὑπάρχει κανένα ἱ-στορικό σημεῖωμα σχετικὸ μὲ αὐτήν. Ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Νῶε, συγκρινόμενος μα-ζὶ τῆς, εἶνε ἕνα πολὺ... πρόσφατο γεγο-νὸς ποὺ θὰ μπορούσε νὰ γραφῇ, «Ἐπὶ τοῦ πειστηρίου» στὴν ἐφημερίδα τῆς ἱστορίας τοῦ πλανήτου μας. Ἄν μάλιστα ἔλειπαν διάφοροι ἐπιστήμονες ποὺ κάθονται καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ τί ἔγινε ἐδῶ καὶ χιλιάρ-δες ἢ ἑκατομμύρια χρόνια, δὲν θὰ γνωρί-ζαμε καὶ τὴν μεγάλη αὕτῃ τραγωδία ποὺ εἶχε καταδικάσει γιὰ πολλὸ καιρὸ σὲ θά-νατο τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ζωντανῶν ὁργανισμῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Μὴ βιασθῆτε ὅ-μως νὰ εὐλογῆσετε τὴν τύχη σας ποὺ σᾶς διεφύλαξε ἀπὸ τὸ μεγάλο δυστύχημα τῆς ἐποχῆς τῶν πάγων, γιατί, ἂν πιστέ-ψουμε κάποιους ἄλλους ἐπιστήμονες ποὺ, ἀντὶ νὰ ἐξετάζουν τὸ τί εἶχε γίνεαι κάποτε, ἀσχολοῦνται μὲ τὸ τί θὰ πρόκειται νὰ συμ-βῇ, διατρέχουμε σὰ σοβαρὰ τὸν κίνδυνον νὰ ξαναβροθεύμε μπροστὰ στὴν φοβικτὴ τραγωδία τοῦ ψύχους.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρὶ ἀπαισιοδόξους στὸ ζήτημα αὐτὸ εἶνε ὁ σοφὸς Καναδὸς κα-θηγητὴς Μοῦρ ποὺ ἔκανε τὴν περασμέ-νην ἐβδομάδα, ἀνατριχιαστικὴ — ἀφοῦ πρόκειται περὶ ψύχους — ἀποκαλύψεις, ἐ-πάνω στὸ θέμα αὐτό.

—Κύριοι, —εἶπε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς συναδέλφους του ποὺ εἶχαν συγκεν-τρωθῇ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν, — λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω φοβερά καὶ τρομερά πράγμα-τα. Κάντε κουράγιο καὶ «κουκουλωθῆτε» γιὰ νὰ τ' ἀκούσετε. Ὁ μετεωρολογικὸς σταθμὸς τοῦ Ντάνλαπ ἐπιθεβαιώνει στὶς τελευταῖες του ἀνακοινώσεις ὅλους μου τοὺς φόβους γιὰ τὴν προσεχῇ ἐπὶ ἀνοδο-τῆς ἐποχῆς τῶν πάγων. Τὰ πρῶτα συμ-πτώματα ἀρχισαν νὰ ἐμφανίζονται καὶ φο-βάμαι ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ βρεθοῦμε στὴν ἀνάγκη νὰ δώσουμε τὸ σύνθημα τοῦ συ-ναγερμοῦ. Ἡ χώρα μας καὶ ὁ πολιτισμὸς τῆς θὰ ἐξαφανισθῶν. Ὁ Καναδὸς θὰ με-ταβληθῇ σὲ μιὰν ἀπέραντη ἐκτασις παγε-τώνων καὶ τὴν ἴδια τύχη θὰ ἔχῃ ὁλόκληρο τὸ βόρειο ἡμισφαίριο τῆς γῆς. Νεκρὴ καὶ σιγὴ θὰ βασιλεύσῃ ἐκεῖ ποὺ σήμε-ρα ἀργιάζει ἡ ζωὴ.

Τραγικὴ εἶνε οἱ λεπτομέρειες ποὺ ἀ-ναφέρει παρακάτω ὁ Καναδὸς καθηγητὴς σχετικῶς μὲ τὴν καταστροφὴ ποὺ περι-

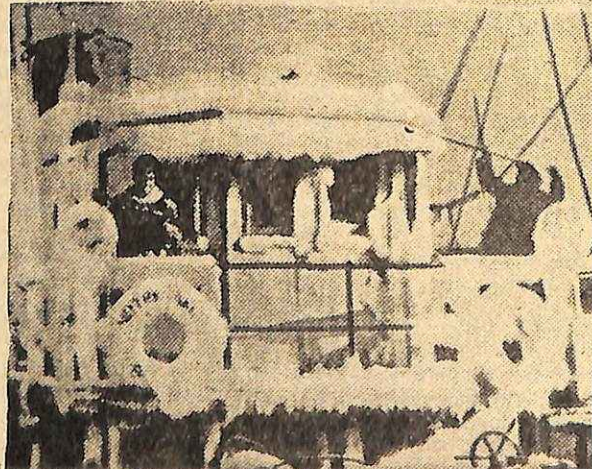
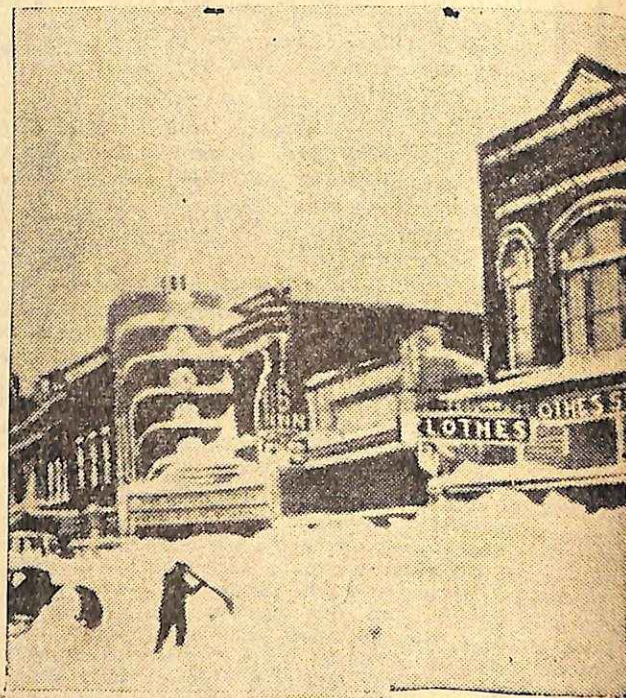
μένει τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀκούστε τες:

—Οἱ ὑπερήφανοι οὐρανοξύστες γιὰ τοὺς ὁποίους τόσο χαμαρώνουμε, θὰ σπάσουν σὰν σπῖστα κάτω ἀπὸ τὴν δύναμι τοῦ πά-γου ποὺ θὰ φθάσῃ σὲ πολλὰ σημεία τὸ πάχος τῶν χιλίων ἢ δύο χιλιάδων μέ-τρων. Ἡ θερμοκρασία θὰ ἀρχίσῃ νὰ πέφτῃ διαρκῶς γιὰ νὰ σταθεροποιηθῇ ὁριστικὰ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Τὰ ἄφθονα χιόνια ποὺ θὰ πέφτουν ἀδιάκοπα δὲν θὰ λιώνουν. Ὁ-λοὶ οἱ ἄνθρωποι, νέοι, γέροι, γυναῖκες, παι-διὰ δὲν θὰ ἀσχοιοῦνται σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ στὸ μάταιο ἔργο νὰ καθαρίζουν τὰ χιόνια ποὺ θὰ συσσωρεύονται, ἀκόμη πρὶν ἄφθονα, τὴν ἴδια στιγμή. Δὲν θὰ μᾶς εἶνε μὲ κανένα τρόπο δυνατόν νὰ σταματήσου-με τὰ παρόθονα ποὺ θὰ κατακυλᾶνε ὅλο-πιὸ κοντὰ μας, καταστρέφοντας, ὅτιδήποτε βρεθῇ στὸν δρόμο τους. Οἱ θάλασσες, οἱ λί-μνες, τὰ ποτάμια, ὅλα ἐν γένει τὰ νερά, θὰ παγώσουν. Καὶ κάποια τραγικὴ ἡμέρα θὰ δοθῇ στὸν πληθυσμὸ τὸ φοβερὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου. «Φύγετε γιὰ τὸν νότο, ἔρχονται οἱ πά-γοι».

Ὁ Καναδὸς καθηγητὴς δὲν μᾶς λέει πότε πρόκει-ται νὰ συμβῇ ἡ φοβερὴ αὕτῃ καταστροφὴ ἢ μάλ-λον μᾶς λέει ὅτι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ καθορίσῃ τὸ πότε. Τὸ μόνο, τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς θε-βαιώσῃ πρὸς τὸ παρὸν εἶ-νε ὅτι ἡ μέση θερμοκρα-σία τοῦ βορείου ἡμισφαι-ρίου ἔχει ἀρχίσῃ νὰ ἐ-λαττώνεται. Στὸν Κα-ναδὰ ἔχει φθάσῃ σήμε-ρα τοὺς 15 βαθμούς. Ἐπί-σης τὰ χιόνια ποὺ ἐπισκέ-πτονται τὴν περιφέρειαν αὕτῃ γίνονται ἀπὸ χρό-νὸ σὲ χρόνὸ πρὶν ἄφθονα. Εἶ-νε ἄλλωστε πολὺ πρόσφα-τες ἀκόμη οἱ χιονοθύε-

λές ποὺ ἐνέσκηψαν τὸν περασμένο μῆνα σὲ ὁλόκληρη τὴν Βόρειο Ἀφρικὴ καὶ εἴ-χαν γιὰ θύματα περισσότερους ἀπὸ ἑκα-τὸ νεκρούς. Ὑπάρχει, δέ, καὶ ἡ ἐπιστη-μονικὴ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου ποὺ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κάποιο οὐράνιο νεφέλωμα προχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ καὶ παρεμβάλλεται ἀνάμεσα στὸν ἥλιο καὶ στὴν σελήνη μας καὶ μᾶς στερεῖ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὶς ζω-ογόνες ἡλιακὰς ἀκτίνες στὶς ὁποῖες ὀφεί-λεται ἡ θερμότης τῆς γῆς. Ὅταν τὸ νε-φέλωμα αὐτὸ φθάσῃ ἀκριβῶς μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς μας θὰ ἔρθῃ ἡ τραγι-κὴ ἡμέρα τῆς καταστροφῆς.

Ὅπως δὲποτε, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυγῆτε ὑπερβολικὰ, σᾶς προδίδουμε καὶ τὸ μυστι-κὸ ὅτι τὰ φοβερά αὕτῃ πράγματα δὲν πρό-κειται νὰ συμβοῦν οὔτε σὲ πέντε, οὔτε σὲ δέκα χρόνια. Τὸ πιθανότερο ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι ἔταν θὰ συμβοῦν ἐμεῖς δὲν θὰ ὑπάρ-χουμε γιὰ νὰ ζήσουμε τὶς φοβικτὲς αὐτὲς μέρες.

Δύο... ἀνατριχια-στικὲς εἰκόνες, ἀ-πὸ τὴν ζωὴν τοῦ μέλλοντος. Πρὶν θὰ ζοῦμε καὶ πῶς θὰ ταξιδεύουμε ὁ-ταν μὲ τὸ καλὸ ἐξ-αγγυριόσουμε στὸν αἰὼνα τοῦ Πάγου ποὺ μᾶς προαναγ-γέλλει ἡ ἐπιστήμη.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Ἐσπερίδες καὶ σουρπράϊζ πάρτυ

ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ εὐπορες οἰ-κογένειες, ποὺ διατηροῦν μὲ σεβασμὸ καὶ εὐλάβεια τίς παραδόσεις τοῦ καλοῦ παλαιοῦ καιροῦ καὶ ποὺ διαθέ-τουν εὐρύχωρα σπιτία, ἀποτολ-μοῦν νὰ διοργανώσουν καὶ σή-μερα χορευτικὲς ἔσπερίδες, ὁ-που προσκαλοῦν ὅλους τοὺς συ-γενεῖς, φίλους καὶ γνωστούς των.

Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ κάνῃ μιὰ οἰκο-δέσποινα σὲ μιὰ τέτοια περίπτω-ση, εἶνε νὰ ὀργανώσῃ στὴ βάση τῆς σκάλας ἕνα συστηματοῦ δε-στιάριο, ποὺ θὰ τὸ ἀναλάβῃ ὁ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ σπῖτι ὁλόκληρο, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐπιπλά θὰ στίβαχθοῦν στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου — γιατί ὁ κύριος εἶνε ἐ-κεῖνος ποὺ θυσιάζεται πάντοτε σὲ τέτοιες περιστάσεις — παρα-δίδεται ἐξ ὁλοκλήρου στὴ χρῆση τῶν προσκεκλημένων. Στὸ σα-λόνι, ποὺ θ' ἀπαλαγῇ ἀπὸ τὰ χαλιά καὶ τὰ ἄλλα περιττὰ ἐ-πιπλά, θὰ μείνουν μόνον καρέ-κλες, ὅσο τὸ δυνατόν περισσότε-ρες. Στὴν τραπεζαρία, θὰ τοπο-θετηθῇ μπουφές μὲ κρύα φαγη-τά, ὅπου οἱ καλεσμένοι θὰ σερ-βίρωνται μόνοι τους, ὅτι θέλουν, χωρὶς νὰ περιμένουν ἰδιαιτέρως περιποιησεις. Τὸ μόνο καθήκον ποὺ ἔχει ἡ οἰκοδέσποινα καὶ ὁ οἰκοδεσπότης εἶνε νὰ προσέχουν γιὰ τὴν ἀδιάπτωτη διατήρησι τοῦ κεφιοῦ. Εἶδαν ὅτι σταμάτησε ἡ μουσικὴ ἢ φερέθηκαν οἱ χο-ρευταὶ; Ὁφείλουν νὰ δημιουρ-γήσουν ἀμέσως μιὰν ἀτραξιόν, ἕνα παιχνίδι συναναστροφῶν, κά-τι ἄλλο τέλος, ποὺ θὰ θερμάνῃ τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ θὰ ἡλεκτρί-σῃ τοὺς καλεσμένους, ὥστε νὰ μὴν ἀρχίσουν τὰ χασμουρητά. Διαφορετικὰ, ἂν δὲν καταβληθῇ μιὰ τέτοια προσπάθεια, ἡ ἐσπε-ρίς πῆγε περίπατο. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, φουσκωμένοι ἀπὸ τὸ θαυμάσιον, θ' ἀρχίσουν νὰ στρί-βουν καὶ ἡ συντροφιά θὰ δια-λυθῇ, πολὺ πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς.

πρὸ δεκαετίας ἡ μόδα τῶν σουρ-πράϊζ—πάρτυ. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν φιλικῶν συγκεντρώσεων, ταιριάζ-ει περίφημα στὴ σημερινὴ ἐπο-χὴ καὶ βρίσκει παντοῦ θιασώ-τας. Σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς νέας αὕτης κοσμικῆς συγ-κεντρώσεως, τὰ μέλη μιᾶς με-γάλης φιλικῆς παρέας, προμη-θεύονται διάφορους μεζέδες καὶ ποτὰ καὶ ἐνσκήπτουν αἰφνιδια-στικῶς σ' ἕνα φιλικὸ σπῖτι, γιὰ νὰ ξεφαντώσουν, χωρὶς νὰ ἐπι-βαρύνουν καθόλου τοὺς οἰκοδε-σπότης, οἱ ὁποῖοι προσφέρουν μόνον τὸ σπῖτι τους, τὸ ἡλεκτρι-κὸ φῶς, τὴ θερμάνση καὶ τὴν ὑ-πηρεσία.

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς νέας αὕτης κοσμικῆς... ἐπιδημίας, ἐσημειώνοντο διασκεδαστικὰ ἐπεισόδια. Οἱ αἰφνιδιασταὶ ἐνέ-σκηπταν στὸ φιλικὸ σπῖτι κατὰ τὰ μεσάνυχτα, χτυποῦσαν τὸ κου-δοῦνι, εἰσωρμόσαν στὸ σπῖτι σὰν καννίβαλοι, τραβοῦσαν τοὺς νοικοκυραίους ἀπὸ τὸ κρεββάτι, μετακινοῦσαν τὰ ἐπιπλά, ἔβα-ζαν «μπρός» τὸ γραμμόφωνο καὶ στρώνονταν σὲ γλέντι τρικού-βερτο.

Πολὺ γρήγορα, ὅμως, ἀναγνω-ρίσθηκε ἀπὸ ὅλους ὅτι οἱ αἰφνι-διασμοὶ αὗτοι ἦταν κάπως ὑπερ-βολικοί. Ἐτοί, καθιερώθηκε ἄλ-λη τακτικὴ, λογικώτερη. Κάποι-ος ἀπὸ τὴν παρέα φροντίζει νὰ εἰδοποιῇ ἐγκαίρως τὸν κύριο τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου πρόκειται νὰ γίνῃ ὁ αἰφνιδιασμὸς κι' ἔτσι ὁ-ρισμένα παραπράγουδα ποὺ γί-νονταν ἄλλοτε, σταμάτησαν. Ὁ κύριος περιμένει τοὺς αἰφνιδια-στάς μὲ μιὰ καλοσιδερωμένη καὶ ἀτσαλάκωτη πιτζάμα καὶ ἀφοῦ τοὺς περάσῃ στὸ σαλόνι, τρέχει στὴν κρεββατοκάμαρά του καὶ φορεῖ τὸ βραδυνοῦ του κο-στοῦμι, ποὺ τὸ ἔχει ἑτοιμὸν ἀπὸ νωρίς. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ κυρία

τοῦ σπιτιοῦ, ἡ ὁποία παρουσιάζ-εται μὲ χτένισμα ἀφεγάδιαστο.

ΚΟΚΤΑΙΗΛ — ΠΑΡΤΥ

Ὁρισμένες οἰκοδέσποινες υἱο-θέτησαν ἀπὸ τινων ἐτῶν ἕνα ἄλ-λο εἶδος συγκεντρώσεως, ποὺ τείνει νὰ γενικευθῇ: Γὰ κο-κταίηλ—πάρτυ.

Οἱ συγκεντρώσεις αὗτὲς διαρ-κοῦν ἀπὸ τὰς 6 τὸ ἀπόγευμα ὡς τὰς 9 τὸ βράδυ, καθ' ὅλο δὲ αὐ-τὸ τὸ διάστημα, οἱ καλεσμένοι πίνουν διάφορα κοκταίηλ, παρα-σκευασμένα σύμφωνα μὲ ὀρι-σμένες συνταγὰς ποὺ μᾶς ἔχουν ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ.

Στὴν Ἑλλάδα, τὰ κοκταίηλ—πάρτυ ἔχουν γίνεαι τακτικὴ συ-νήθεια σὲ ὀρισμένα σπιτία τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας. Στὴ μεσαία, ὅμως, τάξη ἐξακολουθοῦν τὰ μα-στίχα—πάρτυ, τὰ οὐζο—πάρτυ καὶ τὰ... ρετσίνα—πάρτυ, μὲ μπακαλιάρικα καὶ ψωμοτύρι. Τὸ τελευταῖο μάλιστα δημιουρ-γεῖ καὶ καλύτερο κέφι, γιὰ με-ταξὺ τῶν προσώπων ποὺ συμμε-τέχουν σ' αὐτὰ, ἀναπτύσσεται πρὶν ἄδολο κέφι.

ΡΑΔΙΟ—ΠΑΡΤΥ

Τελευταίως, καθιερώθησαν καὶ στὴν Ἑλλάδα τὰ ραδιό-πάρτυ. Ὅποιος διαθέτει ραδιό-φωνο, καλεῖ τοὺς γνωστούς του, νὰ περάσουν μιὰ βραδυά, ἀκού-γοντας μουσικὴ καὶ πίνοντας τσάι. Μερικοὶ οἰκοδεσπότης, ὅ-μως ἀγνοοῦν καὶ τοὺς στοιχειώ-δεις κανόνες τῶν συγκεντρώσε-ων αὗτων καὶ ἐκνευρίζουν τοὺς καλεσμένους των, μεταπηδώντας διαρκῶς ἀπὸ τὸ ἕνα πρόγραμμα στὸ ἄλλο καὶ δημιουργώντας μιὰν ἀφόρητὴ ὀχλαγωγία, μὲ ἀ-ποτέλεσμα νὰ φύγουν ὅλοι μὲ σφοδρὸν πονοκέφαλο.

ΣΟΥΡΠΡΑΪΖ ΠΑΡΤΥ

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, μᾶς ἤλθε

ΤΟ ΜΟΝΟΚΑ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος, άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεν-τάλ λόγω της κακής και έκφυλου ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνέπεια των οποίων είναι να βγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του άρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μια στιγμή μια φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνη πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο ονόματι Ρουκέν ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνη πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργον του υπό τον όρον να δεχθή να παντρευτεί μίαν πλουσιωτάτην κόρην πτωχην αλλά μελλοντικήν κληρονόμον 300 εκατομμυρίων από τα όποια θα του δώσει τα 150.

«Η συμφωνία κ' ίναι ο μαρκήσιος μαθαίνει τις λεπτομέρειες της υποθέσεως και αναχωρεί με τον Ρουκέν στο Παρίσι για να γνωρίση και την νύφη.

Πράγματι: ο μαρκήσιος κατορθώνει να γνωρισθί με τη νύφη, που την βρίσκει καλλονή, και με τον πατέρα της τον εργάτη Μπερτερά και προσπαθεί τώρα να καταφέρει να τυλίξη στα δίχτυά του την μικρή Γαβριέλλα. Ο Ρουκέν παρακολουθεί και δεν διστάζει καθόλου τον μαρκήσιο.

«Αξάφνα μιά μέρα ο μαρκήσιος παίρνει ένα σημείωμα του Ρουκέν που τον καλεί κοντά του χωρίς άγιοπορία...

Σε λίγο ο Νορβέρτος μαθαίνει από πόν Ρουκέν ότι ο κατάσκοπος που είχαν τοποθετήσει κοντά στον Μουράτ, στον άνθρωπο που είχε φθάσει στο Παρίσι για να βοηθή τους κληρονόμους των 300 εκατομμυρίων είχε συλληφθή ως κλέπτης, και ότι εδιώχθη με κακήν κακώς.

«Ο Ρουκέν πάλι μαθαίνει ότι ο Νορβέρτος παρ' όλες τις προσπάθειές του δεν είχε ακόμη κατορθώσει να αγαπηθί από τη Γαβριέλλα και αποφασίζουν όλοι να χρησιμοποιήσουν τα μεγάλα μέσα, για να ξεκοντώσουν τον άγαπημένο της Γαβριέλλας, τον Βαλεντίνο. Έν τω μεταξύ ένα άνοιξιότικο πρωινό ο Βαλεντίνο επισκέπτεται την Γαβριέλλα ενώ είναι μόνη και εκεί ενώ δίνουν όρκους αιωνίας αγάπης, η Γαβριέλλα του εξομολογείται ότι ο Νορβέρτος της προκαλεί φόβο...

3ον

«Ω έννοια σου, εγώ δεν τον φοβάμαι! είπε ο Βαλεντί-νος. Θά σε προστατεύσω. Δεν έχεις να φοβηθής, λοιπόν, τίποτα Γαβριέλλα.

«Εκτός από μένα, άλλωστε, δεν έχεις και δυο άλλους προστάτας που αγαπούν και τους δυο μας, δυο λαμπρά παιδιά;

«Εννοείς τον Άνοιχτομάτη και τον κ. Τρουά; είπε αυτή χαμογελώντας.

«Ναί. Τον Άνοιχτομάτη τον ταχυδακτυλουργό. Και τον Αύγουστο Τρουά, τον κλόουν του ιπποδρομίου Φραγκόν... Τίμια παιδιά και τα δυο τους... Ο πατέρας σου έτυχε να μου πη πολλές φορές, ότι μετά

—Μου επιτρέπετε... να σας φιλήσω; ρώτησε ο ταχυδακτυλουργός. —Ευχαρίστως! Αφού γιορτάζω σήμερα.

«Υστερα, ήρθε η σειρά του Αύγουστου.

Με μεγάλη σοβαρότητα ο κλόουν έκανε ένα τεράστιο πήδημα και έπεσε γονατιστός μπρός στην Γαβριέλλα.

Και της πρόσφερε μιά γλάστρα. —Πάντοτε πρόθυμος να σας εξυπηρετήσω, δεσποινίς Γαβριέλλα... είπε.

—Και φοβάσαι όταν έχης τέτοιους φίλους; είπε ο Βαλεντίνος σιγά στην νέα. Μά κύτταξέ τους, λοιπόν.

—Έχεις δίκιο... του απάντησε αυτή.

το φοβερό ατύχημά του, όταν αναγκάσθηκε να μείνη ένα μήνα στο κρεβάτι, χάρις στον Άνοιχτομάτη και τον Τρουά δε πεθάνανε έμεις οι δυο της πείνας.

—Ναί. Πιστεύω κι' εγώ ότι αν ποτέ τους χρειάζομουν δεν θά είχα παρά να τους καλέσω και θά έφθαναν άμέσως.

—Και θά σε ακολουθούσα ως τα πέρατα του κόσμου, Γαβριέλλα... —

Εξώπασαν ξαφνικά.

Ακουγόταν θόρυβος φωνών στη σκάλα. Οι φωνές έπλησιζαν.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα.

—Αυτοί είναι, Βαλεντίνε! Δεν έλσημόνησαν ότι είναι γιορτή, σήμερα.

Η Γαβριέλλα έτρεξε ν' ανοίξη.

Δυο άνθρωποι μπήκαν στο δωμάτιο. Ο ένας λεπτός, αδύνατος, με μάτια που έλαμπαν όμως παράξυνα.

Ήταν ο Άνοιχτομάτης.

Ο άλλος, κοντός, χονδρός, με ύφος άναθό...

Ήταν ο κ. Τρουά, ο κλόουν Αύγουστος του Ιπποδρομίου.

Ο Άνοιχτομάτης έπροχώρησε προς την Γαβριέλλα και της προσέφερε ένα μπουκετάκι βιολέττες.

Αυτή το έπηρε και ευχαρίστησε χαμογελώντας.

—Φαντάζομαι πως αν ο Νορβέρτος ήθελε να σου κάνει κανένα κακό, έμεις οι τρεις δεν θά μπορούσαμε να τον εμποδίσουμε;

Η Γαβριέλλα δεν απάντησε αυτή τη φορά.

—Πού είναι ο Μπερτερά; ρώτησε ο Αύγουστος.

—Δεν γύρισε ακόμη από το έργοστάσιο.

—Και όμως είναι επτά η ώρα! Άπό τις τέσσερις έπρεπε νάχη έρθη.

—Θά πεταχθώ να δω μήπως έρχεται, είπε ο Βαλεντίνος.

—Ετσι μπράβο! είπε η Γαβριέλλα. Έν τω μεταξύ, θά πάω κι' εγώ ν' αγοράσω λίγα γλυκά. Θά φάτε έδω μαζί μας, δεν είν' έτσι;

Ο Βαλεντίνος έφυγε. Τράβηξε προς την πύλη του Παντόν, μήπως συναντήση τον Μπερτερά.

Δεν θά είχαν περάση επάνω από πέντε λεπτά από τη στιγμή που έφυγε ο Βαλεντίνος, όταν ακούσθηκαν πάλι κτύποι στην πόρτα.

Η Γαβριέλλα άνοιξε, και άμέσως όπισθοχώρησε με άποστροφή.

Ο νέος επισκέπτης ήταν ο Νορβέρτος ντ' Αρζεντάλ.

Ο Άνοιχτομάτης και ο Αύγουστος τον έχαίρετησαν με ευγένεια. Ο Νορβέρτος προχώρησε προς την νέα και της έτεινε το χέρι.

—Ελάτε τα λουλούδια που σας έστειλα; την ρώτησε. Ήξερα πως ήταν η γιορτή σας σήμερα, και έθεώρησα καθήκον μου.

Συγχρόνως έκύτταξε όλόγυρά του για ν' ανακαλύψη το μπουκέτο του.

Η Γαβριέλλα όμως τον διέκοψε.

—Είπε περιττόν να ψάχνετε... του είπε με φωνή που έτρεμε κάπως από την ταραχή. Τα αισθήματα, κυρίε, που μου έξεφράσατε επανειλημμένως, με τιούν δέβαια αλλά... ούδέν πέραν αυτού. Δεν ούς απέκρυψα από την πρώτη μέρα που μου άνοιξατε την καρδιά σας, ότι δεν θά μπορούσα να σας αγαπήσω.

Αγαπώ άλλον: τον Βαλεντίνο!

—Ένα παιδί! είπε ο Νορβέρτος περιφρονητικά.

Ο Άνοιχτομάτης και ο Αύγουστος κυττάχθηκαν με θυμό.

—Εστώ, απάντησε η Γαβριέλλα, ένα παιδί. Τον αγαπώ όμως... Όταν μου έφεραν το δώρο σας, ο Βαλεντίνος μου έκανε μιά σιγήνη ζηλοτυπίας... Και για να του άποδείξω πόση λίγη αξία έδινα στα λουλούδια σας, τα πέταξα απ' το παράθυρο.

Ο Νορβέρτος έχλώμιασε. Δαγκώθηκε. Μιά λάμψη πέρασε σαν άστραπή από τα μάτια του.

Συγκρατήθηκε, ώστόσο και με φωνή ήρεμη απάντησε:

—Ομολογήστε, δεσποινίς Γαβριέλλα, ότι με άδικείτε. Τί σας έκανα

μιάς ΨΥΧΗΣ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

για να με υποδέχεσθε και να μου φέρεσθε έτσι; «Ε, ναί, σας αγαπώ, και δεν το άπέκρυφα αυτό από τον πατέρα σας. Μήπως έκανα όμως κανένα έγκλημα. Είνε έγκλημα το ότι έζητησα να σας κάνω γυναίκα μου;»

«Σέβομαι τον σύνδεσμό σας με τον Βαλεντίνο, είμαι θέβαιος όμως ότι ο σύνδεσμος αυτός δεν είναι παρά μιά άπλη άδελφική φίλια, και ότι παρεξηγείτε τα αισθήματά σας.

Η γλυκύτης με την όποιαν της είχε μιλήσει ο Νορβέρτος, έκαναν την νέα να μετανοιώση για τον προηγούμενο τρόπο της.

Φαντάσθηκε ότι τον είχε παρεξηγήσει.

—Εξ άλλου, έξακολούθησε ο μαρκήσιος, εάν με άντιπαθήτε τόσο πολύ, σας υπόσχομαι να μη σας ξαναενοχλήσω με την έκδήλωση των αισθημάτων που μου έμπνεύσατε.

«Πιστέψτε με ότι με συντριβή της καρδιάς μου παίρνω αυτή την άποψη. Τί να κάνω όμως;... Επιτρέψατέ μου μόνο να περιμένω την έπιστροφή του κ. Μπερτερά, για να του άνακοινώσω την άπόφασή μου.

—Αλήθεια, λοιπόν; Θά το κάμετε αυτό; είπε η Γαβριέλλα άναστενάζοντας με άνακούφιση.

—Θά κάμω κάτι καλύτερο ακόμα. Θά φύγω, Γαβριέλλα, για να μη με ξαναδείτε πιά. Έχω κάτι σπουδαιές υποθέσεις στο Άλγέρι. Εκεί θά πάω. Και θά μείνω πολύ. Δυο, τρία χρόνια...

«Σε δυο μέρες θά βρίσκωμαι στη Μασσαλία. Και σε πέντε μέρες, θά μάς χωρίξη η θάλασσα...

Η Γαβριέλλα τον έκύτταξε κατάπληκτη. Τόσο πολύ είχε άπατηθί, λοιπόν; Ήταν πραγματικά ένας τίμιος νέος, ο Νορβέρτος;

«Όλες της οι ύποψίες διελύθηκαν. Πόσο μετάνιωσε για το φέροίμό της...

Ο μαρκήσιος σωριάσθηκε σε μιά καρέκλα. Και φαινόταν τόσο συντριμμένος, ώστε η Γαβριέλλα τον λυπήθηκε.

—Κύριε Νορβέρτε, δεν ύπηρεα καλή μαζί σας... του είπε με σιγήνη φωνή. Είχα άδικο... Σας ζητώ συγγνώμη...

Ο Νορβέρτος έκούνησε το κεφάλι του.

—Σας συγχωρώ Γαβριέλλα... είπε με πνιγμένη φωνή.

Τα μάτια του ήσαν κατακόκκινα.

Θά έλεγε κανείς ότι η περηφάνεια του μόνον συγκρατούσε τα δάκρυά του.

—Με άλλα λόγια, είπε ξαφνικά ο Άνοιχτομάτης, συμφιλιώθηκετε τώρα; Θαυμάσια! Δεν ύπάργει, λοιπόν, λόγος να ξεχνάμε και τα παρεπόμενα! Καταλαβαίνετε τί θέλω να πώ. Πρωτίτερα, η δεσποινίς

Γαβριέλλα είπε ότι έσκόπευε να πεταχτή ν' αγοράση κάτι γλυκά. Έπειδή ο Αύγουστος και εγώ είμαστε καλεσμένοι, δε θέλουμε να χαλάση το γλέντι...

—Το είχα ξεχάσει, είπε η Γαβριέλλα. Εάν, λοιπόν, κ. Νορβέρτε, δεν μου κρατάτε πραγματικά κακία, έλάτε να σμίξουμε τα χέρια, και... θά μάς κάνετε, θέβαια, την τιμή να λάβετε μέρος στην διασκέδασή μας...

—Εστώ, είπε ο Νορβέρτος. Φοβούμαι μόνο μήπως η μελαγχολία μου σας χαλάση το κέφι... Γι' αυτό, θά φύγω όταν νομίσω... ότι πρέπει να φύγω!

—Θά είσθε έλεύθερος να φύγετε όποτε θέλετε. Σύμφωνοι, λοιπόν;

—Σύμφωνοι. Θά σας περιμένω.

—Σ' ένα τέταρτο θά γυρίσω. Έμπρός, κ. Άνοιχτομάτη... Κάμετε μερικές ταχυδακτυλουργίες για να διασκεδάσετε τον κ. Νορβέρτο. Πού είναι το καλάθι μου;... Α... Έχω λεφτά;... Ναί... Φεύγω, λοιπόν... Ψρεβούάρ...

«Εφυγε διασπαστικά. Άκουσαν τα έλαφρά βήματά της στη σκάλα.

Ο Άνοιχτομάτης άρχισε να κάνει μερικά από τα πιο πετυχημένα του ταχυδακτυλουργικά κόλπα, ενώ ο Αύγουστος εξέταζε το διαμέρισμα.

Ο Νορβέρτος όμως δεν τους έπρόσεχε. Ο νους του ήταν άλλου. Θρόμβοι ιδρώτος είχαν φανή στο μέτωπό του.

Δυο φορές έπλησίασε σ' ένα παράθυρο απ' όπου φαινόταν η όδός Γερμανίας. Δεν έκύτταξε όμως έξω...

Ανάπνεε με δυσκολία. Τα χέρια

—Αγαπώ άλλον, τον Βαλεντίνο!

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

του ἔτρεμαν.

—Μήπως δὲν αἰσθάνεσθε καλὰ τὸν ἑαυτοῦ σας ; τὸν ρώτησε ὁ Ἀνοιχτομάτης.

Βλέποντας ὅτι τὸν πρόσεχαν, ὁ Νορβέρτος ξανάγινε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

—Πῶς ! εἶπε. Δὲν ἔχω τίποτα.. ἔξακολουθῆσατε, λοιπόν.. Ἔσθε πολλὸ ἐπιδέξιος καὶ τὰ γυμνάσματά σας μ' ἀρέσουν πολὺ..

—Ἐπέρασε ἓνα τέταρτο, μισὴ ὥρα.. Ἡ Γαβριέλλα δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη. Ὁ μαρκήσιος ἄρχισε νὰ δείχνῃ κάποια ἀνυπομονησία.

—Ἐξαφνα, ἀκουσθῆκε στὴ σκάλα ἕνας ἥματιςμός ταχυς.

—Θᾶνε ὁ Βαλεντίνος, εἶπε ὁ Αὐγουστός.

—Ἦταν πράγματι ὁ Βαλεντίνος. Ἐνας Βαλεντίνος χλωμός, μὲ ὕψος ἀπελπισμένο, χαμένο.. Ἦταν τόσο συγκινημένος, ὥστε δὲν κατάλαβε τὴν παρουσία τοῦ Νορβέρτου.

Παρετήρησαν ὅμως ἀμέσως ὅτι ἔλειπε ἡ Γαβριέλλα.

—Ποῦ εἶνε ; ρώτησε μὲ ἀγωνία.

—Ἐπῆγε νὰ πάρῃ μερικά γλυκὰ γιὰ τὸ γλέντι..

—Ποῦ γλέντι ; Δὲν ξέρετε, λοιπόν, τί συμβαίνει ;

—Ὅχι ! ἀπάντησεν ὁ Αὐγουστός. Φαίνεται ὅμως πολὺ ταραγμένος. Μήπως ἔπιασε φωτιά τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Λεονοῦ ;

—Ἐξαφανίσθηκε ὁ Μπερτερά !

—Ἔ ; Πῶς ;

—Εἶπα ὅτι ὁ Μπερτερά δὲν ἐφάνηκε καθόλου στὸ ἐργοστάσιο σήμερα. Τὸν νομίζουν ἄρρωστο. Ὁταν μὲ εἶδαν ἐξεπλάγησαν. Δὲν εἰδοποίησε κανέναν ὅτι θὰ ἔλειπε..

—Σήμερα τὸ πρωί, ἐν τούτοις τὸν συνήντησα τὴν ὥρα πού ἐπῆγινε στὸ ἐργοστάσιο. Τὸν συνώδευσα λίγο. Φαινόταν εὐθυμίας. Μιλῆσαμε γιὰ τὴν σημερινὴ γιορτὴ τῆς Γαβριέλλας. Μοῦ ἔδωσε ραντεβού γι' ἀπόψε τὸ βράδυ..

—Εἶνε τώρα ἀρκετὰ χρόνια πού ὁ Μπερτερά ἐργάζεται στὸ ἐργοστάσιο Λεονοῦ. Ποτέ δὲν ἔτυχε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ δουλειά του μιά μέρα ὁλόκληρη.. Ποτέ !

—Πράγματι. Εἶνε τακτικὸς στὴν ἐργασία του, εἶπε ὁ Αὐγουστός. Μόνο πού εἶχε κάτι παράξενες μονομανίες, μερικὲς φορές ἔλεγε π.χ., ὅτι κάποιος ἤθελε νὰ τὸν ἐξοντώσῃ.. ὅτι εἶχε ἐχθρούς..

—Σίγουρα θὰ τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα ! εἶπε ὁ Βαλεντίνος. Πῶς θὰ τὸ ἀναγγελοῦμε αὐτό, Θεέ μου, στὴν Γαβριέλλα.

—Ἐκύτταξε, διαδοχικά, τὸν Ἀνοιχτομάτη καὶ τὸν Αὐγουστό.

Τότε μόλις ἀντελήφθη τὸν Νορβέρτο.

Αὐτὸς ἀκούει μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, κρατώντας τὴν ἀναπνοή του, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ λέξη ἀπ' ὅσα ἔλεγε ὁ νέος.

—Ὁ Νορβέρτος σηκώθηκε ἀπὸ τομα.

—Ἐσεῖς, τί γυρεύετε ἐδῶ ;

—Περιμένω, ὅπως καὶ σεῖς, τὸν κ. Μπερτερά καὶ τὴν δεσποινίδα Γαβριέλλα, ἀπῆντησεν ὁ μαρκήσιος. Εἶνε περικτὸν νὰ μοῦ μιλάτε μ' αὐ-

τὸν τὸν τρόπο, κ. Βαλεντίνε. Δὲν θέλω νὰ τσακωθῶ μαζί σας.

—Ὁ Βαλεντίνος ἐν τούτοις, ἔσφιξε τὴν γροθιὰ του καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ ὀρμηθῇ ἐναντίον τοῦ Νορβέρτου, τὸν συνεκράτησε ὅμως ὁ Αὐγουστός.

—Τρελλὰθῆκες, τοῦ εἶπε σιγὰ. Ὁ Νορβέρτος θὰ μπορούσε νὰ συντρίψῃ τέσσαρες σὰν καὶ σένα. Ἀφῆσέ τον, καλύτερα ἡσυχό.

—Κύριε, τοῦ εἶπε μὲ ἀπάθεια ὁ μαρκήσιος, ἀντὶ ν' ἀρπαχθῶμε ἐμεῖς οἱ δύο, νομίζω ὅτι θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ προσπαθήσουμε νὰ μάθουμε τί ἀπέγινεν ὁ κ. Μπερτερά. Μπορῶ ἴσως νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

—Δὲν μᾶς χρειάζεται ἡ βοήθειά σας..

—Ὅπως θέλετε, εἶπεν ὁ Νορβέρτος ρίχνοντας μιά ματιά στὸ ρολόγι του.

—Ἡ ὥρα ἦταν ὀκτώ.

—Ἐξαφνα ἡ ἴδια σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Ἀνοιχτομάτη καὶ τοῦ Αὐγουστό.

—Ἀνατρίχιασαν καὶ κυττάχθηκαν.

—Ὁ Βαλεντίνος εἶδε τὸ ἔλεμμα τους, καὶ κατάλαβε τὴν ταραχή τους.

—Ποῦ εἶνε ἡ Γαβριέλλα ; ρώτησε τί ὥρα ἔφυγε ; Καὶ πῶς δὲν ἐγύρισε ἀκόμη ;

—Κανένας δὲν ἀπῆντησε.

—Ὁ Βαλεντίνος ἀρπάξε τὸν Ἀνοιχτομάτη ἀπὸ τὰ πέτα τοῦ σακακιού.

—Μίλα ἐσύ, δυστυχισμένε ! Μίλα λοιπόν..

—Ἐχε περισσότερο ἀπὸ μιά ὥρα πού ἔφυγε.. ψιθύρισε ὁ ταχυδακτυλουργός. Θάπρεπε νάχη γυρίσῃ τώρα πιά.. Ὑπομονὴ ὅμως.. Θὰ γυρίσῃ ὅπου νάνε..

—Ὁ Βαλεντίνος εἶχε χλωμιάσει.

—Δὲν θὰ γυρίσῃ.. Δὲν θὰ γυρίσῃ ψιθύρισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΧ.

—Ἀκολούθησε μιά θαρεὶὰ σιωπή.

—Ὁ μόνος πού φαινόταν ψυχραίμος, ἦταν ὁ μαρκήσιος.

—Ὁ Αὐγουστός καὶ ὁ Ἀνοιχτομάτης κυττάζοντοσαν τρομαγμένοι.

—Ὁ Βαλεντίνος φαινόταν συντριμμένος.

—Νομίζω ὅτι ἀδίκως στενοχωρεῖσθε, εἶπεν ὁ Νορβέρτος. Τίποτε δὲν μᾶς πείθει ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ σὲ λίγο ἡ δεσποινὴ Γαβριέλλα μὲ τὰ ψώνια της, καὶ δὲν θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους τῆς ἀρρογορίας της..

Δὲν ἔχουμε ἐπίσης καμιά ἀπόδειξη ὅτι συνέβη δυστύχημα στὸν κ. Μπερτερά. Τί δυστύχημα θὰ μπορούσε νὰ τοῦ συμβῇ, στὸ κάτω — κάτω..

—Δὲν ἔχεις ἄδικο, εἶπε ὁ Ἀνοιχτομάτης. Καὶ μὲν Βαλεντίνε, μᾶς ἔκοψε τὸ αἷμα ἀδίκως. Πρέπει νὰ περιμένουμε πρῶτα νὰ δοῦμε ἂν θὰ ἔρθουν, καὶ ὕστερα ν' ἀρχίσουμε ν' ἀντιστοιχῶμε.

—Νὰ περιμένουμε ! εἶπε ὁ Βαλεντίνος. Ποιὸς ξέρει τί νὰ λαμβάνῃ χάριν ὅμως τώρα, ἐνῶ ἐμεῖς καθόμαστε καὶ περιμένουμε.

—Ἄς λογιεσθῶμε λίγο, εἶπεν ὁ Νορβέρτος. Ὁ κ. Μπερτερά ἔχει ἐχθρούς ;

—Ἐχθρούς ; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἔχη ἐχθρούς, αὐτός, πού εἶνε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ;

—Γιὰ νάχη κανένας ἐχθρός, πρέπει νὰ εἶνε πλούσιος καὶ δυνατός..

—Κανένας, συνεπῶς, δὲν εἶχε συμ-

φερον νὰ τοῦ κάνῃ κακό..

—Κανένας..

—Ὅσο γιὰ τὴν δεσποινίδα Γαβριέλλα, οὔτε γι' αὐτὴν συμμερίζομαι τοὺς φόβους σας, κ. Βαλεντίνε.

—Ὅπου νάνε θὰ γυρίσῃ. Τί διάβολο ! Μιά κοπέλλα δὲν χάνεται ἐπειδὴ ἀργεὶ λίγη ὥρα περισσότερο σ' ἓνα κατάστημα.

Φαινομενικά, εἶχε δίκιο.

—Ὁ νέος ὅμως, νευρικός ὅπως ἦταν, ἀκούει περισσότερο τὰ προαισθήματά του ἀπὸ τὴν φωνὴ τῆς λογικῆς.

—Ὡς τόσο ἐπείσθηκε νὰ περιμένῃ ἀκόμη.

—Ὁ μαρκήσιος ἔμενε καθιστός. Ἐδῶκε ἓνα τσιγάρο καὶ τὸ ἀνάψε.

—Ὁ Αὐγουστός καὶ ὁ Ἀνοιχτομάτης κουβέντιαζαν σιγανά, κυττάζοντας, τὸν Βαλεντίνο, πού, σκυμμένος στὸ παράθυρο, ἐκύτταζε ἐρευνητικὰ τὴν ὁδὸν Γερμανίας.

Σὲ λίγο, δὲν ἀκουγόταν παρὰ μόνον τὸ τικ-τάκ τοῦ ρολογιοῦ.

—Ὅσο περνοῦσε ὅμως ἡ ὥρα, τόσο ἐνοιώσαν ὅλοι νὰ κυριεύωνται ἀπὸ τὴν ἀνησυχία.

—Ὁ Ἀνοιχτομάτης καὶ ὁ Αὐγουστός ἔπαυσαν νὰ κουβεντιάσουν.

—Ὁ Βαλεντίνος ἐκύτταζε τὴν ὥρα, ἐγλῶμιζε καὶ σαρδισθῆκε σὲ μιά καρέκλα.

—Ἀσφαλῶς, συνέβη κάποιο δυστύχημα.. εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή.

—Ὁ Νορβέρτος ἐκάνειν τὸ ἓνα τσιγάρο πᾶνω στὸ ἄλλο.

—Μὰ τὴν πίστη μου, εἶπε τέλος, ἀρχίζω ν' ἀνησυχῶ πλέον κι' ἐγώ..

Νὰ ἐξαφανισθῶν ἔτσι πατέρας καὶ κόρη συγχρόνως, τὸ ἴδιο βράδυ.. εἶνε κάπως περιεργό..

—Γαβριέλλα ! Γαβριέλλα ! ψιθύρισε ὁ Βαλεντίνος. Ἀ ! Δὲν θὰ σῶ πιά. Πρέπει νὰ μάθω. Ἰσως μάλιστα ν' ἀργήσαμε ἤδη πολὺ.

—Ἐνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο ζωγραφίσθηκε στὰ χεῖλη τοῦ Νορβέρτου.

Κανένας ὅμως δὲν τὸ πρόσεξε.

—Ὁ Βαλεντίνος φαινόταν πρῶς ἡρεμος τώρα. Εἶχε ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του. Τὰ γκρίζα του μάτια λαμποκοπούσαν.

—Ἐλα, Ἀνοιχτομάτη.. Πᾶμε.. Πρέπει νὰ μάθουμε τί ἔχει συμβῇ..

—Ἐσύ, Αὐγουστό, θὰ μείνεις ἐδῶ..

—Γιὰ νὰ ἐξηγήσῃς τοὺς λόγους τῆς ἀπουσίας μας ἂν τυχόν ἡ Γαβριέλλα κι' ὁ πατέρας της ἔλθουν..

—Οὔτε γύρισε νὰ κυττάξῃ διόλου τὸν Νορβέρτο.

—Σὰς προτείνω καὶ πάλι νὰ σὰς βοηθήσω στὴς ἐρευνές σας, εἶπε αὐτός. Θὰ λυπώμεθα ὅσο καὶ σεῖς ἂν τυχόν εἶχε συμβῇ κανένα δυστύχημα σὲ κείνην πού ἀγαποῦμε καὶ οἱ δύο μας.

—Ἐτεῖνε τὸ χέρι του, προσφέροντας ἔτσι τὴ φιλία του.

—Ὁ Βαλεντίνος ἔκανε νὰ τὸ πάρῃ. Μετάνοισε ὅμως, καὶ ψιθύρισε μέσα στὰ δόντια του.

—Ὅχι δὲν μπορῶ.. Μ' ἐμποδίζει κάτι ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου..

Σὰς μισῶ..

Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἀνοιχτομάτη.

—Εἶνε μνησικακός, βλέπω, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶπε ὁ μαρκήσιος στὸν Αὐγουστό.

—Ναί, εἶπε ὁ κλόουν. Εἶνε, βλέπετε, γενναῖος σὰν λιοντάρι.. καὶ γενναῖα φράων.. καὶ ἔχει μιά καρδιά χρυσή..

—Γι' αὐτό, ἄλλωστε, τοῦ εἶμαστε τόσο πολὺ ἀφοσιωμένοι, ὥστε καὶ τὴν ζωὴ μας θὰ εἵμαστε πρόθυμοι νὰ θυσιάσουμε γι' αὐτόν.

—Ὁ Νορβέρτος ἔμενε λίγες στιγ-

μὲς σκεπτικὸς.

Κατόπιν ἀνέσχηκε τοὺς ὤμους, καὶ ἔγλασε περιφρονητικά.

—Στὸ κάτω-κάτω δὲν εἶνε παρὰ ἓνα παιδί μονάχα.. Θὰ καθίσω τώρα νὰ φοβηθῶ ἓνα παιδί ;.. συλλογίσθηκε.

— — —

—Ὁ Ἀνοιχτομάτης κι' ὁ Βαλεντίνος ὥστόσο, εἶχαν ἤδη κατεβῇ.

Στὴν εἴσοδο τῆς πολυκατοικίας ἦταν μιά ταβέρνα.

—Ὁ ταβερνιάρης στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του, καπνίζοντας τὴν πίπα του.

—Κύριε Λετιμποῦ, εἶπε ὁ Βαλεντίνος, μήπως τυχόν εἶδατε τὴν Γαβριέλλα ;

—Τὴν εἶδα στὴς ἑπτὰ. Κρατοῦσε ἓνα καλάθι. Ἐπῆγινε νὰ ψωνίσῃ, ὅπως μοῦ εἶπε, γιατί εἶνε ἡ γιορτὴ τῆς.

—Μήπως τὴν εἶδατε νὰ γυρίσῃ ;

—Ὁ ταβερνιάρης τὸν ἐκύτταξε κατὰ πηλκός.

—Ὅχι, δὲν τὴν εἶχε δῇ. Τὸ μόνο πού μπορούσε νὰ βεβαιώσῃ ἦταν ὅτι ἡ νέα, ὅταν εἶχε περάσῃ ἀπὸ τὸ μαγαζί του ἐπῆγινε στὸν ψωμὰ καὶ στὸν μπακάλη.

Τοῦ τὸ εἶχε πῇ αὐτὸ ἡ ἴδια ἡ Γαβριέλλα.. Εἶχε προσέβει μάλιστα :

—Ἄν σὰς μείνῃ καιρὸς ἀπόψε τὸ βράδυ, κ. Λετιμποῦ, θάρ- θῇτε νὰ πῆτε ἓνα ποτηράκι στὴν ὑγεία μου ;

—Καὶ θέβαια, δεσποινίς, τῆς ἀπῆντησα—εἶπε τελειώνοντας ὁ ταβερνιάρης.

Εἶνε τόσο καλὸ τόσο εὐγενικὸ κορίτσι ὥστε ὅλοι τὴν ἀγαπᾶμε στὴ γειτονιά.

—Ὁ Βαλεντίνος ὅμως δὲν τὸν ἀκούει.

—Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ συζήτηση δὲν τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση παρὰ ἓνα πράγμα μόνον :

—Ὅτι ἡ Γαβριέλλα δὲν εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὰ ψώνια της.

—Ἐλα.. Πᾶμε γρήγορα.. εἶπε στὸν Ἀνοιχτομάτη. Ἡ Γαβριέλλα ἐφώ- νιζε ψωμί ἀπὸ τὸν κύρ Λιγγάρ, τὸν ψωμὰ πού ἔχει τὸ κατάστημά του στὴν γωνιά τῆς ὁδοῦ Ἀρ- ντέν.

—Ἦταν ἐπίσης πελάτισσα τοῦ «Γενικοῦ Ἐδωδιμοπωλείου» τῆς ὁδοῦ Οὐρκ. Ἐκεῖ θὰ ξέρουν, ἴσως, νὰ μᾶς πούν τίποτα.

Σὲ λίγο ἐφθασαν στὸ ἀρτοποιεῖο.

—Ἡ γυναίκα τοῦ ψωμὰ καθόταν μπρὸς στὸ τεζάκι.

Μὲ δύο λόγια, ὁ Βαλεντίνος τῆς ἐξηγήσεν τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέφσεώς του.

—Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν δεσποινίδα Μπερτερά, ἐδῆλωσεν ἡ κυρία Λεγ- γάρ, κι' ἐπειδὴ δὲν τὸ ἔχω κουνήσει ἀπὸ δῶ ἀπὸ τίς 6, μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι ἡ νέα αὐτὴ δὲν ἦλθε.

—Ἐφώνιζε στὸ κατά- στημά σας ;

—Μάλιστα. Ἦταν τα-

κτικὴ πελάτισσά μας.

Τὴν ἴδια ἀπάντησιν τοὺς ἔδωσαν καὶ στὸ «Γενικὸ Ἐδωδιμοπωλεῖο».

—Ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Ἀνοιχτομάτης ἀρχισαν ν' ἀπελπίζωνται.

—Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ πῶς ἔχει συμβῇ κάποιο δυστύχημα.. ἐπανε- λάμβανε μηχανικὰ ὁ Βαλεντίνος.

Καὶ προχωροῦσε στὸ δρόμο τρι- κλίζοντας, σὰ μεθυσμένος.

— — —

—Ἐξαφνα σταμάτησε.

Στὴν ἄκρῃ ἑνὸς δρόμου, κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο, ἀνάμεσα σὲ κάτι σκαμπιδία, εἶχε διακρίνει ἓνα καλάθι.

Τὸ καλάθι αὐτό, ὁ Βαλεντίνος τὸ ἀνεγνώρισε.

—Ὡρμησε καὶ τὸ ἀρπάξε.

Ναί, ἦταν τὸ καλάθι τῆς Γαβριέλλας. Σὲ μιά γωνιά ἦταν κεντημένο ἓνα Γ.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Αὐτὸ ἦταν τὸ καλάθι πού ἔπαιρνε ἡ Γαβριέλλα κάθε μέρα γιὰ νὰ πηγαί- νη γιὰ ψώνια.

—Ὁ Ἀνοιχτομάτης ἐκύτταξε κι' αὐτὸς τὸ καλάθι.

—Ποῦ νὰ παρ' ἡ ὁργή ! εἶπε. Τί συνέβη, λοιπόν ;

—Κάποιο δυστύχημα, δὲν σοῦ εἶπα.. Κάποιο δυστύχημα.. ἐπανε- λάβεν ὁ Βαλεντίνος. Ἡ Γαβριέλλα

—Ναί, τὴν εἶδα καλὰ τὴν κοπέλλα πού μοῦ ἀναφέρατε. Τὴν βρῆκα μάλιστα πολὺ νοστιμούλα.

Εἶχε μὴ στὸν μπακάλη, ὅταν τὴν ἐπλησίασαν δύο ἄνδρες κρατώντας τὰ καλάθια τους στὰ χέρια.

—Ἐγὼ καθόμουν κοντὰ τους καὶ ἀκούγα ὅλα ὅσα λέγανε.

—Ὁ Βαλεντίνος ἔτρεμε σύγκορμος.

—Γιὰ τὸ Θεό ! εἶπε στὸν σωφέρ. Μιλήστε γρήγορ- ρώτερα, πῆς τε μου ὅλα ὅσα ξέρετε..

—Μὴ διάζεσαι δὲ καὶ τόσο, γέε μου, ἀπῆντησε μὲ ἀπάθεια ὁ γέρος σωφέρ. Θὰ τὰ μάθεις ὅλα.

—Οἱ δύο ἄγνωστοι, λοι- πόν, ἀφοῦ χατήρησαν τὴν δεσποινίδα, τὴν ἐρώ- τησαν :

—Ἐσεῖς εἴσατε ἡ δε- σποινὴ Μπερτερά ;

—Μάλιστα, ἐγὼ εἰμαι ! ἀπῆντησε ἡ νέα. Τί μὲ θέλετε ;

—Ἐχομε μιά δυσάρε- στη εἰδηση νὰ σὰς ἀναγγελοῦμε. Γι' αὐτὸ ἔστει- λαν ἐμᾶς ἀπὸ τὸ ἐργο- στάσιο.

—Πρόκειται γιὰ τὸν πατέρα μου ; ἐρώτησεν ἡ νέα.

—Ἀκριβῶς.

—Τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα ;

—Ἐνα μεγάλο δυστύ- χημα. Ἐγλύστρησε κι' ἐπέσε κάτω ἀπὸ τίς ρό- δες. Τὸ κορμί του ἐπολ- τοποιήθηκε.

(

ΡΟΜΠΕΝ: ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

ΣΤΟΝ μεσαιωνικό πύργο του Ριχάρδου του Λεοντόκαρδου γινόταν γιορτή. Τί πείραζε και αν έλειπε ο βασιλεύς; Μήπως υπήρχε κανείς που να συλλογιζόταν ότι ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας τον κρατούσε αιχμάλωτο;

Ο φιλόδοξος πρίγκηψ 'Ιωάννης Μήπως υπήρχε κανείς που να συλλογιζόταν ότι ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας τον κρατούσε αιχμάλωτο; Ο φιλόδοξος πρίγκηψ 'Ιωάννης γευόταν ήδονικά τις χαρές της εξουσίας και οι άλλοι άρχοντες και αόλικοι προτιμούσαν να δέχονται μερικά ψυχία της δόξας και αυτοί και να πλουτίζουν, αντί, να σκέπτονται να πληρώσουν τα άπαιτούμενα για την άπελευθέρωση του βασιλιά, λύτερα.

Το γλέντι είχε φθάσει στο κατακόρυφο πιά. Η άσυγκράτητη εὐθυμία και ζωηράδα που επικρατούσαν στην επιβλητικά φωτισμένη αίθουσα ήταν κάτι το ξέφρενο, το εκπληκτικό.

Ξάφνου, όμως, η βαρεία καρδιά για πόρτα διαπλατύνθηκε με θόρυβο και ώρμησε μέσα στην αίθουσα ένας νέος γερός και ρωμαλέος μ' ένα τόξο κρεμασμένο στη πλάτη του.

Τον υποδέχθηκαν όλοι μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο.

—Αυτοί οι Σαξόνιοι σουχουν ένα κυνισμό τελοσπάντων, μουμούρισε ο σερίφης του Νότιγγκαμ σκύβοντας προς το μέρος του 'Ιωάννη. —Ενας άσημαντος τοξότης εκεί, έτοιμος ο Ρομπέν ντέ Λοσκολέυ, και δές τον θράσος που τάχει...

Ο Ρομπέν διέσχισε τη σάλλα και πλησιάζοντας τον πρίγκηπα είπε:

—Υψηλότητα! Οι ύπηκοί σας ξετρελαμένοι απ' την πείνα έτοιμάζονται να έπανοστατήσουν. Προσπάθησαν να μου έπιτεθούν. Πρέπει να τους τρέφετε καλύτερα.

—Είσθε θρασύς νέε μου, έβρυχήθηκε ο πρίγκηψ 'Ιωάννης. —Αλλά τέλος πάντων... Προς το παρόν καθήστε. Γνωρίζετε τη Δέσποινα; 'Η κηδεμονευομένη μου, λαίδη Μαριάν Φιλεξβαλντέρ.

Ο άρχοντας του Γκιόμπουρν έριξε στη νέα μια φλογερή συνάμα και γεμάτη δειλία ματιά.

—Έχετε, κυρία μου, βασιλική όμορφιά, είπε ο Ρομπέν υποκλινόμενος.

—Απ' τα μάτια του Καρόλου του Γκιόμπουρν πέρασε μια λάμψη όργης.

Η λαίδη Μαριάν κοκκίνισε και χαμήλωσε τα μάτια.

—Φέρτε φαί στον άρχοντα, διέταξε ο πρίγκηψ 'Ιωάννης.

—Όχι, δέν πεινώ. Φροντίστε καλύτερα για τους Σαξώνες που πεθαίνουν απ' την πείνα στα χωριά. Ήρθα να σας είδοποιήσω. Θά όρ-

γανώσω στάση. Θά παλέψουμε για να νικήσουμε... για τον Ριχάρδο, τον βασιλιά μας και την Άγγλία, τον βασιλείο μας.

Ο πρίγκηψ 'Ιωάννης χαμογέλασε χωρίς να πη λέξη.

Ο Ρομπέν έκύταξε γύρω του.

Ο ώραιος ιπποτικός δρῦλος που έκανε το περίφημο όμῶνυμο φίλμ, άφηγῆμένος από τον έκλεκτο γάλλο συγγραφέα κ. Πῶλ Βενσάν

Οι φρουροί έτοιμαζόνταν να τον κυκλώσουν. Σηκώθηκε απότομα. Μὲ μια σπρωξιά άναποδογύρισε δύο, μ' ένα πήδημα ξεφυγε από άλλους τρεις.

—Έτρεξε στη πόρτα... την άνοιξε και χύθηκε μες στους άτέλειους διαδρόμους. Πίσω του έτρεχαν οι φρουροί. —Αλλά αυτός κατάρθωσε να φθάση στον έξῶστη. —Από κεί, μ' ένα πήδημα θρέθηκε κάτω και σε λίγο εκάλπαξε προς το δάσος με το γρήγορο αλογό του.

—Εν τῷ μεταξύ ο πρίγκηψ 'Ιωάννης διατάξε να τον καταδιώξουν.

—Διακηρύξετε παντού, έλεγε, πως ο Ρομπέν εἶνε έκτός νόμου. Θά κρεμασθῇ όποιοσδήποτε του δώσει όοήθεια και τον κρύψῃ. 'Η περιουσία του κατάρχεται. Σας χαρίζω τα χωράφια του και τον πύργο του!

Και την ὥρα που ο Ρομπέν έτρεχε άπελπισμένα μες στο δάσος, προσπαθώντας να ξεφύγῃ από τους διώκτας του, στο άνάκτορο, μ' ένα νεύμα του πρίγκηπος, οι μουσικοί ξανάρχισαν το εὔθυμο παιζιμό τους και η γιορτή εξακολούθησε από κεί που είχε σταματήσει.

Επὶ τέλους ο Ρομπέν κατάρθωσε να ξεφύγῃ απ' τους φρουρούς. Χαμογέλουσε μόνος του καθώς ξανάφερνε στο νου του την εἰκόνα της Λαίδης Μαριάν. Τα πράγματα όμως ἦσαν διαστικά. Δέν ἦταν τώρα καιρός για όνειροπολήσεις. —Εσάλπιξε και γύρω του μαζεύθηκαν οι πολυάριθμοι σύντροφοί του.

—Φίλοι, έβροντοφώνησε ο Ρομπέν. —Ακούστε με. —Αγαπάτε τον βασιλιά σας θέσσια, αλλά τώρα δέν σας διοικεί αυτός. Ο πρίγκηψ 'Ιωάννης κατακρατά παράνομα την εξουσία. Τα σπῆτια μας καίγονται, οι κόρες μας διαφθείρονται, τα χωριά λεηλατούνται. Πεινάμε... οι φόροι μᾶς έχουν εξαντλήσει. Μόνο το δάσος μπορεί να μᾶς σώσῃ. —Ορκίζεσθε να αγωνισθῆτε για το λάσας και την άπελευθέρωση του βασιλιά σας;

—Ορκίζόμαστε! —ακούστηκε μια φωνή από όλα τα μέρη.

—Πρέπει να παλέψουμε για την άπελευθέρωση του βασιλιά μας, αυτός πρέπει να νᾶνε ο σκοπός μας. Σας όνομάζω «χαρούμενα παιδιὰ του δάσους του Σέρδαντ» και θᾶμαι ο «Ρομπέν των Δασῶν» εἰγώ. —Εν όνόματι του Θεού και του Βασιλιά!

—Εν τῷ μεταξύ η τρομοκρατία εξακολουθούσε. Οι πράκτορες του πρίγκηπος 'Ιωάννη δέν είχαν σκονιά να αρκετά για να κρεμοῦν τους Σαξῶνες που καθυστερούσαν φόρους. Ο Ρομπέν από το άλλο μέρος μυστικά έτοιμάζε την εξέγερση. Λεηλατώντας, κλέβοντας, ξεγυμνώνοντας τους νορμανδούς ταξιδιώτες που περνούσαν απ' το δάσος, τα «χαρούμενα παιδιὰ» προσπαθούσαν να συγκεντρώσουν τις 150.000 λίρες που άπαιτούσε ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας για να έλευθερώσῃ τον Λεοντόκαρδο.

Το όνομα του Ρομπέν είχε γίνει θρύλος στους καταπιεζόμενους πληθυσμούς της Σαξωνίας, όλος ο όγλος δέν όρκιζόταν παρὰ στο όνομά του.

—Ενα πρωί ο Ρομπέν έμαθε από κάποιο πιστό του χωρικό πως ο Κάρολος του Γκιόμπουρν και ο σερίφης του Μίττιγκαν θά περνούσαν από το δάσος.

Τί καλύτερη εὔκαιρία μπορούσε για να έκδικηθῇ; Κατέστρωσε άμέσως το σχέδιό του.

—Φαίνονται; —έρώτησε το θράδου τον πιστό του σύντροφο που φύλαγε καρσούλι πάνω από ένα δέντρο.

—Ναί. Βλέπω πανοπλίες να λᾶμπουν. Βλέπω τους δύο άρχοντες και σῆ μέση τη λαίδη Μαριάν που νᾶνε όμορφη σαν άπριλιάτικο πρωινό.

—Εμπρός σύντροφοι. Στο έργο σας. —Έχετε δέσει στα κλαδιά των δέντρων σκοινιά. Στο κάθε δέντρο υπάρχει από ένα σκοινί, στο κάθε σκοινί και από ένας φίλος μου; —Ανεβήτε στις θέσεις σας «χαρούμενα παιδιὰ του δάσους» και άμα θά περνούν από κάτω οι ξένοι θά πέ-

σετε όλοι μαζί πάνω τους και όά τους άφοπλίσετε. —Εν όνόματι του Θεού.

Ο όμιλος προχωρούσε ξέγνοιαστος μες στην γαλήνη του ξημερώματος. Και ξάφνου, με φωνές και ούρλιαχτά θριάμβου, από όλα τα δέντρα οι σύντροφοι του Ρομπέν έπεσαν πάνω στους Ιππότες. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα είχαν όλοι άφοπλισθῇ και δεθεί.

—Καλῶς ἦρθατε στο άρχοντικό μας, κύριοι, εῴφῶναξε θριαμβευτικά ο Ρομπέν και σείς, ὠραία μου κυρία.

—'Η Λαίδη Μαριάν εκάμε ένα περιφρονητικό μορφασμό.

—Ενας κλέφτης Σαξῶνος μπορεί ποτέ ναχη ιδέα του τί εἶνε η γυναικεία όμορφιά;...

—Κάθε άντρας μπορεί να το ξεση αυτό δεσποινίς.

Και πρόσθεσε ύστερα από λίγο. —Σαξῶνος μπορεί να εἰμαι, κλέφτης όμως όχι.

—Θά το πληρώσῃς άκριβὰ αυτό, ληστή, έβρυχήθηκε ο σερίφης.

—Θά πληρώσετε, όμως, εἰσεῖς για τις ιεροσυλίες σας. Σύντροφοι, πάρτε ό,τι χρυσάφι έχουν οι Ιππότες πάνω τους και κρύψτε το σε μέρος σίγουρο για να προστεθῇ σε κείνα που έχουμε συγκεντρώσει για τα λύτερα του βασιλιά.

—Πάρτε και τα ρούχα τους, φορέστε τα και δώστε σ' αυτούς τα κουρέλια σας. Σας άρκει η πείνα... —Ας εἰσάστε ντυμένοι καλὰ τουλάχιστον.

—Ρομπέν των Δασῶν, φώναξε η λαίδη. Εἰσθε ληστής, σας το λέω εἰγώ που εἰμαι γυναίκα. Κάνετε τον γενναίόφρονα αλλά στην πραγματικότητα δέν φροντίζετε παρὰ για τον έαυτό σας και για κείνους που σας εἶνε πιστοί.

Ο Ρομπέν έκύταξε χαμογελώντας τη Λαίδη. Μὲς στο δάσος, οι σύντροφοί του, φορούσαν με φωνές και ζητωκραυγές τις πλούσιες φορεσιές. —'Η μέρα εῴθανε. —Ετοιμαζόταν γιορτή. Και σε λίγο θά έργόταν ξανά η νύχτα, λουσμένη όλη στο φῶς του φεγγαριού.

—Σεβαστή δεσποινίς, φοδόσαστε μήπως νάρθῃτε να δῆτε αν έχετε δίκιο σ' αυτά που λέτε;

—Δέν φοβάμαι ποτέ, ούτε και όταν έχω να κάμω με ανθρώπους σαν και σας.

—Τότε, εἰλάτε.

Ο Ρομπέν των Δασῶν παρέσυρε τη νέα μέσα στο δάσος και φώναξε γύρω του στη τύχη μερικούς συντρόφους του.

—Θέλετε να μοιρασθῶμε τώρα τα λάφυρα, χαρούμενα παιδιὰ; —ρώτησε.

—Θέλουμε το χρυσάφι αυτό να χρησιμεύσει για την άπελευθέρωση του βασιλιά μας... τίποτ' άλλο!

—Τί λέτε, λοιπόν, τώρα, ὠραία Δέσποινα;

—'Ισως... δέν ξέρω... Μά ἦταν τόσο ποθερό... —Ενας Ιππότης σαν κι εἰσας, να κλέβῃ, να λεηλατῇ... να σκοτώνῃ.

—Υπερασπίζομαι μονάχα κείνους που πονοῦν, αυτό κάνω.

—Εἰστε ένας παράξενος άνθρωπος!

Ο Ρομπέν εκάμε μια κίνηση άδιαφορίας.

—Σύντροφοι, άφήστε ελεύθερους τους Ιππότες... Δώστε ένα αλογό για την άρχόντισσα. —Ωρεβούαρ, μιλάει!

Η νύχτα είχε άπλωθῇ παντού τῶρα πιά. Ο Ρομπέν ὠρες όλόκληρες κάθεται και ξαγναντεύει τα άστρα.

—Πρέπει να τον συλλάβουμε, όρύεται ο πρίγκηψ 'Ιωάννης.

Ο σερίφης σκύβει το κεφάλι καταφατικά.

—Θά κάμουμε ό,τι μπορούμε, κύριε. —Αλλά αυτός ο άνθρωπος εἶνε ο Σατανᾶς μεταμορφωμένος.

—Ναί, το παραδέχομαι, κάθε

τό έπαθλον στο νικητή απ' τα δικά της τα χέρια, αυτός θάρθῇ όπωςδῆποτε και τότε...

—'Η ιδέα σου εἶνε έκτακτη. Θά άπαλλαγῶμε έπιτέλους.

—Αμα έφτασε η ἡμέρα των αγώνων ο σερίφης ἦρθε χαρούμενος να άναγγείλῃ στον πρίγκηπα 'Ιωάννη.

—Περιμένει τη σειρά του.

—Θάρθῃ... επιβλέπετέ τον! —Κι' ο Ρομπέν σε λίγο παρουσιάσθηκε. Τα θέλῃ του πέτυχαν όλα

Το ίδιο βράδυ, ο Ρομπέν των Δασῶν περπατούσε μέσα στο δάσος, κρατώντας την καλή του από τη μέση.

δύναμις εἶνε άνίσχυρη άπέναντί του. —Αλλά υπάρχει ο δόλος.

Και ο κύριος του Γκιόμπουρν εκθέτει το σχέδιό του.

—Ο Ρομπέν νομίζει πως εἶνε ο καλύτερος τοξότης του βασιλείου.

—Ας προκηρύξουμε άγῶνες. Ο ληστής εἶνε έρωτευμένος με την λαίδη Μαριάν. —Αν όρίσουμε να δοθῇ

στο στόχο. —Αυτός εἶνε ο νικητής! —εῴφῶνα του. —Αλλά όλες τις μεριές, «Αυτός να πάρῃ το έπαθλο!»

Ο Ρομπέν έπλησίασε τη λαίδη. —Εκείνη ένωίωσε την καρδιά της να κτυπά δυνατά στο αντίκρουσμά του.

(Το τέλος στη σελίδα 63)

Μενέλαος

ΤΟΥ τὸ ἀνήγγειλε ἡ κυρία Πουλχερία, ἡ σπιτονοικοκυρὰ του, ὅταν γύρισε στὸ δωμάτιό του ἐκείνο τὸ βράδυ:

— Ἦρθε καὶ σὰς ζήτησε κάποιος, κ. Μενέλαε.

— Μπα;

— Μάλιστα, κ. Μενέλαε. Ἦρθε καὶ σὰς ζήτησε κάποιος.

Φυσικὰ τοῦ μίλησαν ἀμέσως ψύλλοι στ' αὐτιά. Τὸ ὅτι τὸν ζήτησε κάποιος, εἰσήμανε, χωρὶς ἄλλο, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦταν ἕνας κακοποιὸς πὺλ εἶχε λόγους νὰ τὸν ζητήσῃ ἐπιμόνως. Κανένας κακοποιὸς πὺλ θὰ φοβήθηκε μήπως τὸν καταδιώξῃ καὶ τὸν συλλάβῃ.

— Ἦταν φοβισμένος αὐτὸς ὁ κάποιος Πουλχερία;

— Κάθε ἄλλο. Πιῶδάκι μου. Ἰσα-ἴσα ἦταν πολὺ ἀγριεμένος.

— Δηλαδή;

— Νά, εἶχε κατὶ ἄγριες μουστάκες καὶ βαστούσε στὰ χέρια του μιὰ τρομερὴ μαγγούρα.

— Μπα;

— Μάλιστα, κ. Μενέλαε. Κρατοῦσε μιὰ τρομερὴ μαγγούρα.

— Κι' ἦταν καὶ ἀγριεμένος;

— Μάλιστα. Ἦταν καὶ ἀγριεμένος...

Νάτα μας! Ποιὸς διάολος νὰ ἦταν πάλι αὐτός; Σίγουρα κανένας κακοποιὸς ἀπολασμένος νὰ τὸν ξεκάνῃ. Ἐπ' αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἦθελε σφόνει καὶ καλὰ νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

— Μήπως φοροῦσε μάσκα, κυρία Πουλχερία;

— Τί;

— Μήπως φοροῦσε μάσκα, λέω;

— Μπα σὲ καλὸ σου, κ. Μενέλαε. Ἀποκρίσεις εἶναι νὰ φορέσῃ μάσκα ὁ χριστιανός;

— Δὲν ἐννοῶ αὐτό. Δὲν ἔτυγε νὰ δῆς ποτέ σου τὸν Φαντομά ἢ τὸν Ροκαμβόλ;

— Ὀχι.

— Ποτέ;

— Ποτὲ τῶν ποτῶν, σὰς λέω.

— Τελοσπάνον, δὲ φοροῦσε μάσκα;

— Ὀχι, κ. Μενέλαε. Δὲ φοροῦσε.

— Φτοῦ!

Ἐκανε μερικὲς βόλτες ἐπάνω κάτω καὶ σταμάτησε πάλι ἐμπρὸς στὴν κυρία Πουλχερία γιὰ νὰ ρωτήσῃ:

— Τί ρούχα φόραγε ὁ Φαντομάς;

— Ποιὸς Φαντομάς;

— Ὁ Ροκαμβόλ θέλω νὰ πῶ...

— Ποιὸς Ροκαμβόλ;

— Βρὲ ἀδερφέ, αὐτὸς πὺλ ἦρθε ἐδῶ πέρα...

— Ἀμ' ἔτσι μίλα, χριστιανέ μου. Φοροῦσε Βλάχικα.

— Ὀχι δά!

— Μάλιστα. Βλάχικα φοροῦσε. Καὶ σαρούγνια μὲ μεγάλες φούντες.

— Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά!

Αὐτὸ πραγματικὰ ἦταν ἀπὸ τὰ Ἀγραφα. Κι' ἂν, μάλιστα, πρόσθετε κανεῖς καὶ τὴν λεπτομέρεια τῶν σαρουγιῶν δὲ μπορούσε ἐθιμολόγιστα νὰ βοῇ ὅτι ὁ Μενέλαος Πανταγοπαρὸν εἶχε, αὐτὴ τὴν φορὰ, νὰ ἀντιμετωπίσῃ, κυριολεκτικῶς, δουλειὰς μέ...φούντες! Ἐαφνικά, ὅμως,

μιὰ διανοητικὴ ἀστραπὴ φώτισε τὸ δαιμόνιο μυαλό του.

— Τὸ βρήκα, κυρία Πουλχερία! ξεφώνισα.

— Εἶχες, χάσει τίποτα, γυφά μου;

— Ὀχι, ὄχι. Βρήκα τί ἦταν αὐτὸς πὺλ μὲ ζήτησε. Εἶναι συμμορίτης μετμηφισμένος.

— Τί!;

— Μάλιστα. Μάλιστα. Μήπως σοῦ εἶπε ἂν θὰ ξανάβῃ;

— Ναι. Θὰ γυρίσῃ στὶς 10 μοῦ εἶπε.

— Ἀπόψε στὶς 10;

— Ναι.

— Μπῆς καὶ κάνεις κανένα λάθος;

— Τί λές, κ. Μενέλαε; Ἐγὼ νὰ κάνω λάθος;

— Αὐτὸ πὺλ σὶς λέω ἰγῶ, παληοτούμαρου

— Ὁραία. Ἄκου, λοιπόν, τί θὰ γίνῃ. Ἐσὺ θὰ καθίσῃς στὴν ἐξώπορτα καὶ θὰ περιμένῃς...

— Μ' αὐτὸ τὸ κρῶς;

— Σιωπή! Ἐδῶ χαλαρεῖ ὁ κόσμος καὶ θὰ σκεφτοῦμε τὸ κρῶς;

— Ποιὸς κόσμος χαλαρεῖ, κ. Μενέλαε.

— Πάψε, ἐπὶ τέλους, εὐλογημένη! Κάτι ξέρουμε κι' ἐμεῖς παραπάνω ἀπὸ σένα... Λοιπόν, πὺλ λές, θὰ περιμένῃς στὴν ἐξώπορτα τὸν Υἱὸ τῆς Νυκτός...

— Ποιόν;

— Αὐτὸν πὺλ ἦρθε καὶ μὲ ζήτησε, κυρία Πουλχερία! Μπα, σὲ καλὸ σου! Τί ἔχεις πάθει σήμερα; Θὰ τὸν περιμένῃς, λοιπόν, νάρθη. Καὶ μόλις ἔρθῃ θὰ τοῦ πῆς πὺλ ἦθα κι' ἔφυγα καὶ πὺλ σοῦ εἶπα νὰ τοῦ πῆς ν' ἀνεβῇ νὰ μὲ περιμένῃ στὸ δωμάτιό μου. Κατάλαβες;

— Ὁ ξαναφύγησά τώρα;

— Ὀχι. Ἐγὼ θὰ εἶμαι στὸ δωμάτιό μου.

— Καὶ θὰ τοῦ πῶ πὺλ ἔφυγες;

— Μάλιστα.

— Γιατί;

— Γιὰ τὸ κῶλο, κυρία Πουλχερία.

Ἕνα εὐδυμογραφικὸ ἀνάγνωσμα

— Ποῦ κῶλο;

— Μὰ συζήτηση θ' ἀνοίξουμε τώρα; Νὰ κάνῃς αὐτὸ πὺλ σοῦ λέω!

— Καὶ νὰ τὸν κοροϊδέψω τὸν ξένο ἄνθρωπο;

— Βρὲ, τί σὲ νοιάζει ἐσένα; Κατάλαβες τί σοῦ εἶπα;

— Κατάλαβα.

— Μπράβο. Θὰ κάνῃς λοιπόν, ὅ,τι κατάλαβες. Σύμφωνοι;

— Τί νὰ κάνω, κ. Μενέλαε; Ἐτσι πὺλ ἐμπλέξα, μπορῶ νὰ κάνω κι' ἄλλοιως;

— Δόξα σοι ὁ Θεός, κυρία Πουλχερία! Ἦ ὥρα ἦταν δέκα παρὰ εἴκοσι. Ὁ Μενέλαος κλειδῶσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του καὶ ἀνοίξε τὸ μπαζούλο του.

Ἀπὸ ἕνα κουτί πὺλ εἶχε τὴν ἐπιγραφὴ «Πυρομαχικά. Μὴν ἐγγίσετε. Κίνδυνος. Θάνατος», καὶ βρισκόταν μέσα στὸ μπαζούλο του, ἔπληρε μερικὲς «τρακατρούκες» καὶ τίς σκόρπισε μπουσούλα στὴν πόρτα.

Ἐπειτα ἔβαλε στὸ πιστόλι του ἕνα καινούργιο φελλὸ καὶ, τέλος, ἔσβυσε τὸ φῶς, ξεκλειδῶσε τὴν πόρτα καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἔτοιμος νὰ ἀποκρούσῃ ἐπ' αὐτὴν ἐνδεχόμενη ἐπίθεσιν ἐκ μέρους τοῦ καταθρόνιου συμμορίτου πὺλ τοιμοῦσε νὰ συνωμοτήσῃ ἐναντίον του.

Τὰ εἴκοσι λεπτά πὺλ πέρασαν τοῦ φάνημα ἰσάροισι αἰῶνες. Ἐπὶ τέλους, ἀκούστηκαν βήματα στὸ διάδρομο.

— Φύλακες γρηγορεῖτε! ψιθύρισε ὁ Μενέλαος.

Τὰ βήματα πλησίασαν. Ἐφθασαν. Τὸ πόμολο ἔστρωσε. Ἦ πόρτα ἀνοίξε. Κι' ἀμέσως ἐπληρώθησε μιὰ διοხροντία:

— Τράκι! Τρούκα! Τρούκα-τρούκα-τούκι!

Οἱ στριγγὲς φωνὲς τῆς κυρίας Πουλχερίας ἀκούστηκαν ἐν συνεχείᾳ:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε ὑπολογίσει ὁ Πανταγοπαρὸν. Οἱ φωνὲς τῆς κυρίας Πουλχερίας τὸν ἐφροναν σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Οἱ συμμορίτες, πὺλ προφανῶς θὰ περιμέναν ἀπ' ἔξω, θὰ καταλάβαιναν ὅτι ὁ συνάδελφός τους θὰ διέτρενε τὸν γίνδυνο νὰ πληγωθῇ καὶ θὰ ἐσπεύδαν καὶ θὰ γίνονταν ὅλα γυαλιά-καρφιά ἐκεῖ μέσα.

Αὐτὸ, ὅμως, ἔπρεπε νὰ τὸ ἐμποδίσει. Ὅτι θὰ γινόταν ἔπρεπε νὰ γίνῃ χωρὶς αἰματοχυσία. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Μενέλαος παίρνοντας μιὰ γενναία ἀπόφαση, βγήκε ἀπ' τὸν κρυφώνα του καὶ πλησιάζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ διακόπτη ἀναψὲ τὸ φῶς.

Ἐτσι κατόρθωσε ν' ἀντικρύσῃ τὸν φοβερὸ συμμορίτη πὺλ στεκόταν σὰν ἀπολυθωμένος κοντὰ στὴν πόρτα. Τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ στὸ τέλος ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά του φώναξε:

— Μπαρμπά Θανάση! Καλῶς ὦρισες, μπαρμπά-Θανάση!

Ἦταν ὁ μπαρμπά-Θανάσης, πράγματι. Ἀδελφὸς τοῦ πατέρα τοῦ ἡρώδους μας καὶ συνεπὲς θεῖος του. Ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορούσε νὰ συνέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀπρόσπετη ὑποδοχή.

— Με βουμάιχτη, φώναξε στὸ τέλος, δὶν ντρέπσαι, βρὲ ζαγά; Σιμουράθρες, κακὸν καιρὸ νάρης;

— Ὁ Μενέλαος σπονίμως ποιῶν τὸ ἐρεῖσε στὸ σορολόπι.

— Τῶκανα γιὰ νὰ γελάσουμε, μπαρμπά-Βαγγέλη!

— Τί νὰ γιλάσουμε, βρὲ γαῖδουρογάιδας! Μπῆς καταμπῆς μουρλάθρες, ἀναθιματισμένον κουρμί;

Ἦ «συζήτησις» συνεχίσθηκε ἀρχετὴ ἀκόμη ὥρα σ' αὐτὸ τὸν τόνο. Τέλος, ἔπληρε ἡ εὐλογημένη στιγμὴ πὺλ ὁ μπαρμπά-Θανάσης φούχασε καὶ μπῆκε μὲ ἡρεμία στὸ θέμα του, χάρις στὸ ὅποιο εἶνε ἐπιχειρήσῃ τὸ ταξίδι του στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ἐπίσκεψιν στὸ σπίτι τοῦ Μενέλαου.

— Τὸ σπίτι σου, ἐξήγησε ὁ μπαρμπά-Θανάσης στὸν ἡρώδην, μὺλ τὸ εἶπε ὁ Βαγγέλης τοῦ Μητρούση. Σί εἶδε κι' τὰ κουτανίσια, καταπῶς μὺλ εἶπε!

— Καλὰ ἔκανες κι' ἦρθες, μπαρμπά-Θανάση.

— Ναι, παιδί μ'. Κι' ἦθα γιὰ σου βαρυνάτην ὑπόθεσιν. Ἦρθε νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν Ἀννέζω τοῦ Μπαρούτα.

— Ποιὰ εἶν' αὐτή;

— Ἦ θυγατέρα τοῦ γαλατὰ τοῦ Ἀνέστη τοῦ Μπαρούτα. Δὶν τὴν θυμάσαι; Παγαίνετε κι' σκουλεῖο μαζί, βρὲ ζαγά!

Τὴν θυμήθηκε ὁ Μενέλαος.

— Γιὰ τὴν Ἀννέζω δὲ λές, μπαρμπά-Θανάση;

— Ναι, μπράβο. Ἦ Ἀννέζω πὺλ λές, ἀντὶς μ', θὰ γίνῃ γυναῖκα σ'!

— Ἀδύνατον!

— Τί εἶπες, βρὲ;

— Ἀδύνατον, μπαρμπά-Θανάση. Δὲν μπορῶ ν' ἀρῶ τὴ δουλειά μου γιὰ νὰ γυναικεύω. Κανένας μενέλαος ντρέκετιβ δὲν ἦταν παντρευμένος. Οἷτε, ὁ Νάτ Πανερστὸν, οἷτε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, οἷτε κανένας!

Ὁ μπαρμπά-Θανάσης ἔμεινε ἀτάραχος. Αὐτοῦνα, εἶπε στὸν Μενέλαο, δὶν τὰ καταλαβαίνω ἰγῶ. Ἰκεῖνο πὺλ γὰ νὰ εἶναι ὅτι θὰ πάρῃς γυναῖκα τὴν Ἀννέζω. Τὰ μιλῶσαι, κι' τ' ἀποφασίσαι! Τοῦ πράμα δὶν παίρνει νιρό!

Ἐξοργίσθη ὁ ντρέκετιβ.

— Ἄκου ἐδῶ, μπαρμπά-Θανάση, εἶπε. Ἄκου ἐδῶ, μπαρμπά-Θανάση. Τὴν Ἀννέζω δὲν τὴν παίρνω. Κι' οἷ μόνον τὴν Ἀννέζω, ἀλλὰ οἷτε τὴ βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ!

Ἐξοργίσθη ὁ μπαρμπά-Θανάσης.

— Γιὰ ἄκου δῶ, βρὲ νομιά! Γιὰ πρῶστέ μ' καλὰ! Στοι σπῶς τὸ ξερῶ σ'!

— Μὰ β' ἀφήσω τὴ δουλειά μου, μπαρμπά-Θανάση;

— Ποιὰ δουλειά σ', βρὲ τεμπελαχόσκυλλο;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

Πανταγοπαρὸν

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

πρόσπετη ὑποδοχή.

— Με βουμάιχτη, φώναξε στὸ τέλος, δὶν ντρέπσαι, βρὲ ζαγά; Σιμουράθρες, κακὸν καιρὸ νάρης;

— Ὁ Μενέλαος σπονίμως ποιῶν τὸ ἐρεῖσε στὸ σορολόπι.

— Τῶκανα γιὰ νὰ γελάσουμε, μπαρμπά-Βαγγέλη!

— Τί νὰ γιλάσουμε, βρὲ γαῖδουρογάιδας! Μπῆς καταμπῆς μουρλάθρες, ἀναθιματισμένον κουρμί;

Ἦ «συζήτησις» συνεχίσθηκε ἀρχετὴ ἀκόμη ὥρα σ' αὐτὸ τὸν τόνο. Τέλος, ἔπληρε ἡ εὐλογημένη στιγμὴ πὺλ ὁ μπαρμπά-Θανάσης φούχασε καὶ μπῆκε μὲ ἡρεμία στὸ θέμα του, χάρις στὸ ὅποιο εἶνε ἐπιχειρήσῃ τὸ ταξίδι του στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ἐπίσκεψιν στὸ σπίτι τοῦ Μενέλαου.

— Τὸ σπίτι σου, ἐξήγησε ὁ μπαρμπά-Θανάσης στὸν ἡρώδην, μὺλ τὸ εἶπε ὁ Βαγγέλης τοῦ Μητρούση. Σί εἶδε κι' τὰ κουτανίσια, καταπῶς μὺλ εἶπε!

— Καλὰ ἔκανες κι' ἦρθες, μπαρμπά-Θανάση.

— Ναι, παιδί μ'. Κι' ἦθα γιὰ σου βαρυνάτην ὑπόθεσιν. Ἦρθε νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν Ἀννέζω τοῦ Μπαρούτα.

— Ποιὰ εἶν' αὐτή;

— Ἦ θυγατέρα τοῦ γαλατὰ τοῦ Ἀνέστη τοῦ Μπαρούτα. Δὶν τὴν θυμάσαι; Παγαίνετε κι' σκουλεῖο μαζί, βρὲ ζαγά!

Τὴν θυμήθηκε ὁ Μενέλαος.

— Γιὰ τὴν Ἀννέζω δὲ λές, μπαρμπά-Θανάση;

— Ναι, μπράβο. Ἦ Ἀννέζω πὺλ λές, ἀντὶς μ', θὰ γίνῃ γυναῖκα σ'!

— Ἀδύνατον!

— Τί εἶπες, βρὲ;

— Ἀδύνατον, μπαρμπά-Θανάση. Δὲν μπορῶ ν' ἀρῶ τὴ δουλειά μου γιὰ νὰ γυναικεύω. Κανένας μενέλαος ντρέκετιβ δὲν ἦταν παντρευμένος. Οἷτε, ὁ Νάτ Πανερστὸν, οἷτε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, οἷτε κανένας!

Ὁ μπαρμπά-Θανάσης ἔμεινε ἀτάραχος. Αὐτοῦνα, εἶπε στὸν Μενέλαο, δὶν τὰ καταλαβαίνω ἰγῶ. Ἰκεῖνο πὺλ γὰ νὰ εἶναι ὅτι θὰ πάρῃς γυναῖκα τὴν Ἀννέζω. Τὰ μιλῶσαι, κι' τ' ἀποφασίσαι! Τοῦ πράμα δὶν παίρνει νιρό!

Ἐξοργίσθη ὁ ντρέκετιβ.

— Ἄκου ἐδῶ, μπαρμπά-Θανάση, εἶπε. Ἄκου ἐδῶ, μπαρμπά-Θανάση. Τὴν Ἀννέζω δὲν τὴν παίρνω. Κι' οἷ μόνον τὴν Ἀννέζω, ἀλλὰ οἷτε τὴ βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ!

Ἐξοργίσθη ὁ μπαρμπά-Θανάσης.

— Γιὰ ἄκου δῶ, βρὲ νομιά! Γιὰ πρῶστέ μ' καλὰ! Στοι σπῶς τὸ ξερῶ σ'!

— Μὰ β' ἀφήσω τὴ δουλειά μου, μπαρμπά-Θανάση;

— Ποιὰ δουλειά σ', βρὲ τεμπελαχόσκυλλο;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Ἀ, σὲ πικραλῶ!

— Τί μὲ παρακαλεῖ;

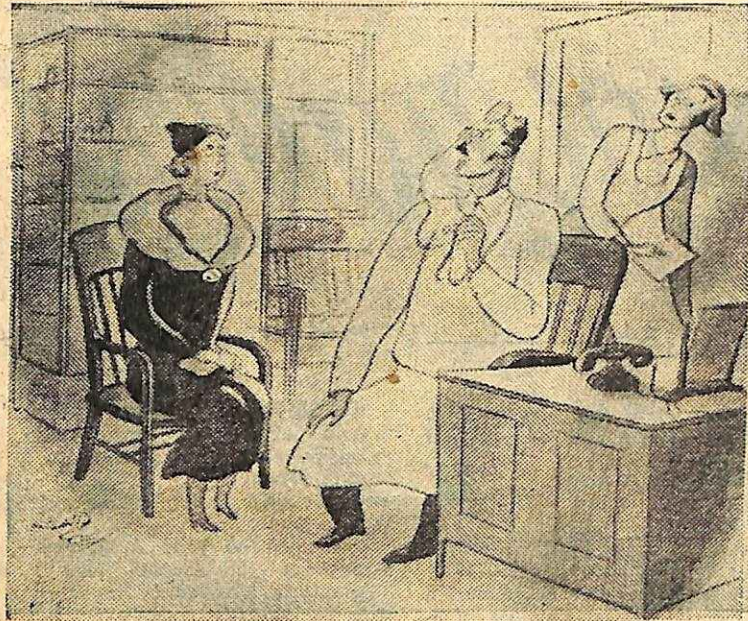
— Νὰ μὴ βρίζῃς οἷτε ἐμένα, οἷτε τὴ δουλειά μου. Εἶπα νὰ σῶσω τὴν κοινωνία καὶ θὰ τὴ σῶσω. Κατάλαβες;

— Μάξιψε τὰ σάλια σ', διαβόλου ζαγά! Ἀντε νὰ χαθῇς!

— Ἐπὶ—

Καὶ ἔφθασε ἡ μοιραία ἡμέρα. Ἦ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ ἦταν φύσκα. Ὁ,τι ἐκλεκτὸν εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἡρωϊκὴ Ζαχλωροῦ, βρισκόταν ἐκεῖ μέσα καὶ περιτριγυρίζε τοὺς εὐτυχισμένους νεογμούς.

Ἐλαμπε ἀπὸ χαρὰ ὁ Μενέλαος. Ἀκτινοβολοῦσε ἡ Ἀννέζω τοῦ Μπαρούτα. Ἀστραπὲς πετοῦσε ὁ Βαγγέλης ὁ Σανῆς πὺλ θὰ γινόταν κουμπάρος. Ἐπὶ τέλους ἔφθασε καὶ ἡ ὥρα τοῦ μυστηρίου. Καὶ τότε μόνον ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς μπαρμπά-Θανάσης ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ἦταν πάλι στὸ στόμα του.

—Ο γ ι α τ ρ ό ς.—Γιατί δεν ήρθατε νωρίτερα να με επισκεφθήτε; Τώρα είναι αργά ούς πέρασε...

Αι ανακοινώσεις εις την 'Ακαδημίαν

Κατά την γθεσινήν συνεδρίασιν της 'Ακαδημίας 'Αθηνών έγιναν αι έξης επίσημοι ανακοινώσεις:

1) 'Υπό του κ. Δημοσθένους Φλυαροπούλου: Περί της γευστικής των τών εις αὐτεπάγγελτον ἐφεδρείαν διατελουσών και τοῦ ἐπικρεμαμένου κινδύνου εις τὸ ὅρος "Εβερест, λόγω των τελευταίως παρατηρηθεισών ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν εις ὥρας τελείως ἀκαταλλήλους διὰ Ρωμαϊκὸν συμπίσινον.

2) 'Υπό του Πλάτωνος Βλακαλάκη: Περί της ἐρείπωσης των ἀρχαίων μνημείων και περί της περιέργου ἐμφανίσεως των εἰδεχθῶν ψυχικῶν συναισθημάτων τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου.

Ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐντὸς ἀιμοσφαίρας πλήρους ἐγκραζότητος ὑψώθησαν ἀπειλητικῶς τὰ καθήματα ὑπὸ των παρισταμένων και ἐπηκολούθησε πρωτοφανὲς εἰς ἔντασιν σύρραξις.

Αἱ ἀνωτέρω δύο ανακοινώσεις ἐνεθουσίασαν τόσο τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον, ὥστε ὀλίγου δεῖν νὰ ὑποχωρήσῃ τὸ δάπεδον τῆς αἰθούσης ἀπὸ τὰ δαιμονιώδη και λυσαλέα ποδοκροτήματα. Τῇ ἐπεμβάσει όμως, των ψυχραιμωτέρων ἔληξεν ἡ σεμνὴ αὐτῇ τελετῇ, κατόπιν πολυῶρου και πολυνέκρου μάχης. Ὁ ἀκριβὲς ἀριθμὸς των θυμάτων ἀγνοεῖται εἰσέτι.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἱπποδρομιῶν

ΑΘΗΝΑΙ. (Τοῦ ἀστυνομικοῦ συντάκτου μας). — Αἱ ἱπποδρομιαὶ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἶχον τὸ ἐξῆς περιεργον, συγκλονιστικὸν και τραγικὸν ἀποτέλεσμα:

Ὁ ἀμεταγόητος ἱπποδρομιόφιλος κ. Φίλιππος Κουρσάκκις, διαλαθὼν τῆς προσοχῆς τῆς οὐδόως ἀστειζομένης συζύγου του, μετέβη εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, ἐνθα, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐγκατέλειπε τὰς γλίσχρας οἰκονομίας του, διαπράξας τὴν ἀσυγχώρητον βλακειαν νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς ἀξιόμειπτους συμβουλάς των «εἰδίων».

Τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ εἶχεν ἴσως κ' ἄλλας ὀδυνηρὰς συνετείας, ἐὰν δὲν συνέβαινε νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κακεντρεχὲς γείτων του, ὁ ὁποῖος ἐσπευσε νὰ μεταδώσῃ τὴν εἰδησιν εἰς τὴν ἀφρίζουσαν ἐξ ἀγανακτήσεως σύζυγον τοῦ κ. Κουρσάκκις, ἡ ὁποία σαλπίσασα πάραυτα οἰκογενειακὸν συναγερμὸν, ἠτοιμάσθη νὰ ὑποδεχθῇ καταλλήλως τὸν παρεκτραπέντα σύζυγον.

Πράγματι, ὅταν περὶ τὴν 10 νυκτερινὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ κ. Φίλιππος Κουρσάκκις, κατὰκοπος ἐκ τῆς πεζοπορείας ἐκ Φαλήρου—διότι δὲν τοῦ εἶχαν μείνει χρήματα διὰ τὸ τράμ—τὸν ὑπεδέχθη γενικὴ οἰκογενειακὴ κατακραυγὴ και ἄλλεπάλληλοι ὁμοβροντῆσαι σουπιερόβολων.

Μία ταξιαρχία ἱππικοῦ και μία διλοχία μηχανοκινήτου πεζικοῦ, εἰδοποιηθεῖσαι ἀμέσως, ἀπεκατέστησαν τὴν διασάλευθειαν τάξις. Ἡ τύχη τοῦ κ. Κουρσάκκις μέχρι τῆς στιγμῆς ἀγνοεῖται.

Στὴ στάση τοῦ τράμ

Χωρίς, ὦ ἀναγνώστα μου, καθόλου νὰ διστάσῃς, ὀφείλεις νὰ παραδεχθῇς και νὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι στιγμὲς εὐχάριστες τοῦ κάθε τράμ ἡ στάσις (σις) χαρίζει ὅπωςδήποτε και συνεχῶς ἐπίσης!...

Ἐγὼ συνήθως θέλωγομαι, ἐν περιπτώσει πάσῃ, χωρὶς δὲ νὰ κατέχωμαι ἀπὸ καμμιὰ σπουδὴ, νὰ κάθωμαι χαζεύοντας γερὰ στοῦ τράμ (στάσις), και ρίχνων γύρω βλέμματα τὸ πλεῖστον (ἀναιδῆ), μέ πλήρη βεβαιότητα, ὡς πᾶς τις θὰ εἰκάσῃ, ὅτι τερπνὰ θεάματα τὸ μάτι μου θὰ δῇ!...

Στοῦ τράμ τὴν στάση στέκεται κοσμάκης (κετός), κοσμάκης ἄλλοπρόσαλλος, πολύμορφος (σιμάκης), ποὺ περιμένει, βεβαίᾳ, στὸ τράμ νὰ μῇ (κετός) ἂν πληρὲς ἔρχεται τὸ τράμ, ὡς γίνεται πολλὰ (κις), ὁπότε οἱ μὲν ἄρρενες ἀμέσως σκαρφαλώνουν, οἱ δὲ γυναῖκες πράττουσαι φρονίμως δὲν ζυγώνουν!...

Στοῦ τράμ τὴ στάση δύνασαι ν' ἀκούσῃς διαλόγους, ὕστεροβούλους ἄλλοτε και ἄλλοτε ἀφύγους:

—Τί ὥρα εἶναι ;...—Δυόμισι!... — Μὴ μοῦ τὸ (λές) !...—Ἀποῦντο!...

—Κι' αὐτὸ τὸ τράμ δὲν ἔρχεται!... —Ἐρχεται!... Μάτο!... —Ποῦντο ;...

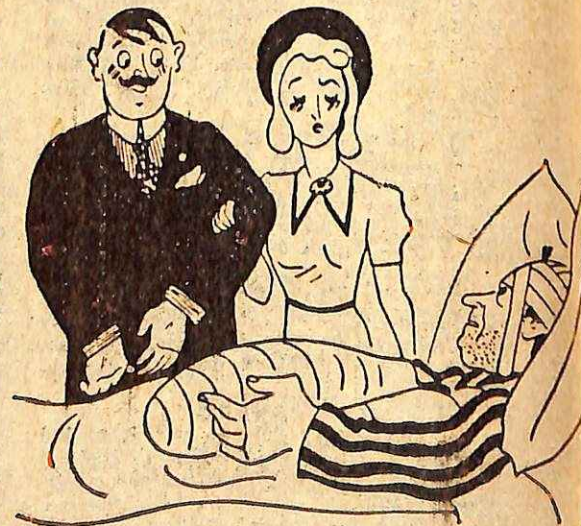
Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτα!... —Σὲ λίγο, θὰ τὸ (δῇς) !... —Καλὲ γιὰ δὲς πῶς σπρώχνουνε!... Πῶ πῶ (τοὺς ἀναιδεῖς) !... —Ἀχ! με τσαλαπατήσανε!... Οἱ γάιδαροι!... (Τὰ βώδια) !... Καλὲ Κική, καλύτερα δὲν πᾶμε με τὰ πόδια ;... —Καλὲ καθῆστε φρόνιμα!... Ντροπὴ, κα (λέ) !... Ντροπὴ!... —Τί νὰ σοῦ πῶ Πανδώρα μου δὲν εἶναι προκοπὴ!... —Ταξὶ καλὲ θὰ ἔπαιρνα, ἂν κράταγα λεπτὰ!... —Νά! ἔρχεται και δεύτερο!... Τὸ 3 ;... Τὸ (7) !... —Ἀχ! τί θὰ γίνῃ σήμερα ;... Κουράγιο, βρὲ (Φανή) !... —Εἶναι τρεῖς παρὰ τέταρτο κι' ἀκόμα νὰ φα (νῇ) !... —Βρὲ βλάκκα, με ξενοχιάσες!... Ντροπὴ! (Ντροπὴ κουκοῦτσι) !... —Ἐγὼ θὰ φύγω!...—Ποῦ θὰ πᾶς ;...—Θὰ πᾶω (κουτσίσι—κουτσίσι) !...

Στὴ στάση δύνασαι νὰ δῇς πολλοὺς κομποῦς ἐρωτιδεῖς, ποὺ μπαίνουν σ' ἓνα πληρὲς τράμ γεμάτο (διαφορία), ἐὰν τὸ τράμ εἴν' τὸ 7, ἢ ἂν εἴναι τὸ 3!...

Αὐτὰ και ἄλλα γίνονται, ἐν περιπτώσει πάσῃ, στοῦ κάθε τράμ τὴ στάση!...

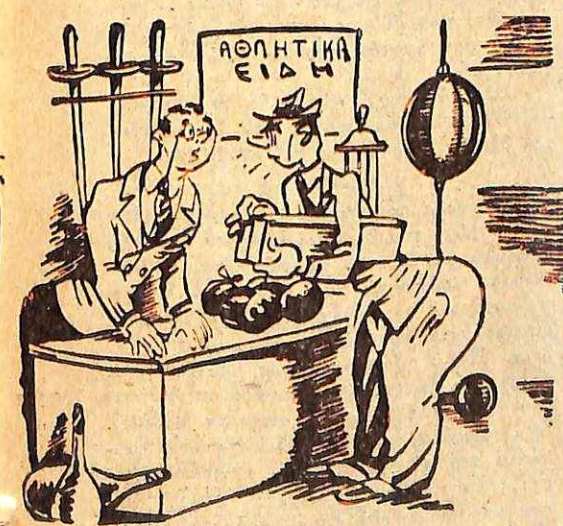
Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΕΝΑΣ ΚΕΡΔΙΣΜΕΝΟΣ

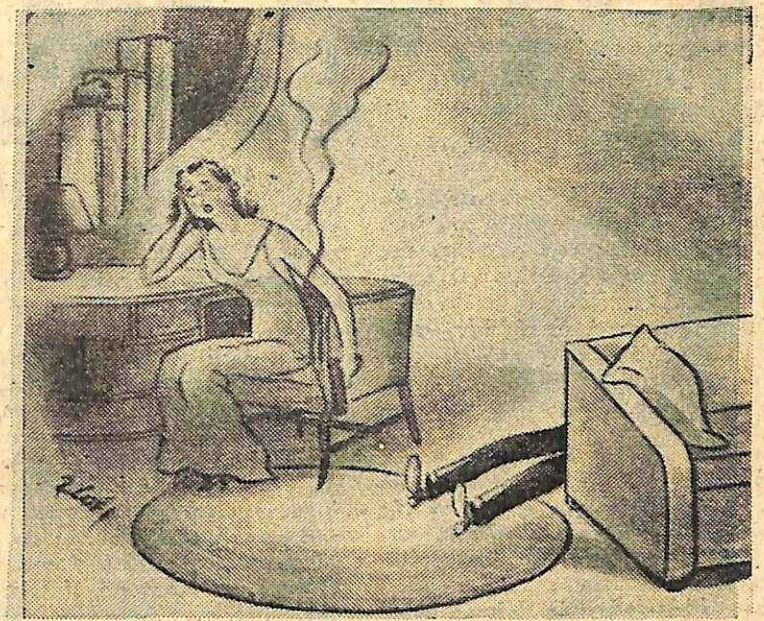

—Λυπηθήκαμε πολὺ γιὰ τὸ ἀτύχημα. —Δὲν ἦταν ἀτύχημα. Εἶχα στοιχηματίσει 100 ὀρ. με τὸν σφῆρ μου ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ στροφὴ με 130 χιλιομ. τὴν ὥρα και... κέρδισα.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

—Ὁ κύριος, παρακαλῶ... —Εἶχα ζητήσει ἓνα ὄργανο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ θώρακος και νομίζω ὅτι κάματε λάθος μ' αὐτὸ πού μοῦ δώσατε...

Ἡ μοντέρνα κυρία: Τὸ κεφάλαιο αὐτὸ τῆς ζωῆς μου ἐτελείωσε...

Ὁ διαγωνισμὸς τῆς «Ἑβδομάδος»

Ἡ «Ἑβδομάς» ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου προκηρύσσει ἓνα ἐνδιαφέροντα διαγωνισμόν. Ὁ ἐν λόγω διαγωνισμὸς συνίσταται εἰς τὰ ἑξῆς:

Νὰ κατασκευασθῇ διὰ τῆς χρησιμοποίησεως μιᾶς δυσβάτου ἀτραποῦ, τεσσάρων ἀγρήστων λέμβων και ὅσο σκληροειδῶν ἀποφύσεων ραδιοφώνων ὅση ἡ ἐντάσεως και ἀρίστη ἀποδόσεως, τὸ ὅποιον νὰ δύναται νὰ παρᾷ οἰκιοθελῶς ὀκτὼ ὁκάδας πρασίνου σάπωνος κατὰ εἰκοσιτετράρων. Ἐπιπροσθέτως νὰ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ εὐχερῶς ὡς κανδηλέριον, ὡς τρίτροχος ἀμαξά, ὡς πράκτωρ τῆς Γκεπεὸ και ὡς Ἀστεροσκοπεῖον, μὴ ἀποκλειομένης, βεβαίως, τῆς ἐκδόσεως ὅτι τὸ ἐν λόγω ραδιοφῶνον, κατόπιν ἐντατικῆς και ἐπιμελοῦς καλλιέργειας, ὀφείλει νὰ ἀποδίδῃ ἐκάστην ἡμέραν ἓκατην ποσότητα ποικίλων ζαβατικῶν.

Εἰς τὸν ὥς ἂν διαγωνισμὸν δύναται νὰ λάβουν μέρος οἱ κάτωθι:

- 1) Οἱ ἀναγνώσται μας.
- 2) Οἱ ἀναγνώστριά μας...
- 3) Οἱ συγγενεῖς και οἱ φίλοι των ἀναγνωστῶν μας.
- 4) Αἱ συγγενεῖς και αἱ φίλαι των ἀναγνωστριῶν μας.
- 5) Οἱ Σουδῖται ἀνεξαρτήτως ἡλικίας.
- 6) Τὰ τέκνα τοῦ πλοιάρχου Γκράν. Καί
- 7) Οἱ ἐν τιμητικῇ ἀποστρατεία Λάπωνες ἱεραπόστολοι.

Λύσεις δεκταὶ μέχρι χθὲς.

Μία ἀπόπειρα αὐτοκτονίας

Χθὲς και περὶ ὥραν 5 μ. μ., ἀπεπειράθη νὰ αὐτοκτονήσῃ ὁ 25ετής Ἀριστογείτων Ἀπελπισιάδης, ἀναγνώσας διαδοχικῶς και ἀνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς πέντε ποιητικὰς συλλογὰς Νεοελληνῶν σουρρεαλιστῶν ποιητῶν.

Εὐτυχῶς, όμως, ἐνῶ προέβαινε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τελευταίας και ὀλεθριωτέρας ποιητικῆς συλλογῆς, ἐγένετο ἀντιληπτός ὑπὸ των οἰκείων του, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ τοῦ ἀπέσπασαν ἐντρομοὶ και παρὰ τὰς ἐντόνους διαμαρτυρίας του τὸ ἀπαίσιον φωνικὸν ὄργανον, (παρντόν! τὴν ποιητικὴν συλλογὴν), τὸν μετέφεραν ἐν κακῇ καταστάσει εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταθμόν, ὅπου, μετὰ μακρὰς περιποιήσεως, συλλήβη.

Ἐξεταζόμενος ἀργότερον κατέθεσε ὅτι εἰς τὸ διάβημά του προέβη διότι ὁ σκληροτράχηλος πατήρ του τὸν ὑπεκρέωσε πρὸ ἡμερῶν νὰ παρακολουθήσῃ τετραήμερον μουσικὴν παράστασιν.

Συλλυπητήρια

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, 12 το. μ., ἐξῆλθε τοῦ Θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμός», ἐνθα ἐνοσηλεύετο, ὁ γνωστός βιομήχανος κ. Κροῖσος Βασιουόπουλος, ἰαθεὶς ἀτυχῶς ὀριστικῶς.

Τοῦς καιρῶς πληγέντας ἀνέψιους του, οἵτινες πολλὰς και ὥραιας ἐλπίδας ἐσθίριζαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἐν λόγω θείου των, συλλυπούμεθα θερμότερα και τοὺς συνιστῶμεν, νὰ καταφεύγουν στὸ μέλλον εἰς ἱκανωτέρους ἰατροὺς διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Τὸ ταγιέρ τῆς μωδίστρας

"Ενα διήγημα τῆς "Εδιθ "Ελλερμπεκ

Η Μελίνα ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σιδηροδρόμου κι' ἄρχισε νὰ σκορπίζει φιλιὰς στὶς φιλινάδες τῆς πού τὴν ξεπροβόδιζαν μὲ γέλια καὶ χαρές.

—Νὰ πῆς τοῦ παπᾶ νὰ σᾶς δέσῃ πολὺ φοιχτὰ μὲ τὸν ἀγαπημένο σου Λίνα.

—Δὲν μοῦ λές, Λίνα, ἂν ρωτήσῃ ἡ μωδίστρα πού πήγες, νὰ τῆς πούμε τὴν ἀλήθεια;

—Βεβαίως, εἶπε ἡ Μελίνα, μὲ θριαμβευτικὸ χαμόγελο. Μόλις ξεκίνησῃ τὸ τραῖνο, νὰ τρέξετε ἀμέσως στὸ ἀτελιὲ τῆς μίς "Αλέν Καίη καὶ νὰ τῆς πῆτε ὅτι πηγαίνω στὸ Σικάγο, ὅπου θὰ παντρευθῶ τὸν Φράνκ.

"Ενας ἐπιδοκιμαστικὸς ψιθύρος ἀκούσθηκε ἀνάμεσα στὰ κορίτσια κι' ὕστερα, μ' ἓνα δυνατὸ σφύριγμα, τὸ τραῖνο ξεκίνησε.

Καθισμένη τώρα σ' ἓνα ἀναπαυτικὸ κάθισμα, μέσα στὸ πολυτελὲς βαγὼν τῆς πρώτης θέσεως, ἡ Μελίνα χαϊρόταν γιὰ τὴ μεγάλη εὐτυχία τῆς. "Εξαφνα, ὅμως, εἶδε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸν διάδρομο τοῦ βαγониού μιά γυναίκα, πού σὺ ἀντίκρουσμά τῆς, ἡ ἀτυχὴς κοπέλλα γλῶμιαισε. Ἡ γυναίκα αὐτὴν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ μωδίστρα.

Μιά γυναίκα μὲ χαρτάνια στὰ μαλλιά καὶ μ' ἓνα κόκκινο πενιούρα, ἔτρεχε σὰν τρελλὴ στὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ...

στρα "Ελέν Καίη, τὴ μεγάλη ἀντίζηλό τῆς. Ταξίδευε, λοιπόν, κι' αὐτὴ γιὰ τὸ Σικάγο; Ἡ Μελίνα τράβηξε τὶς κουρτίνες τοῦ διαμερίσματός τῆς, γιὰ νὰ μὴ τὴν δῇ ἡ μωδίστρα καὶ θυβίστηκε σὲ μαύρες σκέψεις.

"Απὸ τὸ μυαλό τῆς, τώρα περνοῦσαν ὅλες οἱ φοιχτὲς ἀγωνίες πού εἶχε δοκιμάσει ἀπὸ ἓνα ὀλόκληρο τρίμηνο. "Ενῶ ἦταν συνδεδεμένη μὲ τὸν Φράνκ, ἓνα χαριτωμένο πλουσιόπαιδο, πού τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἀτρέφει, παρουσιάσθηκε μιά μέρα ἡ καταραμένη αὐτὴ μωδίστρα, μὲ τὴν φτιασிடωμένη ὁμορφιά καὶ τῆς τὸν πῆρε. Πολὺ γρήγορα, ὅμως, ὁ Φράνκ ἀντελήφθη τὸ κακὸ πού ἔκανε στὴ Μελίνα. Μὴ ἔχοντας, ὅμως, τὴ δύναμι νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα πού μπροστὰ στὰ μάτια τῆς μωδίστρας, ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὴ μικρὴ πόλη, χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρῃ πού πήγε.

Τὴ μέρα πού ἡ Μελίνα ἔλαβε ἓνα γράμμα τοῦ Φράνκ, μ' ἓνα εἰσιτήριο πρώτης θέσεως γιὰ τὸ Σικάγο, ἡ χαρὰ τῆς ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε παρὰ λίγο νὰ λιποθυμήσῃ. Ὁ Φράνκ τῆς τῶγραφε καθαρὰ: «"Ελα γρήγορα κοντὰ μου, νὰ σὲ κάνω γυναίκα μου καὶ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ μᾶς χωρίσῃ. Πρόσεξε, ὅμως νὰ μὴ τὸ μάθῃ κανεὶς. "Οταν παντρευθῶμε, ἂς μαθευτῇ. Δὲν θὰ ὑπάρχῃ τότε, κανένας φόβος». Μποροῦσε, ὅμως, νὰ κρατήσῃ ἓνα τέτοιο μυστικὸ ἡ Μελίνα; Τῶς ἀμέσως σ' ἔλες τὶς φιλενάδες τῆς καὶ νὰ τώρα τ' ἀποτελέσματα. Ἡ μωδίστρα βρισκόταν στὸ ἴδιο τραῖνο. "Ασφαλῶς, πήγαινε στὸ Σικάγο, γιὰ νὰ ξαναπλῆξῃ τὸν Φράνκ στὰ δίπλα τῆς. Ἡ "Ελέν Καίη πῆρε θέση στὸ διπλὸ διαμερίσμα, ἀφοῦ προηγουμένως κλείσθηκε στὸ δωμάτιο τῆς τουαλέτας, ὅπου ἄλλαξε ρούχα. Ἡ Μελίνα τὴν ἄκουσε νὰ λέγῃ στὸν σιδηροδρομικὸ ὑπάλληλο:

— "Ακούστε, σᾶς παρακαλῶ. Κρέμασα τὸ ταξιδιωτικὸ μου ταγιέρ μέσα στὸ δωμάτιο τῆς τουαλέτας, γιὰ νὰ μὴ σαλακωθῇ. Τὸ πρῶτ, νὰ μὲ ξεπνήσετε, σᾶς παρακαλῶ γιὰ τὸ πρόγευμα.

Γιὰ τὴ φτωχὴ ἀρραβωνιαστικίαν τοῦ Φράνκ, ἡ πρῶτὴ ἀφύπνισις τῆς ἐπαύριον ἀ-

πετέλεσε τὴν ἀρχὴ μιᾶς δωδεκάωρης ἀγωνίας. Μὲ τὰ μάτια προσημένα ἀπὸ τὸν ὕπνο, μὲ τὰ ρούχα τῆς κατασαλακωμένα, πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση, μὴ λὺς ἀντίκρουσε τὴν ἀντίζηλό τῆς, ὑπέρποτε κομψὴ καὶ φρέσκη, μὲ ἓνα ταγιέρ σιδερωμένο στὴν ἐντέλεια.

Καὶ ἡ Μελίνα ἤξερε ὅτι τὸ πρῶτ ἡ "Ελέν θὰ ἦταν, χάρις στὰ κοκκινάδια καὶ στὶς κρέμες, ὑπέρποτε γοητευτικὴ. Ὁ Φράνκ θὰ περιέμενε ἀσφαλῶς στὸ σταθμό. Κι' ἂν ἔδωλε τὴν "Ελέν, ἀσφαλῶς θὰ ἔτρεχε πάλι κοντὰ τῆς.

Ἡ Μελίνα εἶδε τὴν "Ελέν πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ ὅτι τὸ περίμενε. "Αλλ' ἡ ἀντίζηλός τῆς δὲν ἦταν ἀκόμα ντυμένη. Μὲ τὰ μαλλιά τυλιγμένα στὰ χαρτάνια, μὲ τὸ πρόσωπο ἄβαφο καὶ μὲ τὸ χρωματιστὸ πενιούρα τῆς ἡ μωδίστρα ἄρπαξε τὸν κοντρολέρ τοῦ βαγониού ἀπὸ τοὺς ὅμιλους καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία, τὸν ρώτησε:

Ποῦ βρίσκεται τὸ βαγὼν πού ἦταν χθὲς τὸ βράδυ, δεμένο πίσω ἀπὸ τὸ δικό μας;

—Δὲ ξέρω, μίς ἀπήντησε ὁ σιδηροδρομικός.

—"Εγώ, ὅμως, πρέπει νὰ τὸ μάθω, οὐρλιαξε ἡ μωδίστρα. Χθὲς τὸ βράδυ, τὸ δωμάτιο τῆς τουαλέτας τοῦ βαγониού μας ἦταν κατηληγμένο γιὰ πολὺ ὥρα, ἀπὸ ἄλλους. "Αναγκάσθηκε, λοιπόν, καὶ πῆγα στὴν τουαλέτα τοῦ δευτέρου βαγониού, ὅπου ἄφισα τὸ ταγιέρ μου. Καὶ τώρα, τὸ βαγὼν ἔχει εξαφανισθῇ.

"Εκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε κι' ὁ προεστάμενος τῶν συρῶν.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε.

Ἡ "Ελέν τοῦ διηγήθηκε τὴν περιπέτειά τῆς. Καὶ ξαναρώτησε:

—Ποῦ εἶνε τὸ βαγὼν;

—Τὸ βαγὼν, αὐτό, δεσποινίς, ἔμεινε χθὲς τὴν νύχτα στὸ Σαίν - Μισέλ.

—Θεέ μου! Τὸ φουστάνι μου! Τὸ καλλίτερό μου ταγιέρ! φώναξε ἡ "Ελέν μὲ σπαραγμό.

—Μὴν ἀνησυχεῖτε, μίς, θὰ τὸ ξαναβρῇτε. Θὰ τηλεγραφήσουμε στὸ Σαίν - Μισέλ καὶ θὰ σᾶς τὸ στείλουν στὸ σπίτι σας.

Ὁ κόσμος πού περίμενε κείνη τὴ μέρα στὸν σταθμὸ τοῦ Σικάγο εἶδε μιά ἐπαρχιωτοπούλα μὲ δροσερὸ πρόσωπο καὶ σαλακωμένα ρούχα νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ βαγὼν γελαστή καὶ νὰ πέφτῃ στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς ὁραίου νέου πού τὴν φιλοῦσε μὲ περιπάθεια. Πολὺ γρήγορα, ὅμως, οἱ περιέργοι ἄφισαν τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι καὶ κούταξαν ἓνα ἄλλο θέαμα, ἐξαιρετικὰ κομικὸ. Μιά γυναίκα, μὲ τὰ μαλλιά γεμάτα χαρτάνια καὶ μ' ἓνα κόκκινο πενιούρα, διέσχισε τὰ πλήθη σὰν τρελλή, προσπαθώντας νὰ ἐξαφανισθῇ ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα. Τέλος, πῆδησε σ' ἓνα ταξὶ καὶ εἶπε στὸ σωφὸρ:

—Γρήγορα, στὸ πρῶτο κατὰστημα ἐτοιμῶν ἐνδυμάτων!

ΕΔΙΘ ΕΛΛΕΡΜΠΕΚ

Μιλοῦν οἱ ποιηταί μας

Ὁ κ. Σωτήρης Σκίπης

ἐξηγεῖ τὸν ἑαυτὸν του

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ν Ἀ σᾶς παρουσιάζουμε τὸν Σκίπη; Δὲν τὸ ἀποτολοῦμε. "Οχι γιατί συναγοῦμε δυσκολίες ἀλλὰ γιατί θὰ ἦταν σὰν νὰ ἀμφισβητήσουμε τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὴν νεοελληνικὴ φιλολογία. Καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἔχετε ἓνα ὁποιοδήποτε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ λογοτεχνία μας καὶ νὰ μὴ ξέρετε τὸν ποιητὴ τοῦ «"Απέθαντου». Δὲν θέλουμε λοιπὸν νὰ θίξουμε κανένα. "Αλλὰ δὲν θέλουμε νὰ κάνουμε καὶ μιά παραέκταση πού θὰ ἦταν ὀχι ἀσήμαντη. Γιὰ τοὺς νέους ἔστω ἀναγνωστὲς πρέπει νὰ γίνῃ ἡ παραχώρησις. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Σκίπης ὅπως περιγράφει αὐτὸς ἑαυτόν, στὴν πολυμετρη ἐμμετρῇ αὐτοπροσωπογραφίᾳ του.

Ρεμπουτίλκα μὲ σόρε κατεβασμένα ριγμένη σ' ἀτμώματα μαλλιά, ἀέτεια μύτη, μάτια μεθυσμένα ἀπὸ χιμαίρες, ὄνειρα, ὁμορφιά!

Σὲ γείλη κάπως παραπονεμένα, γυμνὸ πλανιέται ἀπὸ καρδιά ἀναδυσμένο, πού—νερά κρυμμένα τὴν κατοικοῦν αἰσθήματα θαθεῖα.

"Απλὸς, ἀνεπιτήδευτος στοὺς τρόπους μὲ κάποια παιδικὴ συχνὰ δειλία μπροστὰ στοὺς θεοὺς βώδικους ἀνθρώπων.

Μὰ πὺ σὺνὰ γωρίς— ποῖς ξέρει;— αἰτία μὲ τὸ νέφος στὸ κέ-τωπο τῆς λύπης διαβαίνει, νάτος... ὁ Σωτήρης Σκίπης!

Καὶ ἐπαναλαμβάνου-με καὶ μίς: Νάτος, ὁ Σωτήρης Σκίπης πού καθισμένους ἀντί-κρυ μας, στὸ γρηγεῖο του, περιμένει τὶς ἐρωτήσεις μας. Στὰ χεῖλη του πλανιέται πρῶτα μιά χαμόγε-λο, ἀνεβασμένο ἀπ' τὴν καρδιά του καὶ τὰ μάτια του μένουν ὅ-πως πάντα μεθυσμένα ἀπὸ τὶς χιμαίρες καὶ τὰ ὄνειρα πού λικνί-ζουν τὴν ψυχὴ του.

Τὸν εἶπαν ὁραματι-στή, τὸν εἶπαν ὁμο-δό, τὸν εἶπαν φλογε-ρὸ λυρικό. Τὸν εἶπαν ποιητὴ μὲ πολυμορφὴ προσωπικότητα, πολυ-συνιδὴ ἰδιοσυγκρασία, πολύτροπο ταλέν-το. Τὸν εἶπαν προ-άντων ποιητὴ μεγάλῃς γραμ-μῆς.

Ὁ Παλαμᾶς κάπο-τε τὸν χαϊρέτισε μὲ τὰ λόγια: «Ποταμὸς εἶσαι ἀπὸ ρυθμοὺς κι' ἀπὸ ποίηση. Ἡ

Μεγάλη «"Αὔρα» τὰ «Κάλβεια μέτρα» τὰ λυρικά σου δράματα, τώρα τελευταῖα ὁ «"Απέθαντος» μᾶς κλονίζουν καὶ μᾶς ξαφνιαίνουν τὸ ἓνα ὕστερα ἀπ' τὸ ἄλλο, μὲ τὴν πλατεῖα ροή τους καὶ μὲ τὴ βοή τους τὴ θαθεῖα. Ὁ διάσημος κριτικὸς τῶν «Κυριακάτικων Τάιμς» "Εδμ. Γκὼς σὲ μιά μελέτῃ του ἐπέλεξε τὸ ἐγκώμιο τοῦ Σκίπη.

Ὁ "Αλφρέντ Κρουαζὲ βρῆκε στὰ ποιή-ματά του «ἓνα ἄρωμα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότη-τα μὲ μιά νεωτεριστικὴ σκέψη», ὁ Φιλέας Λεμπέγκ τὸν χαρακτήρισε κάποτε ὡς τὸν «τέλειο ἐρμηνευτὴ τῆς νεώτερης ἐλληνι-κῆς εὐαίσθησις καὶ τὸν καθαρότερο νε-ώτερο ἀντιπρόσωπο τοῦ αἰώνιου Ἑλλη-νισμοῦ».

Ὁ Σκίπης εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πολυ-γραφοτέρους Ἑλλήνας ποιητὰς. Στὰ τρι-άντα ὀκτὼ χρόνια τῆς φιλολογικῆς ἐρ-γασίας του ἐγραψε καὶ τύπωσε περὶ τοὺς 40 τόμους ποιημάτων, δραμάτων μελε-τῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ τριάντα εἶναι γεμάτοι στίχοι, σ' ὅλα τὰ μέτρα, παλαιὰ καὶ νέα, σ' ὅλους τοὺς τόνους, σ' ὅλους τοὺς σκοπούς. Εἶναι μιά θούρη πού «μὲ γλίους πυροὺς χύνει», μὲ χίλιες γλώσ-σες κρένει» γιὰ νὰ θυμηθῇ τὴν φρά-

Ὁ ποιητής.

Σκίτσο τοῦ μουσεργου κ. Μ. Βάρβογλη καμωμένο στὰ 1909.

ση ἑνὸς ἄλλου ποιητῇ.

Ὁ Σκίπης τραγοῦδῃσε ὅτι μπορεῖ ν' ἀγκαλιάσῃ ἀνθρώπινον μάτι, ὅτι μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ἀνθρώπου φαντασία. Ἡ ἐμ-πνευστὴ του ἦταν ἀπλωμένη σὲ δυὸ κό-σμους: τὸν ἀρχαῖο ἐλληνικὸ καὶ τὸν ση-μερινό, τὸ δικό μας. "Αντλοῦσε καὶ ἀπ' τοὺς δυὸ τὰ θέματά του. «Στὸ ἔργο του, λέγει ἓνας ἀπὸ τοὺς σχολιαστὰς του, συ-ναντοῦμε ἓνα ἀγκάλισμα τοῦ μοντέρνου ρωμαντισμοῦ, μὲ ὅλες του τὶς σκιὲς καὶ τὰ φῶτα, καὶ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πνεύματος πού ξέρεται νὰ σκεπάζῃ μὲ πέ-πλο τὴν τραγωδίαν τῆς ζωῆς.

» Τὸ κλασσικὸ, τὸ "Απολλόνιο ἰδεώδες ἦταν γιὰ πολλὰ χρό-νια τὸ βασικὸ στοι-χείο τῆς ποιήσεώς του.

» Ἡ φαντασία του πλαναίται ἀνάωρος εἰς ὅλο τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος τῆς ἱστορίας καὶ τῆς παραδόσεως. Τὸ ἔργο του εἶναι μὲ δυὸ λόγια μεγάλο καὶ κατὰ πρῶτον καὶ κατὰ ποῖον. Καὶ δὲν μπο-ρεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὺς εἶναι τελειωμένο ἤδη. "Αντιθέτως, ὁ ποιη-τὴς διατηρεῖ ὅλη τὴν παλὰ φλόγα ἀμείω-τῃ σχεδὸν καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προ-μηντεῖται τί προκειται ἀκόμα νὰ μᾶς δώσῃ.

Ὁ Σκίπης γεννήθη-κε στὰ 1879 στὴν Ἀ-θήνα. Πολὺ μικρὸς ἐγκαταστάθη στὴν Τουρκοκρατούμενη τό-τε Λαρίσα, στὸ σπί-τι μιᾶς Τουρκίλας Ρεῖας του. Ἀνῆκε σὲ εὐκαταστάσιον πού προ-σέφερε θυσίαν στὸν ἐ-γὼνα. Ὁ παπποῦς του καπετὰν Γιώργος Σκίπης ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἡρωϊκοὺς φοι-τανελλοφόρους πού φρουροῦσαν τὸ Μεσ-σολόγγι. Στὴν "Εξο-δο ἐμπεριέλασε κι' αὐ-τὸς ὅπως καὶ οἱ ἄλ-

Τὸ φάντασμα τοῦ Ἰούδα

«...Θωρεῖς με; Αἰῶνες ἀταφος μέσα στὶς νύχτες τριγυρνῶ, «κατάρεις κι' ἀναθέματα μὲ διώχνουν ὅπου πάω» «ὡς τὴ Συντέλεια ἀτέλειωτα τὸν ἴδιο πόνο θὰ πονῶ «καὶ τὴν τρομάρια γύρω μου τὴ σύγκρυα θὰ σκορπῶ...

«...Ἐγὼ εἰμ' ἐγὼ ὁ δωδέκατος "Απόστολός Του. "Εγὼ εἰμ' ἐ- (γώ)

«ὁ Ἰούδας, ναί,—μὴ σκιαζέσαι!—ἐγὼ εἰμ' ὁ Ἰσκαριώτης. «Ἐγὼ πού στοὺς θανάσιμους ἔχθρους Του, τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ «ἀλήθεια ἔνε, τὸν πούλησα, τοῦ γίνεκα προδότης

«"Ομως τὸ λόγο τὸ βαθύ τῆς πράξης μου τῆς βδελυρῆς «τὸν περιτύληξε ἡ σιγὴ, τὸν σκέπασεν ἡ λήθη. «"Ανθρωπος δὲν τὸν γρίκησε στὸν κόσμον αὐτὸν κανεὶς, κα- (νεῖς,

«κι' ὅλοι τὸ ψέμα δέχτηκαν σὰ νάταν παραμῦθι.

«Μ' ἀκοὺς λοιπόν; Ὁ ἄσκημος δὲν εἶμουν, καθὼς στερνά «μ' ἔκανε ἡ Φῆμη. Ὁ μαθητὴς εἶμουν ἐγὼ ὁ πῖδ ὠραῖος. «Τὸ Δάσκαλό μου ὁλόψυχα τὸν ἀγαποῦσα ἀληθινά, «κι' εἶχε γιὰ μένα ἐξχωρὴ συμπάθεια ὁ Ναζωραῖος.

«"Ομως γιατί στὸ δρόμο μας ἓνα πρῶτ ἡ Μαγδαληνὴ «ἐνὰ ξέβγει ἐμπρὸς μας ἄεφνα καὶ νὰ μᾶς συναντήσῃ; «Εἶταν ἡ εἰδὴ τῆς ποθητῆ σὰν τὴ πηγὴ τὴ μακρυνή, «τὸ ἀνάστημά της σὰ μικρὸ στὸν κῆπο κυπαρίσσι.

«Μὰ τὸν καμὸ πού μ' ἀναψε βαθιά μου, ἐγὼ τὸ ξέρω πὺς «τὸν ἔκρυβα, κι' ἀμάντευτος ἀπ' ὅλους εἶχε μείνει, «ὡς τὴν ἡμέρα πού ἔλυνε τὰ πόδια τοῦ Κυρίου, ἐμπρὸς «σ' ὅλους μας, μὲ βαρύτιμα μυρωδικά... Κι' ἡ εἰρήνη

λοι άπηλπισμένοι γεν-
ναίοι: να σκοτώση με
την κουμπούρα τα δυο
μικρά κορίτσια του,
για να μην πιάσουν,
πάνω στο γιουρούσι,
στά χέρια των Άγα-
ρητών.

Τό πατριό του ό-
μως χέρι έτρεμε και
τά βόλια αστόχησαν
λίγκι. Έτσι, όταν οι
Όθωμανοί μπήκαν
στην πόλη, την καθη-
γισμένη με τό αίμα
μαρτύρων, βρήκαν
τραυματισμένα μόνο
τα δυο κορίτσια.

Χρόνια πολλά αρ-
γότερα ό πατέρας του
ποιητή πού ήταν ά-
ξιοκαταξιώτος του στρα-
τού, έμαθε πως οι ά-
δελφές του ζούσαν
και πως ήταν νύμφες
γυναίκες του Μπέρ-
της Λάρισσας ή μι-
α και του Μπέη των
Τριφυλίων ή άλλη.

Έτσι, ό ποιητής
των «Τσιγγανόθεων»
σε πολύ μικρή ηλικία
πήγε στο σπίτι της
θείας του μπέησας κι
έζησε κοντά της ώς
τά δεκαπέντε του χρό-
νια. Η εποχή εκείνη
σφράγισε ως ένα ση-
μείο τό έργο του. Η
τολμηρή φαντασία του
ή σχεδόν αχαλίνωτη,
τά χρόνια εκείνα έδη-
μιουργήθη. Οι θεοί:

που ύπήρχαν διάχυτοι στην πόλη, οι φαν-
ταστικές και τρομακτικές ιστορίες που
κυκλοφορούσαν από χρόνο σε χρόνο, ή
γεμάτη μυστήριο ατμόσφαιρα της σκλα-
βομένης Λάρισσας, ό ανατολικός μυστι-
κισμός που είχαν μεταδώσει και στην
Θεσσαλική πόλη οι κατακτητές, έφωτισαν
συνάεργα την ψυχή του νεαρού Σκίπη
έπιρρεπή σε φανταστικά πετάγματα, σε με-
γαλόπνοστες συλλήψεις, σε όνειροφαν-
τασίες και φλογερές εξάρσεις.

— III —

Ό Σκίπης ζή σήμερα ήσυχια στην Καλ-
λιδέα, της οποίας είναι ένας άπ' τους
πρώτους οικιστές, και τόσο αγαπητός μά-
λιστα στους κατοίκους της ώστε ό δήμος
νά δώση τό όνομά του στο δρόμο, στον
όποιον ό ποιητής έχει τό σπίτι του. Τό
σπίτι της όδου Σκίπη 4 είναι κτισμένο
σύμφωνα με την αρχιτεκτονική αισθητι-
κή του ποιητή. Άπ' έξω δίνει την εν-
τύπωση αγροικότητας κάποιου εύπλοου
γαιοκτήμονα που βρίσκεται άπομονωμέ-
νος στην άκρη του κόσμου. Η έσωτερική
διαρρύθμιση είναι και αυτή ιδιότυπη, χω-
ρίς τίποτε όμως τό έκκεντρικό. Στο επά-
νω πάτωμα τό γραφείο του ποιητή, ένα
εύρύχωρο δωμάτιο, με πορτραίτα στους
τοιχούς, τη βιβλιοθήκη στο βάθος, τό
τραπέζι του ποιητή σε μιά άκρη.

Ό κ. Σκίπης έξηγεί ότι ό δεύτερος
αύτος όροφος άποπερατώθηκε μόλις πρό
όλίγου και δεν έχει άκόμη τελειώσει για
καλά.

Με εύγένεια, με καταδεικνύοντα μάς
μιλά για τό ποίητα που διαλέξαμε ως θέ-
μα της συνουσίας μας. Είναι τό «Φά-
σμα» του Ιούδα.

Όταν ήμουν μικρός, λέει, ό ποιη-
τής, θυμάμαι πως μου είχε πεί με γά-
λη εντύπωση ή περιγραφή εκείνη του Εύ-
αγγελίου ή οποία μιλά για τό έπεισόδιο
της Μαγδαληνής. Όπως θυμάσαι ή ά-
μαρτωλή αυτή γυναίκα που της είχε συγ-

«Μου πέταξε δόλοτα, την ώρα που με τις λυτές
«πλεξούδες της τά σφόγγισε... Ξέσπασε ή ζήλεια μου όλη!
«Φείδισα ν' ανοίγουν. Ξνοιώσα μέσα στά στήθια μου πληγές.
«και μέσ στα φρένα μου να σπάη της έκκλησίας οι θόλοι.

«Κι' είπα: «Χριστέ, μάς διδάξεις πως άμαρτία είναι φριχτή
«τέτοια σπατάλη, όταν ψωμί ζητούν οι πεινασμένοι!—
«Κι' Έκείνος με μι-ά φράση του πομπώδικη, άλληγορική,
«την πράξη της Μαγδαληνής την είπε εύλογημένη.

«Αχ, κι' από τότε θόλωσαν οι σκέψεις μου και σαν έχθρο
«τόν έβλεπα κι' ως έξερρα πως είτανε Θεός μου.
«και πεπρωμένα μ' έσπρωχνε καθημερινά προς τό Κακό
«κάτι που άνεξερεύνητο μένει κι' άκόμα έντός μου.

«Όστόσο Έκείνος σά Θεός που είναι, τό γνώριζε θαρρ-
«Δέν είναι τάχα ό έξεταστής των καρδιών μας; Όμως
«δέν θέλησα να χύσει φως στο σκοτισμένο μου μυαλό,
«Αχ, να του γίνω έπρεπ' εγώ, για να περάσει, δρόμος!

«Λοιπόν εγώ άν δέν είμουναι, θενάταν άλλος. Μιά φορά
«κάποιος από τους δώδεκα να πέσει έπρεπε θυμά.
«Κι' έπεσα εγώ! Τόν φίλησα, καθώς μάς τότε τή βραδιά
«του Δείπνου Του του Μυστικού, και τόκανα τό κρίμα,

«Κι' άταφος κι' άλυωτος γυρνά στους αιώνες κι' άπ' τον ού-
(ρανό
«μέ βλέπει Έκείνος, μά σκληρός σε μένα, που χρωστάει
«τή δόξα του, στο Γολγοθά που τον καρφώσαν τό Σταυρό
«μέ ρίχνει μέσ στην Κόλαση κι' εκείνη με ξερνάει».

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

χωρήσει τις άμαρτίες ό Ναζωραίος άλει-
φε κάποτε με τ' ακριβότερα μυρα τά
πόδια και τό κεφάλι του Ιησού. Ό Ι-
ούδας ό Ίσκαριώτης πικρανεύθηκε έ-
πειδή ό Ιησούς άνέχθηκε αυτή τη σπα-
τάλη και εξέδηλωσε την άπορία του στον
Διδάσκαλο. Είναι άνάγκη είχε να σπα-
ταλούμε σε άρώματα πολυτελή τέσα χρή-
ματα με τά όποια θά μπορούσαν να τρα-
φούν όλόκληρες οικόγενείες;

Ό Θεάνθρωπος όμως, δέν άνέχτηκε
την παρατήρηση αυτή. Και σε ύφος έν-
τονο παρατήρησε στον Ιούδα, ότι λίγο
καιρό πιά θά έμενε κοντά τους ώστε
μπορούσαν να θυσιαστούν για λίγο οι
πτωχοί προς χάριν του.

Η άπάντησή του έκανε είσθηση στον
μικρό Σκίπη. Την εύρισκε άσυμβίβαστη
με τό όλον πνεύμα της διδασκαλίας του
Ναζωραίου, που πάντων με την ταπεινο-
φροσύνη προήγγελλε. Κι' μέσα στη
ψυχή του δικαίωσε τον Ιούδα. Περιέ-
ργος καθώς ήταν έπαισε άπ' τη μητέρα
του μι-ά εξήγηση του πράγματος, εκείνη
όμως έκανε τό σταυρό της και του έλει-
νε τό στόμα γιατί άμαρτανε, καθώς του
έλεγε, σχολιάζοντας τά λόγια και τις
πράξεις του Ιησού.

Από τότε ό Ιούδας άπασχολούσε, τη
σκέψη του ποιητή. Τό φρικτό δράμα του
ον συγκινούσε βαθύτατα. Και κάποτε
σκέφθηκε να τον άποστήσει μ' ένα ποίη-
μα, στο όποιο να μιλά για την τραγική
περίπτωσή του.

— III —

Ό Ιούδας απέτελεσε θέμα πολλών
λογοτεχνικών έργων. Κάθε λογοτέχνης
πέρα την φοβερή αυτή μορφή του προ-
άγει τον Ίσκαριώτη αλλοιώτικο άπ' ό,τι
λό του τρώει.

Ό Σκίπης, καθώς βλέπετε στο άπό-
σπασμα που δημοσιεύουμε—γιατί δυστυ-
χώς τό ποίημα, είναι μεγάλο—παρουσι-
άζει τον Ίσκαριώτη αλλοιώτικο άπ' ό,τι
τόν ξέρουμε άπ' την επίσημη παράδοση.

Τόν θέλει συγκεκρι-
μένως ώραιο και έ-
ρωτευμένο με την Μα-
γδαληνή που άλειψε με
δαρύτιμα μυραδιά κα-
τά πόδια του Χρι-
στού, τό πόθος του,
ή ζήλεια έξέσπασε. Και
τόλμησε να πη-σόν
Κύριο πως δέν ήταν
σωστό να γίνωνται
τέτοιες σπατάλες όταν
οι πεινασμένοι ζητούν
ψωμί.

Ό Ναζωραίος όμως
εις άπάντησιν εύλόγη-
σε την υπερνομία της
Μαγδαληνής. Αύτο
άρκεσε για να τυφλώ-
νη τον Ίσκαριώτη
και να τον ώδηγήσει
στο μεγάλο του κρί-
μα.

Και τώρα ό Ιούδας
ξεσπά σ' ένα μικρό
παράπονο «Γιατί, λέ-
γει, ό Δάσκαλος να
φαινεται τόσο σκλη-
ρός σε μένα και να
μ' άφήνη να περιπλα-
νούμαι άταφος κι' ά-
λυωτος επί αιώνας, ά-
φού επί τέλους εγώ
έγινα με την προδο-
σία μου ό δρόμος για
τό δικό του θρίαμβο,
άφού άν δέν ήμουν ε-
γώ θά ήταν κάποιος
άλλος που θά τον προ-
διδνε κι' άφού επί τέ-
λους θά μπορούσε ό
ίδιος να χύση φως
στο σκοτισμένο μου
μυαλό; Θά μπορούσε
άλλά δέν τό θέλη-
σε; Κι' άφέθηκε εγώ
παιχνίδι των πε-
πρωμένων που έκεινος
κατευθύνη! Για-
τί λοιπόν να τραγανιέμαι
αίωνια;

— III —

Είναι μά την αλήθεια τρανική ή μοίρα
του Ιούδα έτσι καθώς την δίνει ό ποιη-
τής. Κι' όπως τον άκούμε άνάμεσα άπ'
τους στίχους του Σκίπη να ξεσπά σ' ένα
μικρότατο παράπονο, νοιάζομαι μέσα
μας οίκτο για τον δοδίκαιο Άπόστολο,
και βρίσκουμε την αιώνια τιμωρία την
όποια τον έπέβαλλε όγι βέβαια ό Χρι-
στός αλλά ό Χριστιανισμός, πολύ σκλη-
ρή.

Η φοβερή του πράξη χάνει μέσα της
την φρικαλεότητα με την όποια μάς έκα-
με να την βλέπουμε ή παράδοση. Ό
Σκίπης κατέβηκε να μάς συγκινήσει, να
γινήσει τό ευγενικότερο συναίσθημα της
άνθρωπινης καρδιάς μας: Τόν έλεον
για τον κατατρεγμένο από θεούς και ά-
νθρώπους, ήρωα του. Μήπως αυτό δέν εί-
ναι ή πρώτη αληθινού ποιητού;

Σοφά λόγια

Ζήν δέν σημαίνει τό να άναπνέη κα-
νείς αλλά να ενεργή.

(Ζ. Ζ. Ρουσό)

Τό πάθος είναι όπως ό κεραυνός. Εί-
ναι τρομερό, αλλά χτυπά από τό πλάγια.

(Α. Φράνκ)

Η πείρα είναι κάτι τό αντιπαθητικό.
Είναι ένας καθρέφτης που δείχνει πάντα
ένα γερασμένο πρόσωπο.

(Κόμηςσι ντέ Παρνό)

Η κολακεία είναι τό κίβδηλο νόμισμα
που δέν θά πάψει ποτέ να χάνει την αξία
του και να κυκλοφορή.

(Ριβαρόλ)

ΟΙ μεγάλοι άν-
θρωποι μάς
φαινονται, κα-
τά γενικόν κα-
νόν, σαν ήμίθεοι που
ζούν σ' έναν κόσμο,
τελείως ξεχωριστόν
από τον δικό μας.
Μας είναι άδύνατο να
τους φαντασθούμε με
παντούφλες. Δέν θέ-
λουμε να πιστέψουμε
ότι μπορούν να έχουν,
έκτός από τά μεγα-
λήθια σχέδιά τους,
διάφορες μικροφροντίδες
σαν αυτές που
άπασχολούν έμάς, τους
κοινούς όνητους.

Έτσι, μόλις τους δούμε να ζουν και να
κινούνται έξω από τό πλαίσιο της δημι-
ουργικής δράσεώς των (είτε περι μεγά-
λων πολιτικών πρόκειται, είτε περι με-
γάλων σοφών), αντιλαμβανόμεθα κατά-
πληκτοι ότι κι' αυτοί είναι, όπως έσεις
κι' εγώ, γεμάτοι από έλαφρότητες, έλατ-
τώματα, έπιπολαιότητες και σφάλματα.

Εκεί, όμως, που οι άνθρωποι αυτοί,
κατέρχονται στο ίδιο έπίπεδο με μάς,
τους ταπεινούς και άσημους ανθρώπους,
είναι στο έρωτικό πεδίο. Αρκεί να δια-
βάση κανείς τά έρωτικά γράμματα που
έστειλαν οι μεγάλοι άνδρες στις γυναί-
κες που αγαπούσαν, για να πεισθί άπο-
λύτως περι της μεγάλης αυτής αλήθειας.

Μέσα στα γράμμα-
τα αυτά, οι μεγά-
λοι άνθρωποι άπο-
καλύπτουν αιώς
μεγάλα παιδιά.
Ό Άλφρε ντέ
Μυσσέ ώνόμαζε την
Αιμάντ' Άλτον
«αγαπημένη του
κουκλίτσα». Ό
Γκαίτε αποκαλού-
σε τη Σαρλόττα
Μπούφ «Λόιτε».
Η δεσποινίς Ζωρ-
μιά από τις μεγα-
λύτερες ήβαιοι-
της αυτοκρατορίας,
δέν ήταν για τον
Ναπολέοντα παρά ή
τ'Έρωτήνισσά του.
Ό Ναπολέων 3ος
ώνόμαζε τη γυναί-
κά του, την αυτο-
κράτειρα Εύγενία
«Νινί».

«Πίπιν» ήταν ή γυναίκα του
λόρδου Βύρωνος. «Μίννα» ήταν ή Βιλελ-
μίνη Πλάνερ, ή πρώτη γυναίκα του Βά-
νγκε. Για τον μεγάλο μουσικόν Λίστ, ή
βαρύνη ντέ Μάγιεντορφ ήταν αμαρτη-
γίτσα...
«Ας διαβάσουμε τώρα μερικά έρωτικά
γράμματα μεγάλων άνδρων:

Ό Έρρίκος 4ος έγραφε στις 9 Φε-
βρουαρίου 1593, τό ακόλουθο έρωτικό
γράμμα στη Γαβριέλλα ντ' Εστρέ:
«Ωραία μου άγγελε. «Αν μπορούσα να
σ' ένοχλώ διαρκώς, τότε, μόλις θά τε-
λείωνα τό ένα γράμμα, θ' άρχιζα άλλο.
Δέν ξέρεις πόσο με θλίβει ό χωρισμός.
Θάθελα ναμιασε διαρκώς μαζί και να
σου έπαλαιώνόμουν άκατάπαντα την έν-
φραση της μεγάλης μου άγάπης. Νομίζω
πως πρέπει να περηφανεύεσαι γι' αυτό».

— III —

Άπόσπασμα έρωτικής έπιστολής του
Μεγάλου Ναπολέοντος προς την ύποκο-
μησα Ίωσηφίνα ντέ Μποναρτί, που έ-
γινε άργότερα γυναίκα του και αυτοκρά-
τειρά της Γαλλίας.

«Τελειώνω τό γράμμα μου και περιμέ-
νω, μία ντόλτσε άόσο, ένα έπαισιμόμο-
συλιά. Μή μου τά δίνεις, όμως, γιατί
θά με κάψουν».

Οι μεγάλοι άνδρες στις αγαπημένες τους

Μερικά έρωτικά τους γράμματα

Τό γράμμα αυτό έστάλη από τον Βο-
ναπάρτην τον Δεκέμβριο του 1795.

Στάς 19 Ίουλίου 1796, ό ίδιος έγρα-
φε στην Ίωσηφίνα, γυναίκα του πλέον,
ένωπιόν Θεού και ανθρώπων:

«Φώναξα τον ταχυδρόμο. Μου είπε ότι
πέρασε από τό σπίτι σου, τό σπίτι μας
και τοίπες ότι δέν είχες τίποτε να δια-
τάξης! Είσαι κακή, πολύ σκληρή
τρανυκή, ένα μικρό χαριτωμένο τέρας!
Γελάς με τις άπειλές μου, με τις άνοη-

Γαβριέλλα
ή φίλη Έρρίκου Δ'

Βικτωρία
ή μεγάλη βασίλισσα.

Ίωσηφίνα
ή άτυχής σύζυγος.

σίες μου. Ό! Αν μπορούσα να σε φυ-
λακίσω μέσα στην καρδιά μου... Άντίο
φωρία και καλή μου Ίωσηφίνα, αντίο
δεά μου».

Στάς 16 Μαΐου 1800, πρώτος ύπατος
πλέον, ό Ναπολέων έγραφε στη γυναίκα
του:

«Σου στέλνω όλη μου την τρυφερότη-
τα, καλή μου Ίωσηφίνα».

Και ό έρωσ του μεγάλου Κορσικανού
όσο πήγαινε και έσθινε. Στάς 17 Μαρτί-
ου 1807, ό αυτοκράτωρ έγραφε προς την
αυτοκράτειρα Ίωσηφίνα:

«Δέν πρέπει, καλή μου φίλη, να πη-
γαίνεις στα μικρά θέατρα. Δέν ταυρίζε
καθόλου αυτό με τη θέση σου. Να πηγαί-
νεις μόνον στα τέσσερα μεγάλα θέατρα
και πάντοτε σε θεωρείται».

Στάς 25 Αύγουστου 1813, μετά τό δια-
ζυγίο του, ό Βοναπάρτης έγραφε αυτά
στην Ίωσηφίνα:

«Να κατάξεις τά συμφέροντά σου και
να μην είσαι τόσο γενναιοδωρή άπέναν-
τι όλων. Αν θέλεις να μου άρέσεις, προ-
σπάθησε να παύσεις ό,τι διατηρείς άνέ-
παφη τη μεγάλη περιουσία σου. Σκέψου
ότι θά σε κακοαναγκάσει, αν μάθω
ότι μ' όλο τό εισόδημά σου των τριών έ-
κατομμυρίων, βρίσκεισαι διογκώς χρω-
μένη. Άντίο, φίλη μου. Εύχομαι νασαι
πάντοτε καλά».

Είναι γνωστή ή ά-
γάπη που συνέδεε την
βασίλισσα της Αγ-
γλίας Βικτωρία με
τόν σύζυγό της, τον
πρίγκηπα Άλβέρτο
του Σάξ Καμβούργου.
Στάς 31 Ίανουαρίου
1840, ή κραταιά βασί-
λισσα έγραφε από τό
άνάκτορα του Βούτιν-
γκ στον απολυγαπη-
μένο της:

«Μου λές, σ' ένα από
τά τελευταία σου
γράμματα, να πάμε για λίγο διάστημα
στο Ουίδωρ. Όπως βλέπω, όμως, ά-
γαπητέ μου Άλβέρτο, δέν έχεις καταλά-
θει καθόλου τό ζήτημα. Λησμονείς, πο-
λυαγαπημένο μου, ότι είμαι βασίλισσα
και ότι οι κρατικές υποθέσεις δέν μπο-
ρούν να σταματήσουν ούτε μι-ά στιγμή
την πορεία τους. Η Βουλή συνεχίζει
τάς συνεδριάσεις της και καθημερινώς
δημιουργούνται ζητήματα, που άπαιτούν
την παρουσία μου στο Λονδίνο».

— III —

Γνωρίζετε τον «θησανρό» του μεγάλου
Γαίεττα; Διαβάστε από τό γράμμα που
έγραψε στάς 21 Σεπτεμβρίου 1882:

» Πολυαγαπημένη μου γυναίκα...
«Ελπίζω να έγκα-
τεστάθηκες ήδη
στη Βίλλντ' Ά-
βραί κι' ότι κατά
τό δεκαπενθήμερό
διάστημα του χω-
ρισμού μας, θά
φρετίσης για ό-
λα σαν αξία οικο-
δέσποινα, που ξέ-
ρεις καλά τά κα-
θήκοντά σου.

» Είμαι καταλυ-
πημένος, θησανρό
μου, από τον σκλη-
ρό αυτόν χωρισμό
μας. Νοιώθω καλά
και τη δική σου
βίλη. Σου όμολο-
γώ, όμως, ότι τά
γράμμάτα σου, που
πάλλονται από έ-
ρωτα, με κάνουν
να δοκιμάζω μι-
ά

σκληρή και άγρια χαρά, που βλέπω ότι
ύπάρχει στον κόσμο μι-ά γυναίκα, τόσο
έρωτευμένη μαζί μου. Τά γράμμάτα σου
αυτά με κάνουν άπιστους εύτυχισμένον.
Χαίρομαι που διάλεξα μι-ά τόσο καλή
και άφρασημένη σύντροφο και δέν βλέ-
πω πότε θ' έλθη ή μέρα που θά ξανα-
βρεθώ κοντά σου, να ν' άγκαλιάσω και
πάλι την εύτυχία μου και να καλέσω
την ταραχή της καρδιάς μου».

Ξέρετε ποιά ήταν τόπισουνάκι του Ό-
νορέ ντέ Μπαλζάκ; Μία θεαία και
στρουμπουλή φουρνάρισσα, που του είχε
έξασφαλίσει τό καθημερινό του ψωμί.
Γιατί, ως γνωστόν, ό Μπαλζάκ ήταν πάν-
τοτε άπένταρος και υπέφερε διαρκώς ά-
πό τους δανειστές του, που τον κυνη-
γούσαν άνηλεώς.

«Γλυκό μου, πιστσούνκι, έγραφε κάπο-
τε ό συγγραφέας της «Ανθρώπινης Κο-
μωδίας» στη φουρνάρισσά του. «Έχω
τρεις μέρες να σε δω και ή καρδιά μου
γυπάζει δυνατά, σαν την κουμπίνα της
Νότο-Ντάι. «Ελ» νοήγορα να με δής,
γιατί θά πάθω. Μη λησμονής να μου φέ-
ρεις και δυο ζεστές φρυγανιότσες, από
κινεες που πίνουν έσθ ξέρεις να φτιά-
γνεις, με τά κρινόπλεστα χερσάκια σου.
Θά σε περιμένο με άγανία, σαν μαθη-
τής που τρέφει στή νύκτα του δρόμου,
έπου μένει ή καλή του».

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Άλλοτε πλουσιώτατος πυργοδεσπότης των «Λευκών βράχων» ντέ Κλίφφενς είναι πιά τελείως κατεστραμμένος οικονομικώς. Αιφνιδίως όμως παρουσιάζεται ως από μηχανής θεός ο εκατομμυριούχος κόμης Ρυσναέλ και ζητεί την κόρη του Γενεβιέβη εις γάμον υποσχόμενος θαυμάσια γεράματα στον ντέ Κλίφφενς. Η Γενεβιέβη όμως που κρυφά αγαπά τον νεαρό Βαρόνο Άμορϋ, τον οποίον διεκδικεί και μία φίλη της ή-πούλου χαρακτήρος, η Λόλα ντέ Φερράς, ζητεί προθεσμίαν για να δώσει την συγκατάθεσή της στον Ρυσναέλ. Κατά την διάρκεια ενός χορού στο σπίτι της Λόλας, η Γενεβιέβη, από παρεξήγηση και διάφορες μηχανορραφίες της Λόλας, νομίζει ότι ο Άμορϋ προτιμά την Λόλα και δίνει καταφατική απάντηση στον Ρυσναέλ. Κάποια ώρα εν τούτοις ο Άμορϋ εύρισκε την ευκαιρία να εκφράσει στην Γενεβιέβη τον έρωτά του και να της δώσει διάφορες εξηγήσεις, για την στάση του στον χορό της Λόλας. Η Γενεβιέβη όμως είναι πιά αραβωνιασμένη και ο Άμορϋ υπόκειται να φύγει για το Λονδίον. Έπακολουθεί ο γάμος της Γενεβιέβης και ο θάνατος μετά διετίας του σύζυγού της Ρυσναέλ αφού της άφησε ένα κοριτσάκι και άφθονα πλούτη. Ο Άμορϋ γυρίζει απ' το Λονδίον και αφού επισκέπτεται τυπικά την Λόλα σπεύδει στην Γενεβιέβη που εξακολουθεί να την αγαπά. Η συνάντησίς τους στερείται πιά πολύ τον έρωτά τους. Την επομένη η Λόλα επισκέπτεται την Γενεβιέβη και κατορθώνει, για να παρακολουθή τις επισκέψεις του Άμορϋ, να μείνει για μία βδομάδα στον πύργο των «Λευκών βράχων» όταν δε κάνει την συνθησμένη του επίσκεψη ο Άμορϋ η Λόλα προσπαθεί να ψυχράνει τις σχέσεις τους δείχνοντας μεγάλη οικειότητα με τον Άμορϋ ο οποίος φεύγει καταφρονεμένος.

Μετά τρεις μήνες αφού το πένθος της Γενεβιέβης έχει περάσει πιά ο Άμορϋ προτείνει σαφώς πιά στη Γενεβιέβη γάμο. Η Γενεβιέβη του επιμνησθείται ότι φοβάται νη Λόλα.

— Πές το ναι, της λέει ο Άμορϋ, και ο γάμος μας θα θέση τέραμα σε όλες αυτές τις καλές προαιουήσεις.

ΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

9ον

—ΕΣΤΩ, είπεν αυτή τέλος. "Ας παντρευθώμε τα Χριστούγεννα. Ο' αναγγέλλουμε όμως τον γάμο μας δεκαπέντε μέρες νωρίτερα... Παρ' όλ' αυτά, φοβόταν το ξέσπασμα της ζήλειας της Λόλας. "Ηθελε, όσο μπορούσε περισσότερο χρονικό διάστημα να κρατήσει μυστικό το γάμο της με τον Άμορϋ, για ν' απολαμβάνη ήσυχη την ευτυχία της.

—

Οι προετοιμασίες, ωστόσο, που άρχισαν να γίνονται στη βίλλα της για το ευτυχές γεγονός, δεν μπορούσαν, βέβαια, να περάσουν απαρατήρητες.

Έτσι, σε λίγον καιρό, όλοι μιλούσαν για τον γάμο της Γενεβιέβης με τον Σάρλ Άμορϋ.

Όταν έμαθε την είδηση αυτή η κυρία Φερράς, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει.

Η Λόλα δεν της είχε εκμυστηρευθεί ποτέ το αίσθημά της προς τον Σάρλ, το είχε αντίληψή της όμως μόνη της.

Μόλις μπόρεσε απευθύνη, για να πάει να ειδοποιήσει την κόρη της.

Έπρεπε, βέβαια, η Λόλα να το μάθω το γεγονός αυτό, για να μη δείξει καμία συγκίνηση όταν θα της το έλεγαν οι άλλοι.

—

Μόλις η Λόλα αντίκρυσε τη μητέρα της, κατάλαβε από το ύφος της ότι κανένα μεγάλο κακό είχε γίνει.

—Τί συμβαίνει; ερώτησε με ανησυχία.

—Τίποτε το εξαιρετικά σοβαρό, αγαπητή μου. Μου ανήγγειλαν, μονάχα, κάποιον προσεχτή γάμο. Και φοβάμαι μήπως σε απογοητεύσει... Ο Άμορϋ παντρεύεται την φίλη σου Γενεβιέβη.

Η Λόλα δεν είπε τίποτα. Τα χείλη της όμως έγρασαν το χρώμα τους, και η ίδια άρχισε να τρέμει.

Έστωιόσθησε σε μία πολυθρόνα...

—Στο κάτω-κάτω είναι ελεύθερος... είπεν με ασθενική φωνή. Τί με νοιάζει αν θα παντρευθώ την Γενεβιέβη ή καμιάν άλλη.

—Ενέριξα, εν τούτοις...

—Ότι αγαπούσα τον Άμορϋ; Είχες κάνει λάθος, μητέρα. Ο Άμορϋ κι' εγώ είμαστε, απλούστατα, φίλοι... Κι' ελπίζω να εξακολουθήσουμε να είμαστε.

Τα τελευταία αυτά λόγια τα είχε πη μ' ένα τέτοιο τόνο, ώστε η μητέρα της φοβήθηκε.

Δεν έμειλε, εν τούτοις. "Ηξερε πόσον

ήταν εγωίστρια η κόρη της. Κι' έκαμε πολύ καλά. Γιατί η Λόλα κατέβαλε υπεράνθρωπη προσπάθεια για να μη δείξη τίποτα από τα συναισθήματα που την κατείχαν.

Και μόνον αργότερα, όταν έφεραν τον καφέ, είπεν πως ήταν κουρασμένη και αποσύρθηκε στο δωμάτιό της.

Και τότε, όταν έμεινε μόνη, ξέσπασε σε λυγμούς...

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, πρίν ακόμη ξυπνήσει η μητέρα της, η Λόλα έκάλεσε την καμαριέρα της.

—Πές στον Γιάννη, τον σωφόρ, είπεν, να έτοιμάσει το αυτοκίνητο. Θα φύγω από το γκαράζ για να μη ξυπνήσω την μητέρα. Δεν θα ήθελα να μάθω που πρόκειται να πάω.

Μετά μία ώρα βρισκόταν καθ' οδόν.

—Την προειδοποίησα... συλλογίζονταν. Της είπα ότι θα εκδικηθώ όποιον τολμούσε να υπ'ήλθαμε στον Άμορϋ και σε μένα. "Ας φυλαχθώ, λοιπόν.

Είχε φθάσει στο σπίτι της Γενεβιέβης. Εκτόπισε το κουδούνι.

Η υπηρέτρια που της άνοιξε, την ωδήγησε στο σαλόνι. Η Γενεβιέβη βρισκόταν μέσα εκεί. Καθόταν κοντά στο παράθυρο μ' ένα βιβλίο στο χέρι.

—Τί σου συμβαίνει, αγαπητή μου; ερώτησε τη Λόλα με κάποια έκπληξη. Δεν έσπεριμένα να ιδώ την επίσκεψή της τόσο πρωί.

Η Λόλα εκύτταξε την φίλη της με μίσος.

—"Ηρθα για να σε ρωτήσω κάτι, Γενεβιέβη. Είπε αλήθεια ότι έπεισες τον Σάρλ Άμορϋ να μ' εγκαταλείψει;

—Δεν έπεισα κανέναν να σ' εγκαταλείψει...

—Είσαι εδώ, δεσποινίς; είπεν με έκπληξη, μόλις αντίκρυσε τη νέα.

—Μάλιστα: Έγώ είδα. Μου είπαν ότι επρόκειτο να παντρευθής τη Γενεβιέβη. Δεν το πιστεύω όμως αυτό, παρά μόνον όταν μου το επιβεβαιώσετε με το στόμα σας. Είπε αλήθεια, λοιπόν;

—Μάλιστα. Το ελπίζω τουλάχιστον, αν θέλω ο Θεός.

—Τότε γιατί μ' αφήσατε να πιστεύω ότι συλλογίζαστε έμένα;

—Δεν φαντάζομαι να έκανα τίποτε που να σας έδωσε το δικαίωμα να το πιστεύετε αυτό. Σας έφερθηκα πάντοτε σαν φίλος. Ποτέ δεν ένεσυλλογώρησε το αίσθημά μου το έρωτος ανάμεσά μας. Θυμώμαι, μάλιστα, ότι κάποτε σας είπα ότι η φίλη αυτή δεν θα πρεπε να σας επηρεάσει στο γάμο σας.

—Τό θυμώμαι κι' εγώ, πράγματι, αυτό. Το γεγονός, εν τούτοις, είναι ότι χωρίς τις δολοπλοκίες αυτής της γυναίκας...

—Κι' εγώ σου επαναλαμβάνω ότι, εάν

ΑΝΤΙΖΗΝΕΣ

δεν έμπαινες εσύ στη μέση, θα με παντρευόταν.

—Όχι, Λόλα. Μου έδωσε το λόγο του πως δεν επρόκειτο να σε πάρω.

Η Λόλα έγινε κατακόκκινη από το κακό της:

—Όποτε κουδεντιάζατε για μένα, ε;...

—Τόν ερώτησα, απλώς, εάν υπήρξε το παραμικρό φλέρτ μεταξύ σας. Τότε μου έδήλωσαν ότι με είχαν αγαπήσει πολύ πρίν από τον γάμο μου και ότι δεν αγαπήσει άλλη γυναίκα εκτός από μένα.

«Σου ζητώ τυγχνώωνη που στο λέω αυτό, έσπευσε να προσθήσει, αλλά δεν θα ήθελα να δημιουργηθώ καμιά παρεξήγηση μεταξύ μας...»

Η Λόλα όμως την εκύτταξε με τέτοιο μίσος, ώστε η Γενεβιέβη άσυναίσθητα αποσθώρησε.

—Θάκανες καλλίτερα να σωπάσεις, εσύ που παριστάνεις την ήθικη και όμως πήγες και παντρεύηκες ένα γέρο για τα χόρματα του!...

Η Γενεβιέβη, χωρίς ν' άπαντήσει τίποτα, έφυγεν από το δωμάτιο.

—Ω! δεν κερδίζεις τίποτα με το να φύγεις: της φώναξε η Λόλα. Έννοια σου, και θα σου τύχην να ξαναθυμηθής την τελευταία μας αυτή συνάντησι, γιατί θα εκδικηθώ!

Κατέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά.

—Όρμησε στο αυτοκίνητό της μπήκε μέσα και έδωσε στον σωφόρ της την διεύθυνσι του Σάρλ Άμορϋ.

Ο άρραβωνιαστικός της Γενεβιέβης ήταν έτοιμος να φύγει για τους Λευκούς Βράχους, όταν είδε ξαφνικά το αυτοκίνητο της Λόλας να σταματά μπροστά στο σπίτι του.

—Είσαι εδώ, δεσποινίς; είπεν με έκπληξη, μόλις αντίκρυσε τη νέα.

—Μάλιστα: Έγώ είδα. Μου είπαν ότι επρόκειτο να παντρευθής τη Γενεβιέβη. Δεν το πιστεύω όμως αυτό, παρά μόνον όταν μου το επιβεβαιώσετε με το στόμα σας. Είπε αλήθεια, λοιπόν;

—Μάλιστα. Το ελπίζω τουλάχιστον, αν θέλω ο Θεός.

—Τότε γιατί μ' αφήσατε να πιστεύω ότι συλλογίζαστε έμένα;

—Δεν φαντάζομαι να έκανα τίποτε που να σας έδωσε το δικαίωμα να το πιστεύετε αυτό. Σας έφερθηκα πάντοτε σαν φίλος. Ποτέ δεν ένεσυλλογώρησε το αίσθημά μου το έρωτος ανάμεσά μας. Θυμώμαι, μάλιστα, ότι κάποτε σας είπα ότι η φίλη αυτή δεν θα πρεπε να σας επηρεάσει στο γάμο σας.

—Τό θυμώμαι κι' εγώ, πράγματι, αυτό. Το γεγονός, εν τούτοις, είναι ότι χωρίς τις δολοπλοκίες αυτής της γυναίκας...

—Κι' εγώ σου επαναλαμβάνω ότι, εάν

Ο Σάρλ όμως την σταμάτησε.

—Μη μιλάτε έτσι, Λόλα. Δεν υπάρχει στον κόσμο γυναίκα πιά καλή, πιά ευγενική, πιά αξιοσεβαστή από την καίδη Ρυσναέλ: Έγώ, μπορεί να έφταιξα, χωρίς να το καταλάβω, αυτήν όμως, παρακαλώ να την θέσετε εκτός συζήτησεως...

—Τί φλόγα; είπεν ειρωνικά η Λόλα. Πρόκειται, όπως βλέπω, περί του μεγάλου έρωτος της ζωής σας:

—Δεν αγαπήσα, πράγματι, άλλη γυναίκα:

—Τί ευτυχισμένη που είναι η Γενεβιέβη: Θα σας τύφλωσεν άσφαλώς για να μη μαντεύσετε ποτέ ότι κάποτε σας είχα δωρήσει την καρδιά μου...

Μιλούσε με σαρκασμό, ο Σάρλ όμως κατάλαβε πόσο πονούσε και την λυπήθηκε.

Πήρε ανάμεσα στα χέρια του τα δικά της χέρια που έτρεμαν και της είπεν με γλυκύτητα:

—Πολλές νέες θαρρούν πως αγαπούν τον ένα ή τον άλλον από τους γνωστούς των, ενώ στην πραγματικότητα δεν αγαπούν κανένα... Όσο λογίζετε ότι δεν θα σας πείραζε τόσο το ότι παντρεύομαι, εάν...

δεν παντρευόμουν την φίλη σας. Από μικρή έσυνθησάτε στην ιδέα ότι είσαστε αντίκλης με την Γενεβιέβη.

«Δεν θ' αρχήσετε, ωστόσο, να συναντήσετε έναν έρωτα αντίξοό σας...»

—Έρωτα; "Α, όχι! είπεν καγχάζοντας η Λόλα. Προτιμώ την εκδίκησιν!...

Και πρίν προσθήσει αυτός ν' άπαντήσει, έφυγε τρέχοντας.

Την άλλη μέρα η Λόλα με την μητέρα της εγκατέλειπαν την Άγγλία. Η κυρία ντέ Φερράς είπεν στις γνωστές της ότι θα επήγαινε στο Παρίσι όπου και θα έμεινε μερικούς μήνες με την κόρη της για κάτι υποθέσεις της.

Η Γενεβιέβη έχασκε όταν το έμαθε αυτό. "Αλλά κι' ο Άμορϋ ένοιωσε μία μεγάλη ανακούφισιν...

—Υστερ' από λίγον καιρό, η Γενεβιέβη και ο Άμορϋ παντρεύθηκαν.

... Έπέρασαν, έτσι, δύο χρόνια.

Η Γενεβιέβη και ο Σάρλ ζούσαν απόλυτα ευτυχισμένοι.

Ήσαν τόσο ευτυχισμένοι, μάλιστα, ώστε πολλές φορές η Γενεβιέβη έλεγε στον άνδρα της:

—Φοβάμαι... Λένε πως η μεγάλη ευτυχία δεν διαρκεί πολύ...

—Ανοησίες: της άπαντούσε αυτός αγαλλιάζοντας της.

—Απέκτησαν κι' ένα κοριτσάκι, την Σιμόνη. Κι' έτσι, ολοκληρώθηκε η ευτυχία τους.

Την Λόλα ούτε την συλλογίζονταν

κάν. Δεν είχε φανή από τότε διόλου στον τόπο και το σπίτι της, στο Μπωλιέ, το είχε πωλήσει.

Κάποτε, από τις εφημερίδες, πληροφορήθηκαν τον θάνατο της γρηάς κυρίας Φερράς.

Η είδησις αυτή έκανε και τους δύο συζύγους ν' ανησυχήσουν. Θυμήθηκαν τις άπειλες της Λόλας κι' ένοιωσαν σαν κάποιο συννεφάκι να παρουσιάζεται ξαφνικά στην ευτυχία τους.

Δεν δάσταζε όμως πολύ και αυτό.

Μ' ένα φίλι, με λίγα γλυκά λόγια, μ' ένα χάζι στη μικρή Σιμόνη και στην Καίτη, όλα ξεχάστηκαν...

Ένα απόγευμα, ενώ ο Άμορϋ καθόταν στο γραφείο του και έγραφε ένα γράμμα, ρέτης του που έφερε ένα γράμμα.

Ο Σάρλ, μόλις αντίκρυσε τον φάκελλο ανατρίχιασε.

Είπεν άναγνώρισει τον γραφικό χαρακτήρα της Λόλας.

«Ανοίξε το γράμμα με νευρικήτητα και διάθεσι:

«Έχω απόλυτη ανάγκη να σας δώ. Δεν μπορείτε να μου βοηθήσετε αυτή τη χάζη. Είμαι ολομόναχη στον κόσμο τώρα και απευθύνομαι σε σας, και προς τον φίλο που είχα άλλοτε...»

Η Λόλα, ενόμωτι της μητέρας της, φώναζε, «Α, Λόλα, πώς μπορείς να είσαι τόσο, πώς μπορείς να είσαι τόσο, πώς μπορείς να είσαι τόσο...»

«Μου είναι δύσκολο να έρθω εγώ στο σπίτι σας. Φαντάζομαι ότι η Γενεβιέβη δεν θα έμεναν έθνοισιασμένη, εάν σας πισκεπτόμουν. Γι' αυτό, σας παρακαλώ να μη της αναφέρετε αυτό το γράμμα και να έλθετε να με συναντήσετε στις έκταμιση, κοντά στον Λευκό Φράκτη, που βρίσκεται μεταξύ του πάρκου σας και του πάρκου του Μπωλιέ.

«Θα βοηθή, άσφαλώς, κάποια πρόφασιν για να έρθετε να με συναντήσετε, χωρίς να πητε τίποτα της Γενεβιέβης.

«Έτσι, ούτε θα πειραχθώ, ούτε θα θυμώσω».

Εναξιόπλωσε το γράμμα με θυμό.

—Η κοπέλλα αυτή έχει γίνει ο εφιάλτης μου!... συλλογίσθηκε ο Άμορϋ. Τί διάβολο έχει να μου πη!

Προς στιγμήν άναρωτήθηκε, εάν θα έπρεπε να πη σ' αυτό το ραντεβού.

(Η συνέχισιν εις το επόμενον)

Ίστοριοϋλές

Μιά θεία φθάνει ένα βράδυ με την άνεψιά της σ' ένα ξενοδοχείο για να περάσουν την νύχτα. Νοικιάζουν δυο δωμάτια και αποσύρονται ή καθεμιά στο δικό της. Δεν είχε, όμως, προφθάσει να αποκοιμηθεί η θεία όταν ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα τρομαγμένη η άνεψιά.

— Θεία! Θεία! της φωνάζει στο κρεβάτι μου είναι ένας άντρας.

Και η θεία άταραχη.
— Καλά, ντέ, τί κάνεις έτσι; Έλα πέσε έσύ στο δικό μου το κρεβάτι και πάγω εγώ στο δικό σου!...

Η κυρία πηγαίνει να ψωνίσει αυγά από το γειτονικό παντοπωλείο. Σήμερα όμως, τα αυγά είναι πολύ μικρά, και η πελάτισσα παραπονείται στον καταστηματάρχη.

— Μπορεί να είναι μικρά, της απαντά αυτός, αλλά είναι φρέσκα. Μας τάφερε τώρα μόλις ένας Μενιδιάτης και είναι από τις κόττες που.

— Είναι φοβερό με την μανία που έχουν μερικοί άνθρωποι να μαζέψουν γρήγορα λεπτά. Τόση είναι η μανία τους αυτή, που δεν αφήνουν ούτε τ' αυγά να μεγαλώσουν!

Κάποιος πλησιάζει έναν άσταφύλακα που στεκόταν στην άκρη του πεζοδρομίου ενός πολυσυχνάστου δρόμου, την ώρα ακριβώς της πιο μεγάλης κινήσεως σ' αυτόν.

— Μου λέτε, σά παρακαλώ, των ρωτά, πως μπορώ να πάγω στο Νοσοκομείο τάδε;

— Ό! κύριε, απαντά ο άσταφύλαξ, είναι πολύ εύκολο, δεν έχετε παρά να περάσετε δυο φορές από αυτό, το πεζοδρόμιο μπέναντι...

Ο κ. Λεβυ ταξίδευε κάποτε με την Ρεβέκα του μέσα στο μικρό του αυτοκίνητο το οποίο οδηγούσε μόνος του. Στο δρόμο ο κ. Λεβυ σκεφτόταν πως θα 'κανε ώστε να περάσουν όσο το δυνατόν πιο οικονομικά την νύχτα τους. Είχε βραδυάσει έντονο το κλίμα και δεν είχε βράδυ ακόμη την ποθητή λύση, όποτε βίλει ένα πανδοχείο, που είχε κάτω από την επίγγραφή του και τις λέξεις: «Γκαράζ δια τ' αυτοκίνητα δωρεάν».

Ο κ. Λεβυ σταματά και ζητά από τον ξενοδόχο να του δείξει το γκαράζ. Αυτός τον οδηγεί εκεί όταν ο Λεβυ, έβαλε μέσα το αυτοκίνητο του λέγει:

— Έλάτε τώρα, να σας δείξω το δωμάτιο σας.

— Περιττό, κάνει ο κ. Λεβυ, θα ξαπλώσουμε μέσα σε τ' αυτοκίνητο μας!

Κυρίες μου, ξέρετε τόν χαρακτήρα σας;

Τί χαρακτήρας άραγε να είσθε, κυρία μου; Καλού, ευμετάβολου, πολύ καλού... ή διαβολικού; Θα σας βοηθήσω να το βρείτε. Συμβουλευθείτε τις παρακάτω ερωτήσεις μας και απαντήστε σ' αυτές ως έξης: Διαλέξτε την φράση που θα ταιριάζει στην περίπτωση σας, και σημειώστε κάπου τόν αριθμό που ακολουθεί μέσα στην παρένθεση. Κατόπι, άθροίστε όλους τούς αριθμούς και αν βρείτε άθροισμα από 1—9 σημαίνει ότι είναι αδύνατον να ξήσετε με τόν χαρακτήρα που έχετε. Αν βρείτε 10—20 σημαίνει ότι είσθε χαρακτήρας χολερικού, αν βρείτε 21—25 είσθε καλού χαρακτήρος κι αν βρείτε 26—32, είσθε άνόητος και μωρά.

Λοιπόν, τί θα κάνετε:

1) Όταν μιά άλλη σας έπαιρνε το αλέρι σας; Θα την βρίζατε; (1) Θα την ιεροδεδάτε; (2) Θα την αφήνατε την κατάντησή της με τόν χαμόγελο στα χείλη; (4) ή θα γυρίζατε σπίτι σας με τόν θάνατο στην ψυχή; (4).

2) Όταν πηγαίνατε στο βαφείο να παραλάβετε ένα φόρεμα το οποίο σας είχαν υποσχεθεί να έχουν έτοιμο, αλλά δεν τόν έχουν; Θα γινόσατε έξω φρενών χωρίς να περιμένετε εξηγήσεις; (1) Θα διαμαρτύροσθε άλλως λέγοντας ότι άλλη φορά θα πάτε άλλου; (2) Θα ζητούσατε τόν λόγο της καθυστέρήσεως, ζητώντας να μην ξαναγίνει αυτό άλλη φορά; (3) Θα ερωτήσατε ποτέ να ξαναπεράσετε για να τόν πάρετε; (4).

3) Όταν ο προϊστάμενός σας—εάν εργάζεσθε—σας παρατρει για κάτι που έντούτες δεν έκανατε; Παθαίνατε μιά νευρική κρίση; (1) Τόν ρωτάτε γιατί τόν βάλε διαρκώς με σας; (2) Ζητάτε συγγνώμη υποσχόμενη να μη ξαναγίνει αυτό; (3) Τόν υπόδεικνύεται ποιος έφταιγε σ' τ' αλήθεια; (4).

4) Όταν έκείνος φθάνει δέκα λεπτά άργότερα στο ραντεβού σας; Του λέτε ότι δεν πρέπει να ξαναγίνει αυτό; (1) Του λέτε ότι την άλλη φορά θάρθετε καί σεις 20 λεπτά άργότερα; (2) Του όμολογείτε ότι ήλθατε και σεις με καθυστέρηση 8 λεπτών; (3) Δεν μιλάτε τίποτα; (4).

5) Όταν ή υπηρέτριά σας σπάση κάτι αξίας; Την διώχνετε άμέσως; (1) Απαιτείτε να σας τόν πληρώσει; (2) Την συμβουλευτείτε ήρεμα να προσέχη άλλοτε περισσότερο; (3) Δεν κάνετε και δεν λέτε τίποτα;

6) Όταν ή πωλήτρια του καταστήματος στο οποίο ψωνίζετε, κυττάζει να σας δώση κάτι άλλο από εκείνο που της ζητήσατε; Της απαντάτε θυμωμένη ότι θα πάτε άλλη φορά, σε άλλο μαγαζί; (1) Δεν σας μέλει και πολύ αν σας δώσουν διαφορετικό ευτόρευμα από αυτό που ζητήσατε; (2) ή κυττάζετε μήπως και ή απομίμηση που σας σέρβιρε, μπορεί να σας κάνει; (3) ή τέλος άφήνετε να σας πείση να πάρετε κάτι που δεν τόν έχετε άπλήρη ανάγκη; (4).

Πρωτάκουστα

Η θανατική καταδίκη είναι ένα δυστύχημα; «Ναι» άπάντησαν τά δικαστήρα του Σικάγου, και κατεδίκασαν την ασφαλιστική εταιρία στην οποία ήταν ασφαλισμένος ο Χάρου Ντράμοντ, να πληρώση την κανονική αποζημίωση, δηλ. 12.648 δολάρια στην οικογένειά του όταν ο τελευταίος αυτός έπληρωσε επάνω στην ηλεκτρική καρέλα, κάποιον έγκλημα που είχε διαπράξει!

Προσπαθώντας το δυστύχημα που έπαθε αυτές τις μέρες στο Σικάγο ο Ρώσος δημοσιογράφος κ. Γκοντόφσκυ. Ανύποπτος ο άνθρωπος στεκόταν στην άκρη του πεζοδρομίου, περιμένοντας να βρή μιά ευκαιρία για να περάση άπέναντι, όταν πέρασε από μπρός του ένα ταξί, το οποίο και σταμάτησε. Την ίδια ώρα, ο συνάδελφος είδε να προβάλλει από τόν παρτάβρο του αυτοκινήτου τόν κεφάλι ενός λυκόσκυλου και προτού άν-τιληφθή τί θα συνέβαινε ένοιωσε έναν δυνατό πόνο στο μάγουλο. Τόν είχε δαγκώσει ο σκύλος!... Ο δυστυχισμένος άνθρωπος φώναξε από τόν πόνο, έτρεξαν άστυφύλακες και σε λίγο άνθρωπος και σκύλος ώδηγούντο στο πλησιέστερο λυσαίατρείο για τά περαιτέρω.

Έως τώρα ξέραμε ότι τά θηρία τρώνε τόν άνθρωπο, να όμως, που άρχισε τώρα ο άνθρωπος να τρώη τά θηρία. Το πρωτοφανές γεγονός έσημειώθη όχι σε καμιά ζούγκλα, αλλά στην Έλβετία. Ένας πάνθηρ είχε ξεφύγει από τόν ζωολογικό κήπο της Ζυρίχης και πήγε να κουφτή στο γειτονικό δάσος. Έκει όμως, τόν ανέκαμψε ένας ύπντομος και τόν σκότωσε. Κατόπι ο άνθρωπος, έγδαρε τόν ξωο, άναψε φωτιά τόν έψησε και τόν έφαγε!...

Την άλλη μέρα, εύρισκαν τόν δερμα και τά κόκαλα του πάνθηρος μέσα στο δάσος!

Ο Βιεννέζος δικηγόρος κ. Γι. ούλιους Τάουμπερ, έκανε αυτό τόν πρωτοφανές: υπέβαλε μήνυσιν έναντιόν του ίδιου του έαυτού, αυτοκαταγγελλόμενος επί ύπεξαίρεσει 300.000 σελληνίων άνηκόντων στούς πελάτας του. Οι δικαστικές άρχες της Βιέννης δεν έξέτιμψαν όσο έπρεπε την χειρονομία του αυτήν και έσπευσαν να τόν συλλάβουν.

Στο Μπορντό, η κοινότητα συνέλαβε κάποιον δυστυχισμένον όνομαζόμενο Λουί Τοφράλδ, την ώρα που έσχιζε και σκορπούσε στοδς τέσσερις άνεμους χαρτονομίσματα τών 1000, 500, 100 και 50 φρ. Φυσικά ο άνθρωπος, ώδηγήθη άμέσως στο πλησιέστερο τρελλοκομείο.

Μιά γυναίκα από τόν ΥΠΕΡΠΤΕΡΟΝ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του
ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ και ο Σίντενϋ Βέμπ, δύο καλοί, άχώριστοι φίλοι, διασχίζουν μαζί μιά από τις φτωχοσυνοικίες του Λονδίνου, όπου συχνάζουν συνήθως διάφοροι, ύποπτοι τύποι. Ο Στάνλεϋ άνήκει στην δύναμη της άγγλικής άστυνομίας, της Σκότλαντ Γάρντ, και ο Σίντενϋ Βέμπ είναι δημοσιογράφος. Κάθως περνούσαν μέσα από ένα πάρκο, διέγρηναν έναν άνθρωπο με καλό έξωτερικό, κομμισμένο επάνω σε έναν πάγκο. Τόν πλησίασαν και τόν άκουσαν να παραμιλά λέγοντας: «Ο Κινέζος, ο Κινέζος. Ω! ή πεθαμένη! Την κράτησα στην άγκαλιά μου. Η πεθαμένη». Ο άστυνομικός παραξενεύτηκε στο άκουσμα αυτών τών λόγων και μετέφερε τόν άγνωστο, που είχε περιπέσει πάλι σε λήθαργο, στο πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα. Εκεί έφαξαν τις τσέπες τους και άνακύψαν ότι ο άγνωστος όνομαζόταν Πόρτερ-Σμίθ και ότι σχετιζόταν με κάποιον Κινέζο που τόν έλεγαν Λι—Φού—Σάν και κατοικούσε στην όδω Μπέρκλεϋ, αριθμός 50. Μέσα στις τσέπες του Πόρτερ Σμίθ βρέθηκαν επίσης δύο τούφες, ξανθών, γυναικείων μαλλιών. Ο άστυνομικός Στάνλεϋ Τσέστερ έστειλε τις δύο τούφες στο εργαστήριο της Σκότλαντ Γάρντ για εξέταση και λίγην ώρα άρνότερα πληροφορήθηκε ότι, ή μία τούφα ήταν ξεριζωμένη από καιρό από τά μαλλιά κάποιας ξανθής γυναίκας και ή άλλη είχε ξεριζωθή από τά μαλλιά κάποιας πεθαμένης. Οι δύο τούφες έμοιαζαν μεταξύ τους καταπληκτικά. Ο άστυνομικός Στάνλεϋ Τσέστερ έδωσε έντολή να μεταφέρουν τόν κομμισμένο, που είχε άρχει να μισοσυνέρχεται, στο σπίτι του και την άλλη μέρα πήγε στο σπίτι του Κινέζου, για να εξωκριβώσει τί είχε συμβή.

Έκει όμως, τόν έπεριμέναν πράγματα καταπληκτικά. Μέσα σε μιά γυναίκα με χρυσόψαφα, ο Κινέζος τόν παρουσιάζει μιά πράξη ήν οπτασία, μέσα στην οποία ύπηρεχε ο άγνωστος που κοιμόταν επάνω στο παγκάκι και ο έαυτός του. Κατόπι, ο Κινέζος τόν παρουσιάζει επάνω σε μιά κουρτίνα μιά ώραία γυναίκα με ξανθά μαλλιά όμοια με τά μαλλιά της τούφας που είχε βρεθή μέσα στις τσέπες τού άγνωστου. Ένθ, όμως, ο Στάνλεϋ έκανε να τρέξη προς την όπτασία ένοιωσε μιά ζάλη να τόν κυριεύη και έπεσε κάτω άναίσθητος. Όταν χάρις στις περιποιήσεις του Κινέζου συνήλθε και ερωτήσε: πού είνε ή γυναίκα, ένα μικρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Κινέζου.

3ον

ΑΝΑΓΥΡΙΣΕ στην χώρα από την οποία την είχατε καλέσει. Οι σκιές δεν άγαπούν εκείνους που τούς φέρνονται με βίαιο τρόπο. Ένας πόνος στο χέρι υπενθύμισε

στον Στάνλεϋ τόν σπασίμο τού τζαμιού. Μάταια, όμως, έψαξε ν' άνακαλύψη επάνω στο πάτωμα τά

Ο Στάνλεϋ έσφιξε τις νροθίες του και κύτταξε προς την πόρτα.

θρύφαλα. «Και όμως, συλλογίστηκε, θυμάμαι πολύ καλά ότι έσπασα ένα τζάμι και αυτό φαίνεται, άλλωστε, από την πληγή του χεριού μου. Ο γερο-σκηνοθέτης έπωφελήθηκε φαίνεται της άναίσθησίας μου για να εξαφανίση τά ίχνη. Πρέπει να όμολογήσω ότι λαμβάνει καλά τά μέτρα τους».

Ξανάκλεισε τά μάτια του, δθθεν από κούραση, για να μπορέση να παρακολουθήση χωρίς να τόν αντιλαμβάνονται, τί γινόταν γύρω του και πρό πάντων για να παρατηρήση λίγο πιο προσεκτικά την κοπέλλα. «Όχι! Αυτό τόν πλάσμα δεν ύπηρεσε ποτέ του Κινέζα. Άλλά τί ρόλο έπαιζε σε όλην αυτή την κωμωδία και τί να έσήμαινε ή παντελής έλλειψις ζωής από τά μάτια της. Θέλησε να έθεδαιωθεί και γυρίζοντας έσφηνικά ποδός τόν μέρος της, της είπε άγγλικά.

—Δόστε μου, σας παρακαλώ, λιγάκι νερό, πεθαίνω από την δίψα.

Η Κινέζα δεν έκανε την παραμικρή κίνηση, τόν παραμικρό μορφασμό. Έμεινε άκίνητη στην θέση της σαν άγαλμα, σαν να μην είχε ακούσει τίποτα ή σαν να μην είχε καταλάβη ούτε λέξη από όσα της έλεγαν.

Στη θέση της άπάντησε ο γέρος Κινέζος.

—Είνε μάταιο να της ζητάτε, ό,τι ήθελε έλεγε. Όλες μου οι υπηρέτριες κατάγονται από την Κίνα, από όπου της έχω άγοράσει όταν ήταν ακόμη πολύ μικρές. Καμιά τους δεν μιλάει. Είνε καλύτερα έτσι γιατί ή φλυαρία είνε πάντοτε κακή συνήθεια.

Ο νεαρός γτέεκτιθ κατώρθωσε, κάνοντας μιά μεγάλη προσπάθεια, να σηκωθή όρθιος. Τόν έμμιμήθηκε άμέσως ο Κινέζος.

Ο Στάνλεϋ έσφιξε τις γροθίες του και κύτταξε προς την πόρτα. Η μόνη έπιθυμία του ήταν, τώρα, να φύγη όσο πιο γρήγορα μπορούσε μέσα από τόν σπίτι του Λι—Φού—Σάν όπου βασίλευε ο τσαρλατανισμός και όπου ήταν βέβαιος ότι συνέβαιναν και άλλα, πολύ πιο σοβαρά πράγματα. Άργότερα όπωσδήποτε θα ξαναγυρνούσε για να συνεχίση την έρευνά του, αποφασισμένος να έξιχνιάση τόν μυστήριο μέχρι τέλους. Για την ώρα, όμως, αίσθανόταν την ανάγκη να βάλη τις σκέψεις του σε τάξη, γιατί τόν μυαλό του είχε γίνει άνω—κάτω. Όλα τού φαινόντουσαν παράξενα εκεί μέσα, από τόν γέρο Κινέζο ως τις τρεις Κινέζες, που μ' όλα ταύτα ήτανε βέρες Άγγλίδες.

Ζητούσε καμμία ευγενική φρά-

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ση για ν' αποχαιρετίσει τον μυστηριώδη οικοδεσπότη αλλά δεν του έρχοταν τίποτα στο μυαλό. Και θα στεκόταν πολλή ώρα ακόμη αμήχανος αν δεν άρχιζε ο Κινέζος να μιλάει.

— Η ευγένεια των προγόνων μας, είπε, μάς επιβάλλει να σημειώνουμε με μιάν άσπρη πέτρα την επίσκεψη κάθε άγνωστου φίλου. Ακόμη και εδώ, μέσα στο κέντρο του Λονδίνου, συντηρίζω να διατηρώ την παλιά μας αυτή συνήθεια.

Ο Στάνλεϋ υποκλίθηκε ευγενικά μη γνωρίζοντας αν ο γέρος μιλούσε σοβαρά ή αν τον ειρωνεύονταν. Στην δυσάρεστη αυτή σκηνή, προχώρησε αποφασιστικά προς την πόρτα του δωματίου. Έξω στον προθάλαμο περίμενε κι' όλος ο κίτρινος υπηρέτης με το έπαινοφόρι του στα χέρια και τον βοήθησε να το φορέσει. Ύστερα ο Στάνλεϋ προχώρησε να πάρει το καπέλλο του από το πόρτ-μαντώ αλλά τον σταμάτησε η βαρεία φωνή του οικοδεσπότη.

— Όχι αυτό, του είπε. Αυτό το ξέχασε πρό δλίγου εδώ κάποιος πατριώτης σας, του όποιου έκτιμω φοβερά το πνεύμα γιατί ξέρει και σέβεται τους φιλοσόφους μας. Το καπέλλο αυτό είναι του ύπουργου σας των Έξωτερικών, με τον όποιο πρόκειται απόψε ν' ακούσω μουσική.

Ο Στάνλεϋ ήταν βέβαιος ότι ο Κινέζος ήθελε να του παραστήσει τον σπουδαίο αλλά δεν είχε καμιά όρεξη να παρατείνει την διαμονή του μέσα στο δυσάρεστο αυτό περιβάλλον. Προτίμησε γι' αυτό να μη δώσει καμιά απάντηση στην αυθάδη πρόκληση του Κινέζου. Και θέλοντας να δώσει ένα τέλος προχώρησε προς την έξοδο λέγοντας:

— Άς είναι δοξασμένοι οι θεοί της πατρίδας σας που δεν με άφησαν απόψε να διανυκτερεύσω μισοαναίσθητος σε κανένα παγκάκι του πάρκου.

— Γιατί οι θεοί μας δίνουν στον καθένα ό,τι του αξίζει, απάντησε ο γέρος, κάνοντας μια θαθεία υπόκλιση, και γιατί ό,τι γίνεται έχει τον ιδιαίτερό του λόγο.

Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, ή πόρτα της παράξενης κατοικίας έκλεινε πίσω του και ο Στάνλεϋ κατέβαινε την μεγάλη μαρμάρινη σκάλα. Δεν είχε φθάσει όμως ακόμη στην μέση της σκάλας όταν είδε ένα άστυφύλακα να ανεβαίνει. Φαντάστηκε άμέσως ότι κάτι το εξαιρετικό θα είχε συμβεί και σταμάτησε τον άστυφύλακα για να τον ρωτήσει.

Εκείνος, που τον γνώριζε καθώς φαίνεται από την Σκότλαντ Γουάρντ φάνηκε άμέσως πρόθυμος να του απαντήσει.

— Τίποτα το σοβαρό, σέρ, ίσια-ί-σια μάλλον άστέιο.

— Καμιά σύλληψη:

— Όχι τουναντίον. Η άπελευθέρωση του καπέλλου του ύπουργου των Έξωτερικών που το ξέχασε στο σπίτι ενός φίλου του. Δεν θυμάμαι το όνομά του αλλά είναι κάποιος Κινέζος που κάθεται εδώ, στο δεύτερο πάτωμα. Είμαι της υπηρεσίας εδώ στην συνοικία και με είδοποίησαν να έρθω να το παραλάβω.

Ο Στάνλεϋ γέλασε με την καρδιά του ακούγοντας τις εξηγήσεις του άστυνομικού και του είπε:

— Τότε να μη σας άπασχολώ από την εκπλήρωση της σοδαράς σας άποστολής. Το καπέλλο ενός ύπουργου είναι όπωσδήποτε ιερό.

Καθώς προχώρησε όμως ύστερα μερικά σκαλοπάτια το γέλιο του έσβυσε άμέσως δίνοντας τόπο σε μια παράξενη κατήφεια.

Όποτε ο Κινέζος είχε πη την άλήθεια. Το καπέλλο ήταν πραγματικά του ύπουργου των Έξωτερικών, του φίλου του.

Ποιός ήταν λοιπόν αυτός ο Κινέζος που δεν ήταν μόνον μέγας τσαρ λατάνος, αλλά είχε και φίλους ύπουργούς που ξεχνούσαν στο σπίτι του τα καπέλλα τους και που άκουγαν μαζί του μουσική;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Το δράμα του Φόρεϊν Όφφισ

Ο Στάνλεϋ έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Ήταν μόλις τέσσερις και μισή. Άντι να πάει, στο σπίτι του, όπως σκόπευε στην αρχή, προτίμησε να τελειώσει προηγουμένως μιά άλλη υπόθεση που τον άπασχολούσε. Σταμάτησε ένα ταξί που περνούσε και έδωσε έντολη στον σωφόρ να τον όδηγήσει στην λεωφόρο Ήτον, αριθ. 23, στο σπίτι του Πόρτερ—Σμιθ, του άνθρώπου που είχε άποκοιμηθεί στον πάγκο του πάρκου.

Ένας πολύ καλοβαλμένος υπηρέτης τον όδηγήσε σε ένα σαλονάκι στολισμένο με διάφορα αντικείμενα άσιατικής προελεύσεως. «Και δώ Άσία» σκέφθηκε ο Στάνλεϋ.

Δυό λεπτά αργότερα έφτανίστηκε ο οικοδεσπότης. Το πρόσωπό του εξέφραζε άπορία για την έπίσκεψη του άγνωστου αυτού κυρίου.

— Ο κύριος Στάνλεϋ Τσάστερ; ρώτησε με μεγάλη ευγένεια.

— Το όνομά μου δεν έχει καμιά άπολύτως σημασία, ήταν ή απάντησις του Στάνλεϋ. Έπειδή όμως σας είμαι — καθώς φαίνεται — έντελώς άγνωστος, σας ύπενθυμίζω ότι είμαι ο άνθρωπος που σας σέφερε πρό δυό ημερών κάποια μικρή έκδοϋλευση. Για να είμαι μάλιστα πιο ελικρινής, δεν ήμουν μόνος. Με συνόδευε ένας νεαρός δημοσιογράφος, ένας από τους πιο καλούς μου φίλους.

Ο Πόρτερ—Σμιθ δεν άπάντησε άμέσως. Η λέξις «δημοσιογράφος» του είχε κάνει φαίνεται πολύ δυσάρεστη έντύπωση, γιατί στο άκουσμά της το πρόσωπό του πήρε μιάν έκφραση στενοχωρίας.

— Ένας δημοσιογράφος είπατε; Τί γυρεύει ο δημοσιογράφος σ' αυτήν την υπόθεση;

— Μη σας άνησυχή καθόλου αυτό, κύριέ μου. Ο φίλος μου ο δημοσιογράφος, έν άντιθέσει προς τους συναδέλφους του όλου του κόσμου

δεν φρόντισε για τίποτα άλλο παρά πώς να μη γίνη γνωστό το δυσάρεστο αυτό περιστατικό και πώς να μεταφερθήτε το ταχύτερο στο σπίτι σας. Καθώς ξέρετε είχατε άποκοιμηθή επάνω σε έναν πάγκο του πάρκου...

Ο Πόρτερ—Σμιθ τινάχθηκε σαν ήλεκτρισμένος.

— Πώς είπατε; Σε έναν πάγκο του πάρκου;

— Λυπούμαι αν σας δυσάρεστώ, αλλά είναι ή άλήθεια. Έλπίζω να ήταν ή πρώτη φορά που σας συνέβη κάτι τόσο δυσάρεστο.

Το πρόσωπο του Πόρτερ—Σμιθ κοκκίνισε για μια στιγμή από θυμό και ο Στάνλεϋ φαντάστηκε ότι κάποια νευρική κρίσις θα έπαινε τον οικοδεσπότη. Σε λιγάκι όμως φάνηκε έντελώς κατευνασμένος και είπε:

— Επάνω σε έναν πάγκο του πάρκου, ναι, αυτό μου συμβαίνει για πρώτη φορά.

Ύστερα προχώρησε προς ένα γτευλαπάκι που έρισκόταν στον τοίχο, το άνοιξε και γυρίζοντας έφερε μαζί του μια μποτίλια ούισκυ και δυό ποτήρια.

— Θα πάρετε ένα ούισκυ;

Χωρίς να περιμένη την άπάντησή του Στάνλεϋ, γέμισε τα ποτήρια ως επάνω, άδειασε το δικό του μονορρούφι και ύστερα, κυττάζοντας τον Στάνλεϋ περίεργα, επανέλαβε.

— Επάνω σε έναν πάγκο... Ο Στάνλεϋ σκέφθηκε ότι θα έπρεπε να τον καθυσάχη κάπως και γι' αυτό του είπε:

— Μη σας στενοχωρή αυτό καθόλου. Εύτυχώς δεν ήταν στιγμή αυτή εκεί κανένας άλλος εκτός από τον φίλο μου και έμένα. Σταματήσαμε άμέσως ένα ταξί που περνούσε τυχαίως και σας όδηγήσαμε...

— Έδώ; Ο Στάνλεϋ σκέφθηκε πώς θα ήταν έντελώς άσκοπο να του άποκρύψη την άλήθεια και γι' αυτό του είπε άμέσως.

— Όχι! Η κατάσταση σας μάς φάνηκε στην αρχή τόσο ύποπτη ώστε θεωρήσαμε άπαραίτητο να σας όδηγήσουμε πρώτα στο άστυνομικό τμήμα.

Το πρόσωπο του Στάνλεϋ ωχρίασε μονομιάς στο άκουσμα των λόγων αυτών.

— Στο τμήμα; φώναξε. Και;

— Καταλάξαμε άμέσως ότι έπρόκειτο για μιάν άπλή κακοδιαθεσία και φροντίσαμε να μεταφερθήτε στο σπίτι σας. Ψάξαμε, κατ' ανάγκην, στις τσέπες σας για να θρομώ την διεύθυνσή σας.

Ο Πόρτερ—Σμιθ άκουγε τώρα τα λόγια του Στάνλεϋ με διαρκώς μεγαλύτερο ένδιαφέρον.

— Βρήκαμε μερικά μπιλλιέτα σας, συνέχισε ο άστυνομικός και κάτι γυναικεία μαλλιά.

Τα μάτια του Στάνλεϋ ήταν καρφωμένα τώρα προσεκτικά επάνω στο πρόσωπο του Πόρτερ. Προσπαθούσε να καταλάβει τί έντύπωση θα του προκαλούσαν οι λόγοι του. Άλλά ο άλλος, που είχε άντιληφθή καθώς φαίνεται τους σκοπούς της έπισκέπτου τον κυτούσε έντελώς άτάραχος, περιμένοντας να άκουση την συνέχισή.

— Δεν είχα δυστυχώς καιρό να σας συνόδευω άυτόπροσώπως πρόσθεσε ο Στάνλεϋ, και για τον λόγο αυτό έθεωρησα καθήκον μου να περάσω να πληροφορηθώ για την ύγεια σας. Επί πλέον...

Διεκόπη όμως και θγάζοντας τα

πορτοφόλι άρχισε να ψάχνει, στα διάφορα διαμερίσματά του.

Ο Πόρτερ—Σμιθ τον κυτούσε τώρα προσεκτικά και ο Στάνλεϋ φρόντισε από σκοπό να παρατείνει το ψάξιμο όσο περισσότερο μπορούσε. Σε λιγάκι έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα μπιλλιέτο και επανέλαβε:

— Επί πλέον, βρήκα αργότερα στο πάτωμα και άφου την κάρτα που, κατά τα φαίνομένα είχε πέσει από κάποια τσέπη σας και νόμισα ότι είχα ύποχρέωση να σας την έπιστρέψω.

Ήταν το μπιλλιέτο του Κινέζου Λι—Φού—Σάν.

Ο Πόρτερ—Σμιθ άπλωσε το χέρι του για να την πάρει, ύστερα όμως έκανε τάχα, τον άδιάφορο προσπαθώντας να διαβάσει στο πρόσωπο του άστυνομικού τις σκέψεις του. Ο Στάνλεϋ όμως τον κυτούσε με το πιο άθωο ύφος του κόσμου χωρίς να δίνει καμιάν ιδιαίτερη σημασία στο μπιλλιέτο.

— Θα είναι ίσως ή κάρτα κανενός φίλου σας, είπε.

— Ναι, ναι, μουρμούρισε ο Πόρτερ, είναι ενός γνωστού μου.

— Νομίζω, κύριέ μου, είπε τότε ο Στάνλεϋ, ότι δεν έχω κανένα λόγο να σας άπασχολώ περισσότερο. Έλπίζω να μη σας ενόχλησα πολύ.

Ο οικοδεσπότης φάνηκε άμέσως πρόθυμος να συνοδεύσει τον έπισκέπτη του ως την έξοδο.

— Ωραία ή κινεζική συλλογή σας, είπε ο Στάνλεϋ θγαίνοντας από το δωμάτιο. Φαίνεται διαλεγμένη από άνθρωπο που καταλαβαίνει. Έχετε ταξιδέψει μήπως στην Κίνα;

— Ναι. Έχω συγκεντρώσει όλα αυτά τα κομμάτια μόνος μου, ένα προς ένα.

— Σκοπεύετε να ξαναπάτε εκεί;

— Ποτέ! Ο Πόρτερ—Σμιθ πρόσφερε το «ποτέ» αυτό σε τόνο τόσο αποφασιστικό, ώστε ο Στάνλεϋ γύρισε άθελά και τον κύτταξε.

— Ποτέ, επανέλαβε ο άλλος με την ίδια έξαψη πάντοτε. Με έννοείτε; Ποτέ! Ω! ή Κίνα, ή Κίνα.

Η φωνή του έτρεμε καθώς πρόσφερε τα λόγια αυτά και τα μάτια του έδωξαν μια παράξενη λάμψη. Άνοιξε θιαστικά την έξώπορτα, σαν να ήθελε να άπαλλαγί όσο πιο γρήγορα μπορούσε από τον έπισκέπτη του και ύστερα είπε:

— Με συγχωρείτε. Μιά άλλη άνάμνησις. Σας εύχαριστώ πολύ για την έπίσκεψή σας και λυπάμαι πολύ που δεν μπορώ να σας φιλοξενώ περισσότερο ώρα. Πρόκειται όμως να κάνω κάποιο θαλάσσιο ταξίδι... Έχω ανάγκη να φύγω για λίγο από το Λονδίνο.

Όταν θρέθηκε στον δρόμο ο Στάνλεϋ συλλογιζόταν ότι δεν είχε μάθει και πολλά πράγματα από την έπίσκεψή αυτή. Ένα ήταν όμως όπωσδήποτε βέβαιο, ότι ο Πόρτερ Σμιθ προσάθησε κάτι να του άποκρύψει. Τι; Αυτό δεν το ήξερε για την ώρα. Δεν χωρούσε όμως καμιά άμφιβολία ότι το μυστικό του Πόρτερ—Σμιθ δεν ήταν καθόλου άσχετο με τον Κινέζο. Κάποιο μυστήριο κρυβόταν μέσα σε όλόκληρη την υπόθεση αυτή.

Τράβηξε κατ' ευθείαν στο σπίτι του άποφασισμένος να ξεκουρασθή λίγο από τα στραπάτσα της ήμερας και να θάλει τις διάφορες έντύψεις του σε κάποια τάξη. Ένα καλοσερβιρισμένο τσάι, έτοιμασμέ-

νο από τα περιποιητικά χέρια της γυναικας του τον έκανε να έκτιμηση εξαιρετικά την αξία της γαλήνης του σπιτιού.

Άπόφυγε να της διηγηθή ό,τι δήποτε από την πολυτάραχη ήμέρα του, δεν έδειχνε κανένα ένδιαφέρον για τις άπαγγελματικές του περιπέτειες και άφου συζήτησε μαζί της για διάφορα πράγματα άνέβηκε στο δωμάτιο με τον σκοπό να έτοιμασθή για το δείπνο. Ο Στάνλεϋ ήταν ένας από τους τυπικούς αυτούς Άγγλους που δεν καθοννται το θράδυ στο τραπέζι αν δεν φορέσουν έπίσημο ένδυμα. Καθώς έκανε να θγάλη το σακκάκι του τον χτύπησε στην μύτη για μια ακόμη φορά το παράξενο άρωμα του Κινέζου. Έρριξε επάνω του άφθονη κολώνια για να μη δώσει άφορμή στην γυναικα του να φαντασθή ποιός ξέρει τί, και έτοιμαζόταν να θγάλη το κολλάρο του όταν είδε επάνω στο Κίναστρο φόντο έναν παράξενo λεκέ. Πλησίασε στο φως για να θλέψη καλύτερα και έξακρίβωνε με μεγάλη του έκπληξη ότι ήταν το δακτυλικό άποτύπωμα ενός άντιχειρός που είχε θουτηγθή στο αίμα. Προσπάθησε να θυμηθή από που μπορούσε να προέρχεται το σημάδι αυτό αλλά στάθηκε άδύνατο.

Άξαφνα όμως πέρασε από το μυαλό του μια παράξενη εικόνα. Θυμήθηκε την στιγμή που ζαλισμένος από τους καπνούς που γέμιζαν το σαλόνι του Κινέζου, άρμισε να πιάση το γυναικείο όραμα που είχε παρουσιάσει μπροστά του. Θυμήθηκε ότι είχε πέσει επάνω σε ένα γυάλινο χώρισμα, ότι το είχε σπάσει πέφτοντας και ότι την στιγμή που έαπλωνόταν χάμω, μισοαναίσθητος, ή γυναικα άπό το ύπεν π έ ρ α ν είχε πέσει και αυτή δίπλα του, προσπαθώντας να κρατηθή επάνω του. Την στιγμή αυτή άσφαλώς το ματωμένο της χέρι είχε άγγίσει το κολλάρο του. Το ματωμένο αυτό άποτύπωμα ήταν το

δακτυλικό άποτύπωμα μιάς πεθαμένης! — Ε! αυτό δεν το καταφέρνει ούτε το πιο καλό μέντιουμ, σκέφθηκε ο Στάνλεϋ χαμογελώντας. Έτοιμαζόταν να ριζή το κολλάρο στα άπλυτα, όταν συλλογίστηκε ότι το δακτυλικό άποτύπωμα της συνεργάτριας του Κινέζου μπορούσε κάποτε να χρειασθή. Άνοιξε λοιπόν ένα συρτάρι και έκρυψε μέσα το κολλάρο και ύστερα έτοιμάσθηκε για το θραδυό φαγητό.

Η ύπόλοιπη θραδυά πέρασε ήσυχη.

Ο Στάνλεϋ κοιμόταν κι' όλος βαθεία όταν τον ξύπνησε το έπίμονο κουδούνισμα του τηλεφώνου. Άπλωσε το χέρι του και πήρε το άκουστικό, χωρίς να σηκωθή από το κρεβάτι του. Μόλις άκουσε όμως τα ποδά λόγια πετάχτηκε επάνω φωνάζοντας:

— Πώς; Τι; Είναι δυνατόν!.. Σε λιγάκι πρόσθεσε:

— Ούτε συζήτηση. Φθάνω άμέσως. Έτοιμάσθηκε γρήγορα γρήγορα μέσα σε δέκα λεπτά, ρούφηξε στο πόδι ένα φλυτζάνι τσάι που του είχε έτοιμάσει ή γυναικα του στο μεταξί και όταν αυτή θλέποντας την μεγάλη του ταραχή τον ρώτησε τί συμβαίνει της άπήνησε:

— Τι να συμβαίνει; Σήμερα πρωί θρέθηκε ο ύπουργός των Έξωτερικών δολοφονημένος μέσα στο γραφείο του. Και ήταν φίλος του Κινέζου...

Κατέβηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στον δρόμο, στριμώχθηκε μέσα στο πρώτο τράμ που πέρασε μπροστά του και προσπαθούσε να συγκεντρώσει τις σκέψεις του για να εύρη μιάν εξήγηση του μυστηρίου. Να ήταν τάχα άνακατεμμένος στην ύποθεση αυτή ο Κινέζος και ο Πόρτερ Σμιθ;

Ο πρώτος άνθρωπος που συνήτησε φθάνοντας στο μέγαρο του Φόρεϊν Όφφισ, ήταν ο άστυνομος Τζίμμο Γουίνκλες που ήταν της υπηρεσίας την ήμέρα εκείνη στο ύπουργικό μέγαρο. Ο Γουίνκλες ήταν ένας από τους άστυφύλακες τους πιο άφωσιωμένους στον Στάνλεϋ με λίγα λόγια τις κυριότερες λεπτομέρειες. Το έγκλημά είχε άνακαλυφθή πρωί-πρωί από την καθάριστρα του ύπουργείου. Έσκόνησε, κατά την συνήθειά της, πρώτα την αίθουσα της άναμονής και ύστερα μπήκε στο γραφείο. Το πρωτο πράγμα που άντελήφθη ήταν ότι ο ύπουργός καθόταν μπροστά στο τραπέζι του.

— Ο κ. άπ' εδώ έπεχείρησε να περάσει λαθραία! — Και τί ήταν αυτά; — Ένα μπουκάλα κονιάκ κι' αυτός εδώ ο έλέφαν!

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

δακτυλικό άποτύπωμα μιάς πεθαμένης!

— Ε! αυτό δεν το καταφέρνει ούτε το πιο καλό μέντιουμ, σκέφθηκε ο Στάνλεϋ χαμογελώντας.

Έτοιμαζόταν να ριζή το κολλάρο στα άπλυτα, όταν συλλογίστηκε ότι το δακτυλικό άποτύπωμα της συνεργάτριας του Κινέζου μπορούσε κάποτε να χρειασθή. Άνοιξε λοιπόν ένα συρτάρι και έκρυψε μέσα το κολλάρο και ύστερα έτοιμάσθηκε για το θραδυό φαγητό.

Η ύπόλοιπη θραδυά πέρασε ήσυχη.

Ο Στάνλεϋ κοιμόταν κι' όλος βαθεία όταν τον ξύπνησε το έπίμονο κουδούνισμα του τηλεφώνου. Άπλωσε το χέρι του και πήρε το άκουστικό, χωρίς να σηκωθή από το κρεβάτι του. Μόλις άκουσε όμως τα ποδά λόγια πετάχτηκε επάνω φωνάζοντας:

— Πώς; Τι; Είναι δυνατόν!.. Σε λιγάκι πρόσθεσε:

— Ούτε συζήτηση. Φθάνω άμέσως. Έτοιμάσθηκε γρήγορα γρήγορα μέσα σε δέκα λεπτά, ρούφηξε στο πόδι ένα φλυτζάνι τσάι που του είχε έτοιμάσει ή γυναικα του στο μεταξί και όταν αυτή θλέποντας την μεγάλη του ταραχή τον ρώτησε τί συμβαίνει της άπήνησε:

— Τι να συμβαίνει; Σήμερα πρωί θρέθηκε ο ύπουργός των Έξωτερικών δολοφονημένος μέσα στο γραφείο του. Και ήταν φίλος του Κινέζου...

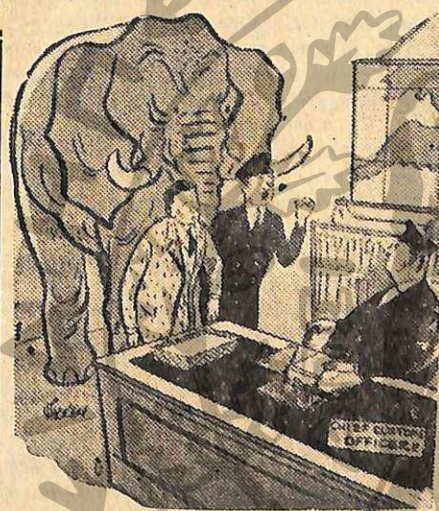
Κατέβηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στον δρόμο, στριμώχθηκε μέσα στο πρώτο τράμ που πέρασε μπροστά του και προσπαθούσε να συγκεντρώσει τις σκέψεις του για να εύρη μιάν εξήγηση του μυστηρίου. Να ήταν τάχα άνακατεμμένος στην ύποθεση αυτή ο Κινέζος και ο Πόρτερ Σμιθ;

Ο πρώτος άνθρωπος που συνήτησε φθάνοντας στο μέγαρο του Φόρεϊν Όφφισ, ήταν ο άστυνομος Τζίμμο Γουίνκλες που ήταν της υπηρεσίας την ήμέρα εκείνη στο ύπουργικό μέγαρο. Ο Γουίνκλες ήταν ένας από τους άστυφύλακες τους πιο άφωσιωμένους στον Στάνλεϋ με λίγα λόγια τις κυριότερες λεπτομέρειες. Το έγκλημά είχε άνακαλυφθή πρωί-πρωί από την καθάριστρα του ύπουργείου. Έσκόνησε, κατά την συνήθειά της, πρώτα την αίθουσα της άναμονής και ύστερα μπήκε στο γραφείο. Το πρωτο πράγμα που άντελήφθη ήταν ότι ο ύπουργός καθόταν μπροστά στο τραπέζι του.

— Ο κ. άπ' εδώ έπεχείρησε να περάσει λαθραία! — Και τί ήταν αυτά; — Ένα μπουκάλα κονιάκ κι' αυτός εδώ ο έλέφαν!

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΤΑ ΛΑΘΡΑΙΑ

Ο τελωνοφύλαξ στον προϊστάμενό του.

— Ο κ. άπ' εδώ έπεχείρησε να περάσει λαθραία!

— Και τί ήταν αυτά;

— Ένα μπουκάλα κονιάκ κι' αυτός εδώ ο έλέφαν!

Παράξενες ο δίσκος του

Σ' ένα συμβολαιογραφείο της Φιλαδέλφειας, συνεκτερόθησαν πρό δύο έβδομάδων οι κληρονόμοι του Τζιμ Γουόλτον για ν' ακούσουν την διαθήκη του μακαρίτη. Ο συμβολαιογράφος άνοιξε ένα γραμμόφωνο, τοποθέτησε μια πλάκα και σε λίγο οι κληρονόμοι άκουγαν με συγκίνηση τη φωνή του μακαρίτη, ο οποίος έλεγε: «Αφίνω στον άγαπητόν μου υιόν Κάλλυ δύο χιλιάδες λίρες... Στην προσφιλή μου σύζυγον την επικαμία των ακινήτων που έχω επί της όδου Εδρώπης, στην αδελφή μου Αμαλία το άγρόκτημα που έχω στο Τζέφφρεϊ-Τόλλ...».

Πρωτότυπη, θέβαια, διαθήκη, που έκανε πάταγο, μόλις μεθεύτηκε. Και με την άρρομή αυτή, οι «Τάιμς» της Νέας Υόρκης εδημοσίευσαν ένα ενδιαφέρον άρθρον, όπου αναφέρονται οι πιο παράξενες διαθήκες του κόσμου. Ακούστε μερικά!

Μία κυρία άφησε την κολοσιαία περιουσία της στα όχθια σκυλιά της και στη γάτα της. Οι νόμιμοι κληρονόμοι της, φυσικά, ανέτρεψαν την εξωφρενικήν αυτήν διαθήκην και πήραν αυτοί τα λεπτά.

Ο Σαμουέλ Μπράττ, για να εκδικηθώ τη γυναίκα του, που δεν τον άφινε να καπνίζει, της άφησε τα εκατομμύριά του, υπό τον όρον να καπνίζει, ενώπιον μαρτύρων, διοριζομένων από τον εισαγγελέα της Βοστώνης, πάντα ταίγρια την ημέρα!...

Η κυρία ντε λ' Αμωρές άφησε στα 1876 εκατόν είκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα, για να ντύνονται με ζεστά ρούχα οι... χιόνανθρωποι του Παρισιού και των Περιχώρων.

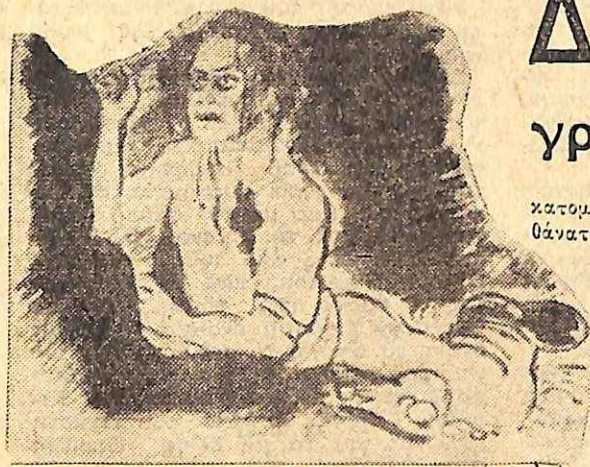
Τρέλλα! Απλή εκκεντροκότη; Σαρκαστική διασκεδάσις; Άγνοιστον. Πάντως, όλες αυτές οι διαθήκες άκυρώθηκαν από τα δικαστήρια.

Κατά τον τελευταίον πόλεμον, ένας Άγγλος στρατιώτης έχραζε την διαθήκην του στις δύο πλευρές της μετάλλινης ταυτότητός του, που τη φορούσε σαν θραχιολάκι στο χέρι του. Η διαθήκη διαβάσθηκε με την βοήθεια ενός φακού, χαρακτηρίσθηκε ως άπολύτως έγκυρος και αι τελευταίες θελήσεις του πολέμιστου εξετελέσθησαν.

Ένας Ισπανός χαράκτης πολυτίμων λίθων, φυλακισμένος εις ισόβια δεσμά, έγραψε τη διαθήκη του μ' ένα διαμάντι, στα τζάμια του παραθύρου του κελλιού του. Κανένας από τους αποκληρωθέντας νομίμους κληρονόμους του δεν διευκυστήθη για την πρωτότυπη αυτή διαθήκη, που είχαν όλα τα στοιχεία της έγκυρότητας, ήτοι την υπογραφή του διαθέτου και την ήμερομηνία της πράξεως.

Και ρωτάει κανείς! Ποιά σταματά ή εκκεντροκότη και ή μανιακή διαθήκη από που άρχίζει ή τρέλλα ώρισμένων διαθετών;

Τί να πη κανείς με τον μανιώδη σίλον των ιππόδρομων. Τών Ουάιλντ, που ζήτησε να νύφουν το παύμα του για να σκορπίσουν την τέφρα του στον ιππόδρομο του Χάιντον Πάρκ! Ο παπας της οικογενείας άρνήθηκε να εκτελέσει την πα-

ράξενη αυτή επιθυμία του Ουάιλντ. Άλλ' οι κληρονόμοι του, σεβόμενοι την θέλησή του, άδιαφύρθηκαν για τις επιθυμίες του παπα και σκόρπισαν μόνοι τους τη στάχτη του μακαρίτη μέσα στον ιππόδρομο. Παρόμοιον σεβασμό έδειξαν και οι συγγενείς του σέρ Έντγκαρ Μπράιττον, κυβερνήτου του υπερωκεανείου «Κουήν Μαίρη», ο οποίος, καίτοι πέθανε στο σπίτι του, ζήτησε να έρουν το φέρετρό του στη θάλασσα. Η σορός μετεφέρθη μ' ένα πλοίο εις απόστασιν τριών μιλίων, νοτίως της νήσου Ράιτ και τώρα ο συμπαθής νεκρός αναπαύεται στον βυθό της θαλάσσης, που τόσο την είχαν αγαπήσει.

Στο 1932 πέθανε στον Καναδά ο πολυεκατομμυριούχος βιομήχανος Έντουαρντ Πέρσον. Ο άνθρωπος αυτός, όσο ζούσε, βασανιζόταν από την έμμονη ιδέα ότι θα καταλυόταν από νεκροφάνεια και ότι θα τον έθαβαν ζωντανό. Για τον λόγον αυτόν, έλαβε εξαιρετικά μέτρα για τον τρόπο της ταφής του. Προς τούτοις διάταξε να τοποθετήσουν μέσα στο φέρετρό του ένα τηλεφώνον, ώστε, αν, τυχόν, συνήρχετο από την νεκροφάνεια, να μπορέση να ειδοποιήση τον έξω κόσμο, για να τον ξαναφέρουν και πάλι στην επιφάνεια της γής.

Έκτός από το τηλεφώνον, είπε να του δώλουν μέσα στο φέρετρό του και δύο άσκους ξυρόνους, ώστε να μη πεθάνη από άσφυξία. Τέλος, άφησε από πέντε χιλιάδες δολλάρια σε τρεις υπηρέτες του, οι οποίοι υπερχεούντο να μένουν, επί τρεις μήνες, εκ περιτροπής κοντά στον τάφο, ώστε αν άκούσουν το τηλεφώνημά του να προβούν στην άμεση έκτασή του! Έννοείται ότι ο μανιακός αυτός άνθρωπος ούδέποτε τηλεφώνησε...

Μία Άμερικανίς, όνύματι Χάρριετ Γκάρρε, άφησε τετρακόσια είκοσι εκατομμύρια δολλάρια σ' ένα κάποιον Σαίφερ, διαιμόνοντα στη Λωρεάνη. Μέχρις ότου βρεθώ ή άνθρωπος αυτός έχρειάσθηκε να περάσουν τριάντα δύο χρόνια. Άλλά για τα εξακόσια τριάντα εκατομμύρια που άφησε στα 1887, ή Άδελάις Κάνιερ-Κόκ, από το Τιλνόντς, ή δικαστική άρχή άκόμη ψάχνει να βρη τους κληρονόμους.

Υπάρχει μία κληρονομική δίκη, που συνεχίζεται από τον 1859. Ένας Σικελός από το Παλέρμο, είχε συγγενεύσει, κατά τις άρχας του παρελθόντος αιώνας, μια ποιγκήπισσα της Μαδαγασκάρης. Η πριγκίπισσα τον έκανε άνδρα της και ήγειμόνα μιας μεγάλης επαρχίας, χάρις δε στην ικανότητά του, ο έξυπνος Σικελός κατόρθωσε να συγκεντρώση έβδομήντα πέντε ε-

Διαθήκες... γραμμοφώνου

κατομμύρια λιρών στερλινών. Μετά τον θάνατό του, οι Ιταλοί συγγενείς του διεξέδωκαν την κληρονομία. Οι άλλοι, όμως, συγγενείς που απέκτηκησαν ο Σικελός στη Μαδαγασκάρη, ήθελαν όλα τα λεπτά για λογαριασμό τους. Και ήρχισε μια πολυκόστη δίκη, ή οποία και συνεχίζεται άκόμη. Ο τελευταίος απόγονος της Ιταλικής οικογενείας όνύματι Γκιουζέππε Τζιαννίνι δεν έχει άκόμη άπελπισθή...

Και τα τέσσαρα δισεκατομμύρια της οικογενείας Λαπόρτ που τα διεκδικούν οι καλόγηροι του Άββαείου του Σαίν-Μισέλ ντε Κούζαζ, στην Κούβαν; Εκδιωχθέντες από την Γαλλία στον καιρό της Έπαναστάσεως, οι έν λόγω καλόγηροι κατέφυγαν κι' εγκατεστάθηκαν στην Κούβα, όπου έσχημάτισαν κολοσιαία περιουσία. Κάποια εποχή που έσημειώθη ένα αντίκληρικό κίνημα, για να περιώσουν τα αγαθά τους οι άτυχείς καλόγηροι έπούλησαν εικονικά τα κτήματά τους στον μάγιστρο του μοναστηριού Πέτρον Λαπόρτ, που δεν ήταν καλόγηρος. Ο τελευταίος πέθανε, το κίνημα έληξε πρό πολλού και οι μοναχοί όίλησαν ν' ανακτήσουν την περιουσία τους. Άλλ' οι κληρονόμοι του Λαπόρτ δεν ένοούσαν να επιστρέψουν, έτσι εκληρονόμησαν. Και ή δίκη συνεχίζεται.

Το ίδιο περίπου συμβαίνει και με την μεγάλη δίκη Βέντελ, που συνταράσσει την Κοινή Γνώμη της Άμερικης και προκαλεί την ανάμειξη όλων των πρεσβειών της Εδρώπης. Έννεακόσιοι έζηντα δύο κληρονόμοι παρουσιάσθηκαν την πρώτην έβδομάδα, διεκδικούντες την περιουσία που άφησαν ο Βέντελ. Και την δεύτερη έβδομάδα ο αριθμός των αuzήθηκε σε χίλιους πεντακόσιους! Άλλά το ψητό άζει τον κόπο! Εκατόν εκατομμύρια δολλάρια! Ποιος τώρα από τους χίλιους πεντακόσιους αυτούς έχει πραγματικά δικαιώματα επί της κληρονομίας; Ποιος δεν είναι από τους συστηματικούς εκείνους άπατεώνας, που μόλις μωρισθούν την εναρξί μιας σχολαζούσης κληρονομίας, σπεύδουν να την διεκδικήσουν με ψεύτικους τίτλους; Κανένας δεν ξέρει. Το μόνον βέβαιον είναι ότι θά είναι δυσκολωπάτη ή θέσις του δικαστηρίου που θά εκδικάση την καταπληκτικήν αυτήν ύπόθεσιν και θά κληθώ να εύρη τον πραγματικό δικαιούχο ανάμεσα σε 1500 κληρονόμους, εκ των οποίων, άσφαλώς, οι 1499 είναι... άπατεώνας.

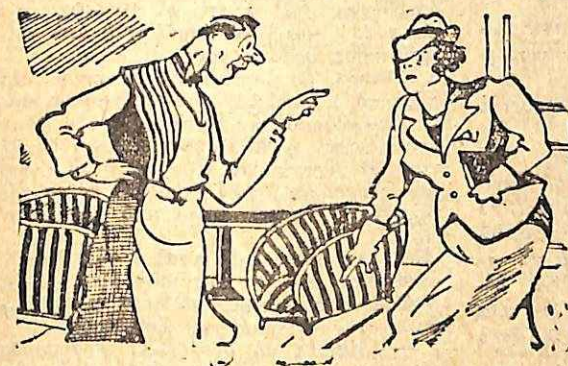
ΜΙΣΕΛ ΚΑΡΟΝ

Τò ινδικό χοιρίδιο

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ίουστίνος (καμιαίρης). Δόκτωρ Καλαί. Η γυναίκα του Μαντελέν. Ο έφοριακός υπάλληλος. Ο άκαδημαϊκός.

(Στην άρχή της σκηνής, ο γιατρός Καλαί είναι μόνος μέσα στο γραφείο του. Στα χέρια του κρατεί ένα μπουκαλάκι, γεμάτο μ' ένα άχρωμο υγρό, που το κυττάζει με ύφος χαρούμενο, σιγοτραγουδώντας).

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Τί διαφάνισα; Τί διαύγεια; Δεν μένει τώρα, παρά ν' άρχίσω τα πειράματα. Και σε λίγο όλος ο κόσμος θά μιλάη για τη βερασίνη του δόκτορος Καλαί, το νέο θαυματουργό φάρμακο (φω-

Ίουστίνος. — Είπα ότι το καπέλλο σας είναι για κλάμματα, κυρία...

νάζει). Ίουστίνος: Ίουστίνος: ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ (μπαινόντας). — Ο κύριος με ζήτησε; ΓΙΑΤΡΟΣ. — Θυμάσαι, Ίουστίνος, πως σε πήρα στην ύπηρεσία μου; ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Μάλιστα, κύριε δόκτωρ.

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ένα θράδυ, επιστρέφοντας από το θέατρο, σε συνέλαβα επ' αυτοφώω να παραβιάζης την πόρτα της βίλλας μου.

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Μάλιστα, κύριε δόκτωρ.

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Θά μπορούσα να σε παραδώσω στην άστυνομία;

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Μάλιστα, κύριε δόκτωρ.

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Δεν το έκανα, όμως.

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Όχι, κύριε δόκτωρ.

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Σου έθσα, όμως ένα δρον. Συμφωνήσαμε ότι θά μπορούσα να σε διαβάσω όπως θέλω. Δέχθηκες...

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Μάλιστα, κύριε δόκτωρ. Το σώμα μου σ'ς άνήκει.

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ωραία! Λοιπόν, ήρθε ή ώρα, Ίουστίνος, που πρέπει να κρατήσης τον λόγο σου. Έχω άνάγκη από ένα ινδικό χοιρίδιο...

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Ινδικό χοιρίδιο;

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ναί. Το θέλω για ένα πείραμα... Θά το κάνω μία ένεσι για να δοκιμάσω το νέο μου φάρμακο. Λοιπόν, το ινδικό χοιρίδιο είσαι σύ, Ίουστίνος;

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Και τί είναι αυτό το

Ένας εϋδυμος διάλογος του ΜΑΞΙΜ

φάρμακο; Πώς λέγεται; ΓΙΑΤΡΟΣ. — Βερασίνη. ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Μήπως πάρω καμιά άρρώστεια; ΓΙΑΤΡΟΣ. — Όχι. Είνε ένας όρρος της έφευρέσεώς μου, που άναγκάζει τους ανθρώπους να λένε, θέλοντας και μή, την αλήθεια.

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Μα αυτό είναι καταπληκτικό! Και πιστεύετε, κύριε δόκτωρ, ότι θά πετύχετε;

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Βεβαίως. Και θά γίνω ένδοξος, πλούσιος. Και σύ, Ίουστίνος, θά γίνης διάσημος.

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Άσφαλώς. Δεν γίνονται όλοι οι άνθρωποι ινδικά χοιρίδια.

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Στάσου τώρα να σου κάνω την ένεσι.

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ (με τρόμο). — Σε ποιά μέρος;

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Στη βάση της πλάτης.

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ (τρέμοντας, ώστε να κτυπούν τα δόντια του). — Στην βάση της πλάτης;

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ναί.

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Ω! Αυτό δεν θά γίνη ποτέ!

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μα δεν θά πονέσης.

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Έτσι λένε πάντοτε οι γιατροί...

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Σου λέγω την αλήθεια... Θά δής!...

Έχω έτοιμη τη σύριγγα...

Έλα, κύριε!

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ (άπομακρυνόμενος). — Όχι! Όχι! Δεν θέλω!

ΓΙΑΤΡΟΣ (τρέχοντας από πίσω του). — Άφού σου λέγω ότι δεν θά καταλάβης τίποτε. Στάσου, λοιπόν!

Αν δεν σταθής, ξέρεις τι σε περιμένει!

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ (πέφτει στα γόνατα και άγκυλιάζει τα πόδια του γιατρού). — Καλά, αλλά όχι πίσω. Πώς θά κάθωμαι ύστερα;

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Έστω! Θά σου κάνω την ένεσι στο μπράτσο! Άνέβασε το άριστερό σου μανίκι.

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ (σηκώνει το μανίκι του). — Ορίστε... (ο γιατρός μπήγει τη βελόνα. Ο Ίουστίνος βγάζει ένα μουγκρητό και τρέχει μέσα στο δωμάτιο, ούρλιαζοντας από τον πόνο).

Ω! Ω! Άχ! Άχ!

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Σε πόνεσα; Περίεργο

πράμα! Όλοι μου λένε ότι έχω πολύ έλαφρό χέρι.

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Αλήθεια; Άσφαλώς σ'ς κορόιδεψαν, κύριε δόκτωρ! Το χέρι σας είναι βαρύ σαν μολύβι! Ω! Συγγνώμην, που έκφράζομαι έτσι. Άλλ' έμένα μου άρέσει να λέγω ότι σκέπτομαι.

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Έγεις δίκιο, Ίουστίνος (μέσα του). Φαίνεται ότι το φάρμακο άρχίζει την ενεργεία του (προς τον Ίουστίνος). Έλα τώρα, πάψε, δεν πιστεύω να πονάς άκόμα.

(Ο Ίουστίνος φεύγει. Ο γιατρός μένει μόνος και τρίβει τα χέρια του από ευχαρίστησι. Μπαίνει μέσα ή γυναίκα του).

ΜΑΝΤΕΛΕΝ. — Λοιπόν; Πώς πήγε το πείραμα;

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Σπουδαία! Περίφημα! Άρχισε κι' όλας να ενεργή ή βερασίνη.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ. — Δεν είναι δυνατόν: (Μπαίνει ο Ίουστίνος, κρατώντας μια καπελλίερα).

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Σ'ς έφεραν ένα καπέλλο, κυρία.

(Η Μαντελέν το παίρνει).

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Έγώ, άγάπη μου, σ' άφίνω (βγαίνει).

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Πάστε και τον λογαριασμό.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ. — Είνε δώ άκόμα το παιδί;

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Ναί. Του είπα ότι είθε μέσα.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (με θυμό). — Μα δεν σου είπα να πής ότι λείπω;

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Το ξέρω, κυρία... Άλλά δεν μπόρεσα... Μου ήταν αδύνατο να πώ ψέμματα.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ. — Καλά. (Βγάζει το

Ίουστίνος. — Προσοχή! Κλείστε τα μάτια!

καπέλλο από την καπελλίερα και το φορεί).

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ (έκαρδισμένος από τα μέλια). Τι καλούπι είναι αυτό;

ΜΑΝΤΕΛΕΝ. — Τι είπες;

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Είπα ότι το καπέλλο σας είναι για κλάμματα. Μωρέ γούστο που τώχεται!

ΜΑΝΤΕΛΕΝ. — Τι; Πώς;

ΊΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Έξ άλλου, όλα τα φουστάνια σας είναι για πέταμα. Γιατί τα

κάνετε τόσο κολλητά, αφού έχετε τόσο μεγάλη περιφέρεια;
ΜΑΝΤΕΛΕΝ. — Άρκετά! Έβγα έξω: Είδες, έχει λόγια;
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Καλά, θα βγω έξω, αλλά δεν μπορείτε να μ' επιδοθείτε να λέγω ότι είστε κοντόχονδρο σαν κουκουβάρα.

(Βγαίνει έξω, γελώντας).

ΜΑΝΤΕΛΕΝ. — Γκαστόν! Γκαστόν! (Μπαίνει ο γιατρός).

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Τι συμβαίνει, αγαπη μου;

ΜΑΝΤΕΛΕΝ. — Ξέρεις τι μούπε ο 'Ιουστίνος; Ότι το καπέλλο μου είχε για κλάμματα... Ότι τα φουστάνια μου είναι σαχλά, έτσι...

ΓΙΑΤΡΟΣ (χαρούμενος). — Άλθ'θαια; Είπε έτσι; Μπράβο: (τρίβει τα χέρια του).

ΜΑΝΤΕΛΕΝ. — Πώς; Το βλές μπράβο; Βρίσκεις, λοιπόν, κι' εσύ ότι μοιάζω με κουκουβάρα.

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Όχι! Είμαι, όμως, ενθουσιασμένος για την θεράπην μου. Ήσυχασε, Μαντελέν. Πηγαίνω εις το Ταχυδρομείον. Έρχεσαι μαζί μου;

ΜΑΝΤΕΛΕΝ. — Έρχομαι. Ένας μικρός περιπάτος θα μου κάνει καλό στα νεύρα. Στάσου να φορέσω το μαντώ μου.

(Η Μαντελέν βγαίνει).

ΓΙΑΤΡΟΣ. — 'Ιουστίνος:

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ (Μπαίνοντας). Με ζήτησατε, κύριε;

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ναί. Θα βγω με την κυρία έξω. Σε δύο λεπτά θα επιστρέψουμε.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Πολύ καλά, κύριε.

(Ο 'Ιουστίνος μένει μόνος και ξεσκονίζει τα έπιπλα. Χτυπάει το κουδούνι της εξώπορτας. Είναι ένας έφοριακός υπάλληλος.

ΕΦΟΡΙΑΚΟΣ. — Ποῦ είναι ο δόκτωρ Καλαί;

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Μόλις βγήκε. Τί τον θέλετε;

ΕΦΟΡΙΑΚΟΣ. — Θέλω μερικές πληροφορίες. Πόσα παίρνει ο κύριός σου για κάθε βίζιτα;

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Έκατο φράγκα.

ΕΦΟΡΙΑΚΟΣ. — Έχει πολλές επισκέψεις την ημέρα;

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Δέκα με δώδεκα...

ΕΦΟΡΙΑΚΟΣ (μετά σύντομον ύπολογισμόν). — Όποτε, πρέπει να δηλώση ετήσιον εισόδημα 50.000 φράγκων;

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — 500.000... Βέβαια, έτσι είναι. Ξέρετε πόσα δηλώνει ο κύριος; Έκατο γιλιάνες μανάχα;

ΕΦΟΡΙΑΚΟΣ. — Ναί, αλλά τώρα θα τα πληρώση όλα μαζεμένα: Χαίρετε.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Φεύγετε, κύριε; Δεν θ' αφήσετε την κάρτα σας;

ΕΦΟΡΙΑΚΟΣ. — Περιττόν. Πέστε του μονάχα ότι πέρασε μονάχα ο έλεγκτής της 'Εφορίας

(Φεύγει).

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Σίγουρα ο γιατρός θα μείνη κατευθυνσμένος όταν του διηγηθώ αυτή την ιστορία (κουδούνι). Κάποιος είναι. Όλος ο κόσμος σήμερα θα έρθη;

(Ανοίγει την πόρτα και βλέπει ένα καθηγητή).

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Περάστε μέσα, κύριε.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ (τραυλίζοντας). — Έδω... Έδω... δώ... δώ... δώ...

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Ο δόκτωρ Καλαί;

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΒΡΕΤΑΝΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

πηλά. Καί-όταν ο Ζάν-Μαρί τη φοβέρισε άνοιξε τὸ στόμα της και είπε με φωνή ανυπόμονη:

— Μὲ τὸν Ζάν.....

Έξω φρενών από την όργή του, ο νέος σήκωσε τις γροθιές του, έτοιμος να χτυπήσει τη γυναίκα που πρόδωσε την αγάπη του. Συγκρατήθηκε, όμως άμέσως και πνίγοντας τὸν θυμό του, είπε:

— Αυτό που έκανες, Φρανσουάζ, είναι ή μεγαλύτερη ατίμια τοῦ κόσμου. Φεύγω για να μὴ παραφερθῶ και σε σκοτώσω. Πήγαινε να βρεις τὸν παριζιάνο σου. Δὲν σὲ λυπάμαι καθόλου...

Κι' απομακρύνθηκε, τρέχοντας σαν τρελλός.

Όλομόναχη τώρα ή Φρανσουάζ στὸ έρημο δάσος, σωριάστηκε στὴ ρίζα ενός δέντρου κι' αναλύθηκε σὲ λυγμούς.

Ό! Τί τροπή, Θεέ μου!

Ο Ζάν, ο παριζιάνος... Ούτε και ήταν αὐτὸ τὸ ἀληθινὸ τὸν ὄνομα... Τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα δὲν τῶξερε ή Φρανσουάζ.

Ποῦ νὰ τρέξῃ νὰ τὸν βῇ τώρα; Ποῦ νὰ ἀπευθυνθῇ; Ό! Γιατί νὰ πιστέψῃ στὰ λόγια του, γιατί νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τοὺς ψεύτικους ὁρκούς του;

Ύστερα, με μίαν τινάχθηκε πάνω. Καί πήρε τὸ μονοπάτι, ποῦ ὡδηγοῦσε πρὸς τὴ βραχίονά ἀκτὴ. Κάτω ἀπὸ τὴν ἄγρυπνη σελήνη, ή θάλασσα φαίνονταν ἀσημένια. Η Φρανσουάζ εἶδε τὸ ὕψος αὐτὸ φῶς νὰ κυλάει ἀπλά, πρὸς τὰ πόδια τῶν βράχων. Έσκυψε πάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο....

Καί τότε μέσα στὴ σιγαλία τῆς νύκτος, ἀκούστηκε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ. Καί ή Φρανσουάζ, χωρὶς νὰ ξέρη πῶς, βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ζάν-Μαρί.

— Ήθελες νὰ σκοτωθῇς, Φρανσουάζ, τῆς εἶπε ὁ νέος σ' ἀσπασμένη φωνή, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μεγαλώσῃς ἀκόμα πὺδ πολὺ τὸ σφάλμα σου.

Μὲ τὰ μάτια πάντοτε κλειστά, ή Φρανσουάζ ψιθύρισε:

— Ἀφῆσέ με, Ζάν-Μαρί, φύγε γρήγορα ἀπὸ κοντά μου, γιατί σὲ λίγο θὰ ντραπῇς ποῦ με λυπήθηκες.

Ἀλλ' ἐκείνος, σφίγγοντάς την ἀκόμα πὺδ δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του, εἶπε:

— Ἀκούσε, Φρανσουάζ. Τώρα κατάλαβα ὅτι μοῦ εἶσαι ἀδύνατο νὰ ξῆσω χωρὶς ἐσένα. Εἶσαι ή ἀρραβωνιαστικιά μου, σὲ κρατῶ καὶ κανέναν δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σὲ βιάσῃ, ἀφοῦ αὐριο, ἂν θέλῃς, θὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου.

Τὸ παιδί σου. Τὸ παιδί σου, θὰ εἶναι καὶ παιδί μου, Φρανσουάζ. Συμφωνοῖ;

— Ἀκούσε, Φρανσουάζ. Τώρα κατάλαβα τῆς στοὺς ὤμους τοῦ Ζάν-Μαρί, ἀπῆντισε γαϊφιλόφωνα:

— Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ εἶμαι τίμια καὶ εὐλαβὴς συντροφιὰ τῆς ζωῆς σου. Ζάν-Μαρί κα ποτέ δὲν θὰ μετανοιώσῃς γιὰ τὴν καλωσίνην τὴν ἔδωξες.

Στὰ πόδια τους τὰ κῦματα ἔσπαζαν μὲ μικροὺς στεντηγμούς. Όλα τὰλλα τριγύρω, ἦσαν σιγή καὶ σιωπή.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Θὰ με τρυπήσετε καὶ πάλι; Όχι... προτιμῶ νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα: Σήμερα τὸ πρωὶ, ἐκεῖ πὺδ ξεσκονίζα, ἀναποδογύρισα τὸ μπουκάλι με τὴ Βερρασίνη. Δὲν εἶπα ὅμως, τίποτε στὸν κύριο, γιὰ νὰ μὴ με μαλώσῃ.

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Καί τότε πῶς μίλησες ἐτσι σ' ὅλον τὸν κόσμο;

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. — Γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, δόκτωρ Καλαί.

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς! Καί ή ἔνσεις ποῦ σοῦκανα, τί ἦταν;

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ. Ἀῶδο νεράκι.

ΕΤΕΛΟΣ

Ο ΖΟΖΟ

ἀποφασίζει νὰ δουλέψῃ

ΖΟΖΟ» δὲν ἦταν, βέβαια, τὸ ὄνομα ποῦ ταίριαζε σ' ἕναν ἄνδρα. Τί ἔφταιγε ὅμως ὁ καυμένος ὁ Ζοζό; Έτσι τὸν εἶχαν βγάλει ἀπὸ μικρὸ, ὅταν ἦταν ἕνα πολὺ καλομαθημένο ἢ πολὺ κακομαθημένο — ὅπως τὸ πάρετε — παιδί, ποῦ εἶχε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γκουβερνάντα του καὶ δύο-τρεις δασκάλες ποῦ τοῦ μάθαιναν ἄγγλικά, γαλλικά, καλὴ συμπεριφορὰ καὶ τὰ παρόμοια. Τί ἔφταιγε ὁ Ζοζό;

Ἀργότερα ἔτυχαν ἀναποδιές. Ο μπαμπὰς χρεωκόπησε, ή μαμὰ ἔφυγε με κάποιον ἄλλον ποῦ δὲν εἶχε χρεωκοπήσει ἀκόμη καὶ ὁ καυμένος ὁ Ζοζό ἀναγκάστηκε νὰ σκεφθῇ στὰ σοβαρά, ὅτι ὁ δρόμος τῆς ζωῆς δὲν εἶναι στρωμένος με γιλιάνια ἢ ἔστω καὶ με μονόφραγκα καὶ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποῦ ἔχει τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ ὀνομάζεται «ἄνδρας», ἔπρεπε νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κερδίσῃ καὶ μόνος του τὸ ψωμί του.

Μπροστὰ στὴν ἀδυσώπητη αὐτὴ ἀνάγκη ὁ Ζοζό ἀποφάσισε νὰ γίνῃ ρακτικὸς πελάτης τοῦ Καζινὸ, με τὴν πεποίθησιν ὅτι κάποια μέρα θὰ τοῦ χαμογελοῦσε ή τύχη καὶ ὅτι θὰ μπορούσε, ἀφοῦ θὰ εἶχε πιά ἕνα μικρὸ κεφάλαιο, νὰ ἀρχίσῃ νὰ δουλεύῃ στὰ σοβαρά. Καθὼς βλέπετε, τὸ παιδί εἶχε ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν νὰ ἐργασθῇ, τοῦ ἔλειπαν ὅμως τὰ κεφάλαια.

Ἀμα τὰ ἀποκτούσε;... Έ! Τότε πιά θὰ βλέπατε τί ἐξίζει ὁ Ζοζό.

Δὲν τὰ ἀπέκτησε ὅμως. Η τύχη εἶναι ὡς γνωστὸν στυγρὴ καὶ δὲν εὐνοεῖ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φράματος τοῦ Ζοζό ποῦ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ κάνουν κάτι ὅταν εὐθάνουν στὸ σημείον ποῦ νὰ μὴν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ὁ καυμένος ὁ Ζοζό, ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Καζινὸ — στὸ ὅποιον τοῦ εἶχαν ἀπαγορεύσει ἐξ ἄλλου με μεγάλη ἐγγένεια, ἀλλὰ καὶ με τὸν ποῦ δὲν ἐπιδέχτο συζήτηση, τὴν εἴσοδο — καὶ νὰ κυττάξῃ γιὰ καινούργιον ἐπάγγελμα.

Μπορούσε φυσικὰ νὰ γίνῃ δραγουμάνος ἢ θυρωρὸς ἢ ἀκόμη καὶ «μαίτρ ντ' Ὀτέλ» σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα. Ἀνθρώποι σαν τὸν Ζοζό, με ξένες γλώσσες, με καλοὺς τρόπους, με ἄψογη ἐμφάνισιν καὶ με πλοῦσιον βεστιάριο, ἦταν περιζήτητοι στὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα. Τί θὰ ἔλεγαν ὅμως οἱ δεσποινίδες καὶ κυρίες τοῦ Καζινὸ ἂν ἔδωκαν τὸν Ζοζό σ' αὐτὴν τὴν κατάντια; Νὰ γίνῃ σωφῆρ; Πολὺ βρώμικη δουλειά. Γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ γίνῃ «ἐπαγγελματίας πελάτης».

Καλλίτερον ἐπάγγελμα δὲν θὰ μπορούσε ἀσφαλῶς νὰ διαλέξῃ ὁ Ζοζό.

Ο «ἐπαγγελματίας πελάτης» ἔρχεται ντυμένος «ἀ κατὸ ἐπένγκλ» σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα κέντρα τὰ ὅποια ἔχει μόνον τὸν παρακαλοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸν πληρώνουν γιὰ νάρθη. Ο θυρωρὸς τοῦ κἄνευ βαθεῖα ὑπόκλιση, ὁ μικρὸς τῆς γκαρνταρμπας ἔχει ἐντολὴ νὰ τοῦ ἰσέρεται ὡς εἰς θεὸν καὶ φερνόνταν στὸν κόμητα τοῦ Δουξεμβούργου, ὁ «μαίτρ ντ' Ὀτέλ»

Ένα χαριτωμένο διηγημα- τακι τοῦ Ἀντρέ Μπιραμπῶ

πεύδει νὰ τὸν ὡδηγήσῃ στὸ τραπέζακι ποῦ τοῦ ἔχουν ρεζερβάρει καὶ τὸ γκαρσόν τοῦ σερβίρει τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητὰ καὶ ποτὰ τοῦ μαγαζιτοῦ. Τώρα, ἂν οἱ μερίδες τοῦ ἀσταχοῦ δὲν περιέχουν καθόλου ἀστακό, ἢ ἂν ή μποτίλια «Κορντόν Ρουζ» περιέχει μόνον «σέλτρο», αὐτὰ εἶναι λεπτομέρειες ποῦ τις γνωρίζουν μόνον οἱ «ἐπαγγελματίαι πελάτες» καὶ δύο-τρεις ἔμπιστοι ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος. Γιὰ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμον, ὁ «ἐπαγγελματίας πελάτης» εἶναι ἕνας ἀξιόπρεπείστατος κύριος, με παχὺ πορτοφόλι, λιγάκι μπλαζέ καὶ τόσο κακομαθημένος, ὥστε νὰ μὴν κρατᾷ ποτὲ τοῦ μετρητὰ ἐπάνω του, καὶ ποῦ με τὴν ἐμφάνισίν του, δίνει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ κέντρο συγχάζεται ἀπὸ τὸν καλλίτερον κόσμον, τοῦ δίνει ἐπὶ λήψην... καὶ πελατεῖα, φυσικὰ, στὸ κατάστημά.

Τέτοιο βαρὺ ἐπάγγελμα εἶχε διαλέξει ὁ Ζοζό καὶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα τὸν ἔκανε νὰ γνωρίσῃ τὴν Λουλοῦ.

— Δυστυχῶς, μαντάμ, τῆς εἶπε ἐν γενέστατος μαίτρ, ὅλα τὰ τραπέζια εἶναι πιασμένα. Ἄν ὅμως δὲν ἔχετε ἀντίρρηση σὴ κοί ἂν ἐπιτρέψῃ ὁ κύριος κόμης, ἔχ μπορούσατε νὰ καθίσετε στὸ τραπέζακι τοῦ.

Ο κύριος κόμης — ὁ Ζοζό — δὲν εἶχε φυσικὰ καμμιὰν ἀντίρρηση. Τούναντιον. Πῆρε τὸν ῥόλο του τόσο πολὺ στὰ σοβαρά, ὥστε σὲ λιγάκι ή μαντάμ Λουλοῦ εἶχε πιστέψῃ ἐντελῶς ὅτι καθόταν ἀπέναντι σ' ἕναν διαλεγτὸ πελάτη καὶ φάνηκε πολὺ πρόθυμη νὰ ἀνοίξῃ μαζί του συζήτηση καὶ νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ πόσο δυσάρεστη τῆς ἦταν ή μοναξιά.

— Δὲν γνωρίζω κανένα σ' αὐτὴν τὴν λουτροπόλι — τοῦ εἶπε — καὶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ή κοινωνικὴ μου θέσις νὰ πιάσω ἐφήμερες γνωριμίες.

— Γκαρσόν, μιὰ μποτίλια «Κορντόν-Ρουζ», βερετόμπλ παρακαλῶ, ἦταν ή ἀπάντησις τοῦ Ζοζό, ποῦ

ξεχνώντας τὴν πραγματικὴ του κατάστασιν, εἶχε ἀρχίσει νὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸ του σαν πραγματικὸ ἱππότη.

— Δυστυχῶς, κύριε Ζοζό, τοῦ εἶπε τὸ γκαρσόν, ἔχουμε ἐντολὴ νὰ μὴ σὰς σερβίρουμε κρασί ἀκριβώτερον τῶν πέντε φράγκων.

— Φώναξέ μου τὸν «μαίτρ» σὲ παρακαλῶ.

Η δεσποινὶς Λουλοῦ εἶχε ἀρχίσει κι' ὅλας νὰ παίξῃ νευρικὰ με τὰ μαργαριτάρια τοῦ κολλιέ της.

— Ἄν πρόκειται γιὰ μένα, κύριε Ζοζό, θὰ προτιμοῦσα νὰ κάνω ἕναν περιπάτον στὸ πάρκο. Βρίσκω τὴν συντροφιά σας τόσο χαριτωμένη...

Ο Ζοζό ἐτοιμαζόταν κι' ὅλας νὰ ἀφήσῃ ὅλον του τὸν θυμὸ νὰ ξεσπάσῃ ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου τοῦ «μαίτρ». Καθὼς ἀντίκρυσε ὅμως τὸ αὐστηρό του ὕψος, προτίμησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν Λουλοῦ στὸ πάρκο, ποῦ ἄλλωστε δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία ἐπὶ τὸν εἶχε ἐρωτευθῇ καὶ ὅτι σὲ λίγο θὰ τοῦ ἔκανε τὴν πιὸ φλογερὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησιν. Έτσι καὶ ἔγινε. Μέσα στὸ ρομαντικὸ περιβάλλον τοῦ πάρκου, ή Λουλοῦ ἄρχισε νὰ τοῦ λέη:

— Κύριε Ζοζό. Θὰ εἶχα κάθε λόγο νὰ θυμώσω μαζί σας, γιατί μοῦ παραστήσατε τὸν κόμητα, ἐνῶ δὲν ἦσασταν παρὰ ἕνας «ἐπαγγελματίας πελάτης». Ἐπειδὴ ὅμως ή συντροφιά σας ἦταν τόσο εὐχάριστη, ἐπειδὴ τὰ μαργαριτάρια τοῦ κολλιέ μου εἶναι ψεύτικα, ἐπειδὴ ἀπὸ σήμερα εἶμαστε συνάδελφοι καὶ πρὸ πάντων ἐπειδὴ ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς διώξουν καὶ τοὺς δύο, ἂν ἀνακαλύψουν ὅτι ἀντὶ νὰ κάνουμε τὸ καθήκον μας φλερτάρομε μέσα στὸ πάρκο, τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ γυρίσουμε γρήγορα στὴν αἴθουσα. Ἄν θέλετε, δώστε μου προηγουμένως ἕνα φιλί.

Ο Ζοζό δὲν ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Λουλοῦ.

Σὰν εὐσυνείδητος ὑπάλληλος βεβέθηκε ἀμέσως πάλι στὴν θέσιν του, μπροστὰ σὲ μιὰ καινούργια οπιτίλλια «Κορντόν-Ρουζ» γεμάτη σέλτρο.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

—... Έχουμε ἐντολὴ νὰ μὴ σὰς σερβίρουμε κρασί ἀκριβώτερον τῶν πέντε φράγκων...

Ίστορία

Σε σάς, άγνωστες παιδιούλες, που δεν αγαπήσατε και νομίζετε πως ή αγάπη είναι μια απλή άσπρη ευτυχία, ένα κάτι αιώσιο κι' ατέλειωτο, θα πω μια ιστορία άρχα και σιγά-σιγά έτσι όπως λένε τα παραμύθια, τις ατέλειωτες χειμωνιάτικες νύχτες. Διαβάστε την, τ' αξίζει, γιατί ίσως νάναι κι' άλλη τηνή.

Μιά φορά κι' ένα καιρό σ' ένα άπεραντο κήπο γεμάτο φως λουλούδια, χαρά, ζούσε μια πεντάμορφη νεράιδα που την έλεγαν Εύτυχια. Η ψυχή της ήταν πιο χλωμή κι' από το κρίνο, και τα μάτια της μέσ' στη λίμνη τους καθρέφτιζαν όλο της καρδιάς της τό θησαυρό... Στεφάνι από τριαντάφυλλα στόλιζε τα έβενινα μαλλιά της και το πορφυρό τουλί του δειλινού σκέπαζε άπαλά το άγλυμα-τένιο κορμί της...

Κάποιο πρωινό που γεννιότανε ο ήλιος στα γαλάζια πλάτια κι' ή Εύτυχια καθρεφτιζόταν με κομψή χαρά στα κρυσταλλένια νερά της λιμνούλας πέρασε δίπλα της τραγουδιστά ένας όμορφος καβαλλάρης στα δόρυμαυρα ντυμένος... Ψηλά τις καρδιές... Έρχεται ο τραγουδιστής του Πόνου.

Οι πασχαλιές, τα λεονάνθια και τα χρυσάνθεμα, παιδιά των ίσκιων και της δροσιάς του άπλώνουν παρακλητικά τα πεταλάνια τους, σά μάτια που ποτέ δε θα κλειστούν. Κι' οι παπασούνες με της ντροπής τη φλόγα και τα όλορδα κρίνα σαν λευκά πνεύματα στα μαύρα μνήματα, κάθε λογής φύλλα, κι' ανθάκια, σά δακτυλίδια που άραβώνιασαν την Τέχνη με την Άθανασία, του άπλώνουν με λιασά τα χεράκια τους. 'Ω! Πόσα λουλούδια άνθισαν στη θωριά του, και πόσες καινούργιες ψυχές χτύπησαν την πόρτα της καρδιάς του...

Κι' ο πόνος—έναν χλωμό τροβαδούρο που δεν είχε να σου χαρίση τίποτ' άλλο από τα τραγούδια του και την καρδιά του— περνάει άδιάφορος, άμίλητος σά να μη βλέπτε τ' άπλωμένα χεράκια, σά να μην αισθάνεται από παρακάτω... Στο δρόμο που στογάζεται πως τον φέρνει στην Εύτυχια σέρνει τα κουρασμένα πόδια του κι' ή σκέψη του φτερουγίζει σέ όνειρα πλάνα, σέ ιδανικά αγάπης... 'Ο κέρφος του φουσκώνει από τον πλοΐτο της προσφοράς κι' ή καρδιά του ταράζεται σαν τον άνθρο που τον ζωντάνεψαν ξαφνικά τ' άπειρα μπουμπουνία του... Τα χέρια τώρα αυτός τ' άπλώνει παρακλητικά σ' εκείνη...

Κι' ο πόθος του έγινε ένα τραγούδι που ξεχύθηκε σαν τον νερό δροσερής πηγής. Τραγουδούσε μέσ' στο πρωινό με την καρδιά του για τη χλωμή παρθένα, κι' έπλεξε το τραγούδι της παρθενιάς της με το γλυκό σκοπό τ' άηδονιού, τον πόνο του γκιώνη, με το θρόισμα των άσημύδων λευκών στο περαστικό άγέρι... Μιά άρμονία τόνων, ήτανε το τραγούδι του, που χάιδευαν και κυλούσαν σαν ξεψύχια κάποιον πόνου, και έκοβαν στην πλάση, τον πόνο, τη νοσταλγία, τη χαρά...

Κι' όταν έσβυσαν κι' οι τελευταίες νότες του τραγουδιού του σά μια λιπο-

Δέξου τα ρόδα μου τα φθινοπωρινά π' άνθισαν με διαταγμό στη νοσταλγία των τάφων. Λόγγισ' ο χρόνος της αγάπης τα φτερά κι' ο θάνατός της γίνηκεν ασήμι των κροτάφων.

Πάρε στα χέρια σου το δώρο το στεγνό που φρίσσει δίχως τελειωμό να σου δοθής, καλή μου. Νοιώθω τ' άρχιπελάγου το βαρύ νερό του κύκνου το λιγόχρονο τραγούδι στην ψυχή μου.

Δέξου τα ρόδα των άμυλων νεκρών πνιγμένα στών έξαισιων Μαγδαληνών το κλάμμα. Κλείνουν θαθείας συγγνώμης τόν ξανθό καρπόν και της τρικυμισμένης μου ζωής το νέο δράμα.

Π. ΛΑΓΓΟΥΣΗΣ

Μια παραμυθένια ιστορία

Μιά μικρή πεταλούδα, πουχε πάρει κάποιο όνομα απ' τις γυναίκες—Μπιάνκα την έλεγαν— πηδούσε ξεγνοιαστή από λουλούδι σέ λουλούδι...

Άλλά—τί παράξενο— και τα λουλούδια είχαν πάρει όνόματα απ' τους ανθρώπους. Κι' έτσι ή μικρή πεταλούδα καθήσε σ' ένα παράμερο λουλούδι, που το έλεγαν Νίκο. Από τότε όμως ή μικρή πεταλούδα έπαψε νάναι άσπρη. Άφροσύθηκε στο νέο λουλούδι και ρουφούσε άπληστα το χυμό που αυτό άδιάκοπα έτοιμάζε...

Μά κάποτε φύσηξε κάποιος δυνατός άέρας και έστειλε την μικρή πεταλούδι-στα μακρότερα απ' όλες τις πεταλούδες του κόσμου. Και το λουλούδι σάν έμεινε μόνο μαράθηκε, ξεφυλίστηκε...

...Και καθώς γράφει αυτές τις γραμμές νοιώθει να τρέχουν λίγα δάκρυα απ' το σκυμμένο του κεφάλι.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΣΜΙΔΗΣ

Ψυχή άναπνοή τριαντάφυλλου, ή όμορφη παρθένα τίναξε το κεφάλι της, και στο χλωμό σάν κρίνο κορμάκι της, ένοιωσε μύρια ιδονικά σκιρτήματα από κείνα που φέρνει ή αύρα στη γαλήνια λιμνούλα... Με τρέξιμο γοργό και σίγουρο πηγαίνει κοντά, πολύ κοντά του, γιατί νοιώθει πως ήρθε στον κόσμο για να τον περιμένει...

— Φίλησέ με! του ψιθυρίζει με λαχάρα...

Κι' έτσι ένα πρωινό που ή χαρά πλανιότανε στα λουλούδια, και γυμνές τις καρδιές ο Πόνος κι' ή Εύτυχια ένωσαν παντοτεινά τις ζωές τους στην πρώτη αγάπη...

Γι' αυτό άγνωστες μικρούλες στην αγάπη—σαν θ' αγαπήσετε θα με θυμηθείτε—δε μπορούμε ν' άποφύγουμε, το δάκρυ, το φίλι, την Εύτυχια, τον Πόνο...

ΜΙΜΗΣ ΦΙΛΟΣ

Τα μάτια σου

Τα μάτια σου στα μάτια μου ζητήσανε αν σ' αγαπώ ή αν σε μισώ να δουνε. Τα μάτια σου στα μάτια μου γυρέψανε κάποια παλιά χαμόγελα να βρουνε.

Στα όρατα κι' όνειροπαρμένα μάτια σου διάβασα το βαθύ παράπονό σου, μα ήθελες να το κρύψεις πως μ' αγαπάς ακόμα κι' απ' τον ίδιο τον έαυτό σου.

Κι' αφήσαμε τα χρόνια και πέρασαν πάνω στην ίδια φλόγα του έρωτά μας κι' οι πόθοι μας σέ δάκρυα κυλήσανε και ζήσαμε μακριά από τη χαρά μας.

Μά τώρα είν' άνώφελη ή μετάνοια, τα περασμένα ή λήθη τ' αγαλιόζει, έλα σά δυο άδελφοί να ξεχωρίσωμε, για μās μι' άλλη ζωή γλυκοχαράζει...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Θλιμμένες νότες

...Περνουν οι ώρες της περπατημένης ζωής μου με μόνη συντροφιά τους την μοναξιά...

Η φουρτουναισμένη ψυχή μου, κάθε τόσο ξεσπά σ' ένα δυνατό παραπονιάρικο κλάμμα, σ' ένα ατέλειωτο μορλόι... Είναι ο καιρός για μένα θα πείραξη, ώσπου μια άνοιξιάτικη μέρα, ένα σκοτεινιασμένο απόβραδο, ή ματωμένο κάπνιο ήλιόγεμα, άρχα... σιγά... θλιμμένα ή καμπάνα του φτωχού μου χωριού θα χτυπήσει για ν' άναγγείλει αυτό που τόσα χρόνια καρτερικά περιμένα: τον θάνατό!!

Δεν θα δειλιάσω σ' αντίκρισμά του, ευγενικά θα τον χαιρετήσω, και πρόθυμα την βασανισμένη ψυχή μου θα του προσφέρω!

Όταν φυσά δαιμονισμένα ο άέρας, και άστραπόβροντα πέφτουν, κι' ή καταχνιά ή μύση των όριζοντα σκεπάζει, τότε ή ψυχή μου χαρούμενα χτυπά, γιατί μια τέτοια νύχτα σέ περιμένω. Χάρε, καβαλλάρη στο μαύρο σου άλογο, την πόρτα του σπιτιού μου να χτυπήσεις. Χαρούμενος θα σου άνοιξω, καλόκαρδα θα σέ δεχθώ, και πρόθυμα μαζί σου θάρθω στο μακρινό ταξίδι για να φτάσω με στο ξακουστό σου βασίλειο, όπου δεν φτάνουν οι καλές και τα μισητά κόσμου...

Έλα, Χάρε, καρτερικά τον έρχομό σου περιμένω... Δεν με πειράζει σάν θάρθης μαζί με τα τραγούδια των παιδιών, ή με το κλάμμα του Γκιώνη, αν θάναι χαρούμενο δειλινό ή σκοτεινιασμένο απόβραδο σάν θάρθης, δεν με νοιάζει...

...Όταν μουγγρίζει ο Βαρής, κι' ανεμοστρόβιλοι τα δέντρα ξεοριζόνουν, κι' ξεχειλίζουν ποταμοί και λίμνες απ' τις νεοποντές, τότε έλα μέσα στις άστρες μέσ' στις βροντές, μέσο στην καταιγίδα, μέσ' στο χαλάλι θάνατο πιδ όμοσφο τ' άλαργινό ταξίδι που θα πάμε!!

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΛΗΣ

ΕΝΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΖΟ
ΤΟΥ
ΚΛΩΝΤ ΟΖΙΕ

Η Ζαννέτ κύ-
ταξε στα μάτια
τον Μπατάς
και είπε:
"Οχι, ί-
σως...
Ναι."

Η Ζαννέτ στεκόταν στην μέση της κάμαράς της και κυττούσε γύρω της σάν χαμένη. Κρατούσε στα χέρια της δώδεκα φράγκα, την μόνη της περιουσία. Με φρίκη έβλεπε ότι είχε φθάσει πιά στο άπροσγρητο. Το φάσμα της πείνας όρθωνόταν τώρα άμείλικτο μπροστά της. Αύριο δεν θα είχε πιά

ούτε ξερό ψωμί να φάη. Πέντε μήνες, τώρα, τριγυρνούσε στο Παρίσι, από μαγαζί σέ μαγαζί, από γραφείο σέ γραφείο, ζητώντας μιάν όποιαδήποτε δουλειά. Τα όρατα όνειρα που είχε πλάσει καθώς πρωτόφθασε στην πρωτεύουσα έσβυσαν ένα-ένα. Είχε έλπίσει ότι, χωρίς στην έξαιρετική της μόρφωση στους ευγενικούς της τρόπους και

στην καλή της εμφάνιση, θα μπορούσε να βρή μιάν αξιοπρεπή θέση, να άφοσιωθεί σ' αυτήν, να προοδεύσει και να μπορέσει να ζήσει άνεξάρτητη, χωρίς να άναγκασθί να καταφύγει ποτέ της πιά στους ανθρώπους που τόσο μισούσε και που για χάρη τους είχε άφίσει την πατρίδα της, το Στρασβούργο, που τόσο—τόσο το άγαπούσε. Είχε έλπίσει... Μά οι έλπίδες της αυτές έσβυσαν μία-μία, και νάτην τώρα που στεκόταν με τα δώδεκα τελευταία της φράγκα, χωρίς βοήθεια, χωρίς καμιά διέξοδο.

Προχώρησε σιγά-σιγά, με βήμα σχεδόν σημειωτό προς το φτωχικό, ξύλινο κρεβάτι, που ήταν μαζί με μια καρέκλα, ένα παλιοτραπέζο και ένα σιδερένιο λαβουμένο τα μόννα έπιπλα της άθλιας σοφίτας, ξαπλώθηκε, έκλεισε τα μάτια της και έμεινε έτσι, σάν άπογανωμένη, χωρίς ούτε κι' ή ίδια να ξέρη καλά—καλά αν ήταν εύπνια ή αν κοιμόταν, αν ζούσε ή αν είχε πεθάνει.

"Όταν συνήλθε είχε νυχτώσει πιά.

Άπέξω έρχόταν ο θόρυβος του νυχτερινού Παρισιού. Η Πρωτεύουσα φάνταζε μέσα στον πολύχρωμο φωτισμό των κέντρων και των μαγαζιών, σάν μιάν όνειρευμένη πόλη των παραμυθιών της Χαλμιάς. Μιά μεγάλη φωτεινή ρεκάμα που βρισκόταν στην ταράτσα της άπέναντι οικοδομής φωτίσε ζωηρά το έσω-τερικό της φτωχικής σοφίτας άνάμεσα από τα δυο—τρία τζάκια που είχαν άπομεινεί στο μοναδικό της παρσόρο. Τα υπόλοιπα είχαν σπάσει από καιρό και είχαν αντικατασταθεί με γαρτίνια. Η Ζαννέτ έρριξε μιάν ματιά στο άθλιο αυτό περιβάλλον, συλλογίστηκε την τραγική της θέση, και άρχισε να κλαίη σάν μικρό παιδί που του έσπασε ή κούκλα του.

Ένα άπαλό γύπνιμα άκούστηκε ξαφνικά στην πόρτα. Αυτό την έκανε να συνέλθει. Σκούπισε γρήγορα τα δάκρυά της, πήρε μιάν βαθιά άναπνοή για να μήν προσέθι από τη ραγή της ότι έκλαιγε και φώναξε:

— Εμπρός.
Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε ή κυρά—Κατερίνα, ή καθαρίστρια του σπιτιού, που σκούπιζε, σφουγγάριζε, ξεσκόνιζε και έπλενε από το πρωί ως το βράδυ τα δεκαοκτώ δωμάτια του μισοερειπωμένου από την πολυκατρία και την έγκατάλειψη σπιτιού.

Ο ιδιοκτήτης, ένας νέρος τοκογλύφος γνώστης σέ όλοκληση την νειτονιά για την φιλαργουσία του, δεν ένοιούσε να έσδεμνη ούτε μιάν πεντάρα για άπισκτη ή για συντήρηση. Φοβόταν ότι μπορούσε να πεθάνη από την μιάν μέρα στην άλλη και ότι τα έξοδα του θα έκαναν θά τα όφελοντο οι συγγενείς του που έτσι κι' αλλιώς δεν τους γά-νευε, όσο συλλογίζονταν ότι θα τον

ZANNET

κληρονομούσαν και θά σπαταλούσαν την περιουσία του. Γροστιμούσε γι' αυτό να νοικιάζή τα δεκαεπτά δωμάτια με φτηνό ενοίκιο και να κατοική, ο ίδιος στο δέκατο όγδοο.

— Καλησπέρα σας, δεσποινίς Ζαννέτ, είπε η κυρά Κατερίνα, προχωρώντας, δειλά-δειλά, μέσα στο δωμάτιο. Με συγχωρείτε κι' όλας αν σας ένοχλώ, αλλά ήθελα να σας πω κάτι...

— Καλησπέρα, κυρά — Κατερίνα, της απάντησε η Ζαννέτ, με φωνή, που όσο κι' αν προσπαθούσε να της δώσει σταθερό τόνο, έπρόδιδε εν τούτοις, ότι λίγη ώρα πριν είχε κλάψει πολύ. Λέγε μου, ότι θέλεις, αλλά μη με άγχεις πολύ γιατί ετοιμάζομαι για έξω.

— Όχι να σας χαρώ, ξανάρχισε η Κυρά-Κατερίνα. Δεν θα σας άργησώ καθόλου. Δεν είναι δα και τόσο σοβαρό, "Αμα βιαζόσαστε πολύ σας το λέω και αύριο.

— Όχι, όχι, λέγε, της είπε η Ζαννέτ, που είχε αρχίσει να αισθάνεται κάποια περίεργη άνακούφιση βλέποντας ένα γνωστό της πρόσωπο κοντά της.

Η κυρά-Κατερίνα όμως εξακόλουθούσε να διστάζει. "Όχι, έπειδή ντρεπόταν ή έπειδή δεν ήθελε να απασχολήσει την Ζαννέτ, αλλά γι' αυτόν απλούστατο λόγο ότι δεν είχε να της πη τίποτα. "Ετυχε να περνάει έξω από την κόμαρά της, άκουσε τους λυγμούς της και μπήκε μέσα με τον σκοπό να βρή μιαν ευκαιρία να την παρηγορήσει. Τώρα όμως ήταν πολύ μετανοωμένη. Τι να της πη; Η Ζαννέτ κατάλαβε την άμηχανία της, αλλά δεν ήξερε ποδ να την αποδώσει. Νόμιζε ότι ή Κυρά-Κατερίνα ήθελε να της ζητήσει καμιά συμβουλή ή να της ανακοινώσει καμιά δυσάρεστη είδηση, και προσπάθησε γι' αυτό να της δώσει κουράγιο.

— Έλα, κυρά-Κατερίνα με γέμισες περιέργεια και με τυρρανάς, λέγε.

— Τι να πω, δεσποινίς Ζαννέτ, να σας χαρώ. Το καλύτερο απ' όλα είναι να σας πω την αλήθεια. Δεν είναι σωστό να κάθεται μι'ά νέα και όμορφη κοπέλλα σαν κι' εσάς και να μαυρίζη την καρδούλα της με την απελπισία. Με συμπαθάτε κι' όλας, αλλά σας άκουσα που κλαίγατε και νόμισα άναγκάιο να σας πω την γνώμη μου. Με συμπαθάτε.

Η Κυρά-Κατερίνα έκανε ν' αποτραβηγή πάλι προς την πόρτα που είχε μείνει μισάνοιχτη, αλλά ή Ζαννέτ την σιαμάπησε λέγοντάς της:

— Σ' ευχαριστώ πολύ κυρά-Κατερίνα μου. Στην κατάσταση που βρίσκομαι όμως, το κλάμμα δεν είναι συμφορά, είναι άνακούφισις. Τι να τα κάνω τα νειάτα και την όμορφιά την στυννή που έξω ότι αύριο-μεθαύριο δεν θ' υπάγομαι πιά.

— Έλάτε δα, δεσποινίς Ζαννέτ, δεν θάναί και τόσο τραγικά τα πράγματα.

Η Ζαννέτ ένοιόθε τώρα μι'ά άκατανίκητη επιθυμία να μιλήσει στην κυρά-Κατερίνα γιά την κατάσταση της. "Ήξερε, φυσικά, ότι δεν μπορούσε να περιμένη τίποτα, ούτε καν μι'ά σωστή συμβουλή, από την

φτωχή αυτή γυναίκα που πάλευε και ή ίδια από το πρωί ως το βράδυ γιά να ζήσει τα τέσσερα παιδιά της και έναν άνδρα που έμεινε από δυό χρόνια τώρα παράλυτος στο στρώμα. Αισθανόταν όμως ότι ο πόνος της θα λιγόστευε αν τον έλεγε σε κάποιον, όταν μάλιστα, ο κάποιος αυτός ήταν κι' αυτός δυστυχισμένος, γιά να μπορεί να τον καταβάλει καλύτερα.

— Άρχισε, λοιπόν, να της διηγείται την τραγική της θέση και σε λίγο άρχισαν να κυλάνε θερμά τα δάκρυα στα γέρινα μάγουλα της Κυρά-Κατερίνας.

— Και τί σκοπεύετε να κάνετε τώρα, δεσποινίς Ζαννέτ, της είπε με φωνή που έτρεμε από το κλάμμα.

— Τίποτα. Θά περιμένω ή ένα θαύμα ή τον θάνατο από την πείνα.

— Με συμπαθάτε κι' όλας, δεσποινίς Ζαννέτ, να σας ρωτήσω κάτι. Δεν έχετε στην πατρίδα σας συγγενείς, φίλους, γνωστούς που να μπορούν να σας βοηθήσουν;

— Έχω, της είπε η Ζαννέτ, αλλά...

Μετά την εύτυχία

ΕΙΧΕ γεννηθεί στο Στρασβούργο. Απόμεινε όμως από την πρώτη μέρα της ζωής της, όρφανη από μητέρα. Ο πατέρας της, ένας πλούσιος ευλέμπορος, την μεγάλωσε με όλη την φροντίδα και μ' όλη την αγάπη που μπορούσε να έχη ένας πατέρας στο μοναδικό του παιδί. Ζούσε εύτυχισμένη. Τον χειμώνα τον περνούσε έσωτερική στο πιο άριστο κρατικό Παρθεναγωγείο της Λωζάννης και το καλοκαίρι γύριζε στο Στρασβούργο γιά να κάνει συντροφιά του πατέρα της ή γιά να τον συνοδεύσει στα ταξίδια που έκανε γιά την δουλειά του τότε στην Σουηδία, πότε στην Φιλανδία, πότε στην Ρουμανία και άλλοι. Ο κόσμος την μακάριζε και ή ίδια μακάριζε τον εαυτό της. Την έλλειψη της μητρικής στοργής δεν την είχε νοιώσει γιάτι απλούστατα, δεν την είχε γνωρίσει ποτέ. Είχε γίνει πιά δεκαοκτώ χρονών, είχε τελειώσει τα μαθήματά της και έγκραταστάθηκε όριστικά κοντά στον πατέρα της περιμένοντας, όπως όλα τα κορίτσια της ηλικίας της, την ημέρα που θα άνοιγε το δικό της σπιτικό.

— Άξαφνα, μι'ά μέρα, ο πατέρας της δεν ξαναγύρισε στο σπίτι τους. Είχε φύγει κατά τις έπτά το βράδυ, την συνηθισμένη του ώρα, από το γραφείο, είχε περάσει από το γραφείο ενός φίλου του γιά να τον καλέσει γιά το βράδυ να παίξουν σκάκι και έφυγε από κει χωρίς να ξαναφανή ποθενά. Τελευταίος τον είδε ιδεί στον δρόμο, δυό — τρία τετραγώνια μακριά από το σπίτι τους, ο υπάλληλος του τηλεγραφείου και τού είδε δώσει ένα τηλεγράφημα. "Ένα κοινό, έμπορικό τηλεγράφημα, καθώς έδειχναν οι χαρακώματα.

— Πάνω δυό χρόνια από τότε, είπε ή Ζαννέτ, σαν να μονολογούσε, "Όλα μας οι έσυνες γιά τις όποιες έκινητοποιήσαμε τούς, πιο καλούς άστυνομικούς της Γαλλίας, έσειναν γι'ότι άποτέλεσμα. "Έτσι παραξενώθηκαν όλοι στο Στρασβούργο, όλοι έκτός από έμένα, ότι ο πατέ-

ρας μου είχε αυτοκτονήσει, έπειδή δεν πήγαιναν οι δουλειές του καλά. "Ένας πρώτος του ξάδελφος, που εργαζόταν μαζί με τον γιό του στο γραφείο του πατέρα μου, παρουσίασε λίγους μήνες άργότερα στο δικαστήριο διάφορα χαρτιά και έμπορικά βιβλία από τα όποια φαινόταν ότι ή επιχείρησις ήταν χαντακωμένη. Το δικαστήριο τον διώρισε έπίτροπό μου έπειδή ήταν ο πιο στενός μου συγγενής, πούλησαν το σπίτι μας, τα έπιπλά μας, τα κοσμήματά της μητέρας μου, ότι είχαμε και δεν είχαμε, και έγω άναγκάστηκα να πάω να μείνω μαζί με τον θείο μου και με τον γιό του στο σπίτι τους, έπειδή, καθώς μου έλεγαν, δεν μου έμεινε τίποτα πιά γιά να ζήσω.

— Τι καταλάβαινα έγω, δεκαπέντε χρονών κορίτσι, απ' όλα αυτά; Άρχισα σιγά-σιγά, να πιστεύω ότι ο πατέρας μου είχε φύγει κάπου μακριά και είχε τελειώσει την ζωή του μέσα σε κανένα μεγάλο ποτάμι και εύγνωμονούσα τον θείο μου που, μ' όλο που δεν μου είχε απομείνει, τίποτα, με κρατούσε κοντά του και τραβούσε τα έξοδά μου.

— Κάποιο βράδυ — θα κόντευαν μεσάνυχτα — με βασάνιζε ένας φρικτός πονοκέφαλος και κατέβηκα στο ισόγειο γιά να πάρω μι'ά άσπρινη από ένα συρτάρι της τραπεζαρίας. Περπατούσα σιγά-σιγά γιά να μην ένοχλήσω κανένα. Περνώντας μπροστά από το γραφείο του θείου μου, που είχε την πόρτα μισάνοιχτη, άκουσα κάτι παραέξω λόγια που με έκαναν, χωρίς να θέλω, να σταματήσω και να κρυφακούσω.

— "Όχι, έλεγε ο θείος μου στον γιό του, φθάνει το αίμα του Ζάκ — έτσι τον λέγαν τον πατέρα μου — φθάνουν οι έφιάλτες που με βασανίζουν κάθε νύχτα. "Όχι, φθάνει πιά!...

— Πατέρα, τού άποκρίθηκε ο γιός του. Μην κυττάς τώρα που είναι δεκαενηντ' χρονών και δεν καταλαβαίνει τίποτα. Σκέψου μεθαύριο, αν μεγαλώσει, αν μπλέξει με κανέναν άνδρα και της άνοιξη αυτός τα μάτια...

— Παντρέψου την έσύ τού είπε ο πατέρας του. Είναι ή πιο σίγουρη λύσις. Στο έχω πη τόσες φορές.

— Δεν μπορώ, πατέρα. Είναι πολύ δύσκολο αυτό που μου προτείνεις. Μην ξεχνάς ότι μας χωρίζει ή να έγκλημα.

— Και έλέγες να το έπανορθώσης με ένα δεύτερο; "Όχι. Αυτό δεν θα γίνει ποτέ!...

Στο σημείο αυτό ή Ζαννέτ σταμάτησε την διήγησή της. Η κυρά-Κατερίνα, που την άκουσε ως τα τώρα με το πρόσωπο κρυμμένο άνάμεσα στις παλάμες της, σαν να ήθελε με τον τρόπο αυτό να κρύψει όσο μπορούσε τον πόνο που ήταν ζωγραφισμένος επάνω του, άνασκήκωσε το κεφάλι της, την κύτταξε σιωπηλά και ύστερα της είπε με άγωνία:

— Και έπειτα;...

— Δεν ήξερα τί έκανα αυτήν την στιγμή. "Ανοιξα την πόρτα, χύμην έξαλλη μέσα στην κάμαρα και άρχισα να φωνάζω: — Κακοήργοι, άτιμοι, δολοφόνοι! Δεν πρόλαβα όμως να πω περισσότερα. Τέσσερα γερά χέρια με σηκώσαν και με άνέβασαν στο δωμάτιό μου. Το θυμάμαι... έτσι... θυμάμαι... σαν σε όνειρο... Νόμιζα ότι πήγαιναν να με σκοτώσουν. Μακά-

ρι να τό είχαν κάνει "Υστερα λιποθύμησα από τον φόβο και την άγωνία.

Η τρελλή

— ΟΤΑΝ συνήλθα, συνέχισε ή Ζαννέτ, στεκόντουσαν γύρω μου — τρεις άγνωστοι άνθρωποι. Τρόμαξα φαίνεται καθώς τούς αντίκρυσα και άρχισα να φωνάζω «Μη με σκοτώνετε' μη με σκοτώνετε». Οι τρεις άγνωστοι κυτάχτηκαν μεταξύ τους, κούνησαν το κεφάλι τους και ύστερα, ο ένας απ' αυτούς, ο πιο ήλικιωμένος, προχώρησε προς το μέρος μου και άρχισε να μου λέη:

— Δεσποινίς, μη φοβόσαστε. Δεν ήρθαμε γιά να σας βλάψουμε, αλλά γιά να σας βοηθήσουμε. Πέστε μας, τί σας συμβαίνει;

— Σκότωσαν τον πατέρα μου, οι κακοήργοι οι άτιμοι, οι δολοφόνοι, άρχισα να φωνάζω πάλι έγω. Και τώρα θέλουν να με σκοτώσουν κι' έμένα.

— Μείνετε έντελώς ήσυχη, μου είπε τότε πάλι ο ήλικιωμένος κύριος. Θά φύγουμε άμέσως μαζί, από εδώ και θα σας μεταφέρουμε σε μέρος ασφαλές όπου δεν θα μπόρεση να σας πειράξει κανείς. Ντυθήτε. Σας περιμένουμε απ' έξω.

— Η ιδέα ότι θα έφευγα από το καταραμένο αυτό σπίτι μου έδωσε άμέσως θάρρος. Δεν θέλησα να ρωτήσω περισσότερα ποιοι ήταν οι τρεις άγνωστοι και πού θα με ώδηγούσαν. Να φύγω, αυτή ήταν ή μόνη μου σκέψις την στιγμή αυτή.

— Καύμένο κορίτσι, άκούστηκε ή φωνή της Κυρά-Κατερίνας συνοδευμένη από ένα βαθύ άναστεναγμό

— Λίγην ώρα άργότερα βρισκόμουν σε μι'ά νευρολογική κλινική. Οι τρεις άγνωστοι ήταν γιατροί που τούς είχαν καλέσει. Ο θείος μου και ο γιός του, λέγοντας πώς είχα παραφρονήσει και έπασχα από μανία καταδιώξεως. Φώναξα, έκλαψα, ώρκίστηκα πώς είχα άκούσει με τα ίδια μου τα αυτιά την τραγική συζήτηση. Τού κάκου. Ποιος θα μ' έπίστευε; "Ήμουν μι'ά τρελλή...

— Πέρασαν ώρες, μέρες, έβδομάδες, μήνες και έγω έμεινα κλεισμένη μέσα στους τέσσερις τοίχους μου, τρελλή. Νοσταλγούσα την στιγμή που θα μπορούσα να έλευθερωθώ, αλλά έτρεμα και με την ιδέα ότι μπορούσα να ξαναπέφτω στα χέρια των κακούργων. Πολλές φορές σκέφτηκα να ξεφύγω από το δωμάτιό μου, που είχε κάγκελα στα παράθυρα, και να ριχτώ από πουθενά να σκοτωθώ. Δεν ήταν δύσκολο. Άλλά μι'ά ιδέα που με βασάνιζε δεν με άφινε να το άποφασίσω. Είχα πάντοτε την έλπίδα ότι μπορούσε να είχε γίνει κανένα θαύμα, ότι μπορούσε ο πατέρας μου ο καύμιένος μου ο πατερούλης, να ζή...

— Ποιος ξέρει, άκούστηκε ή φωνή της Κυρά-Κατερίνας, σαν να έρχόταν από τον άλλο κόσμο.

— Ποιος ξέρει, επανέλαβε και ή Ζαννέτ μηχανικά και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Σηκώθηκε, κύτταξε έξω από το παράθυρο, κατάλαβε από το βαθύ σκοτάδι που βασίλευε πιά ότι θα ή-

— Σκότωσαν τον πατέρα μου...

ταν πολύ άργα και είπε στην καθαρίστρα:

— Κυρά — Κατερίνα, Νομίζω πως άργησα πολύ άποψε και θα σε περιμένουν... οι δικόι σου.

Τα τελευταία λόγια της Ζαννέτ πνίγηκαν στους λυγμούς. «Εύτυχισμένη, κυρά — Κατερίνα, συλλογίστηκε, που ένεις κάποιους και σε περιμένουν. Κι' άς είναι ένας παράλυτος άνδρας, κι' άς είναι μερικά ανήλικα άκόμη παιδιά.

— Όχι, δεσποινίς Ζαννέτ, της είπε ή κυρά-Κατερίνα. Ξέρουν ότι Παρασκευή βράδυ δεν γυρίζω ποτέ στο σπίτι γιάτι πάνω πρωί-πρωί δουλεύα το Σάββατο. Είναι βλέπεις, ή μεγάλη καθαριότης κάθε Σάββατο.

— Κάποια μέρα — ξανάρχισε τότε την διήγησή της ή Ζαννέτ — ήρθε ένας ηλεκτρολόγος να διορθώσει την ηλεκτρική έγκαταστάση στο δωμάτιό μου γιάτι είχε χαλάσει. Τον παρακάλεσα να πάη στην άστυνομία να καταγγείλει ότι με έχουν βγάλει με το στανιό τρελλή.

— Δεσποινίς, μου είπε ο άπλοϊκός αυτός άνθρωπος, αν δεν είσατε τρελλή — καθώς μου λέτε — πάψτε να δίνετε στους γιατρούς άφορμή να σας παίρνουν γιά τρελλή. Πάψτε να μιλάτε γιά σκοτωμούς, γιά έπικίνδυνους συγγενείς και τα παρόμοια.

Είναι ή μόνη συμβουλή που σας δίνω.

— Δυό μήνες άργότερα με άφισαν έλεύθερη. Ο γιατρός δήλωσε ότι ο νευρικός μου κλονισμός είχε περάσει και ότι δεν δικαιολογούταν πιά ή παραμονή μου στην κλινική. Η συμβουλή τού άπλοϊκού ηλεκτρολόγου είχε άποδειχθεί σοφή. Πούλησα τότε κάτι λίγα κοσμήματα που μου είχε χαρίσει ο πατέρας — τα μόνα πράγματα που είχα γλυτώσει από τα χέρια των κακούργων — και ήρθα εδώ. Δεν τόλμησα να μιλήσω σε κανέναν πιά γιά την μεγάλη μου τραγωδία γιάτι φοβόμουν μη με ξανακλείσουν στην κλινική. Και την φορά αυτή δεν θα με άφιναν πιά ποτέ να ξαναφύγω. Και τώρα: Τώρα πιά τελειώσαν όλα. Από αύριο είμαι καταδικασμένη να πεθάνω από την πείνα. Άλλά και το φαί μου αν έξασφαλίσω, σε δέκα μέρες μπαίνει ο καινούργιος μήνας. Πως θα πληρώσω το νοίκι μου. Θά με πετάξη στον δρόμο ο γέρο-ταγκούνης, ο σπιτονοικοκύρης μου. Και έρχεται χειμώνας... Θά κρυώω... Θά ξεπαγιάζω... Θά τουρτουρίζω... ως που να με μαζέψουν καιμιά μέρα... σαν σκουπίδι... από την μέση τού δρόμου...

Τα τελευταία αυτά λόγια τά είπα.

ZANNET

ή Ζαννέτ σαν να τὰ ἔλεγε στὸν ἑαυτὸ της. "Υστερα σηκώθηκε, τρικλίζοντας, ξεχνώντας τὴν παρουσία τῆς Κυρα-Κατερίνας, ἔπεσε ὅπως ἦταν, ντυμένη, στὸ κρεβάτι καὶ ἀποκοιμήθηκε, ἐξαντλημένη, μισοπεθαμένη. "Αν δὲν βρισκόταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' σκεπασμένη με μιά ζεστή-ζεστή ξένη κουβέρτα, θὰ εἶχε ξεχάσει ἐντελὸς τὴν νυχτερινή ἐπίσκεψη τῆς κυρα-Κατερίνας.

Ἐπιάλτες

Τὸ Στρασβοῦργο εἶχε ξεχάσει ἀπὸ καιρὸ τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνιση τοῦ μεγαλειότου Ζάκ Ντρουά. "Ὅταν μαθεύτηκε ὅτι ἡ ἐπιχειρήσις του ἦταν χρεωκοπημένη, παραδέχθηκαν ὅλοι, καὶ οἱ πῖο στενοὶ τοῦ φίλου, τὴν ἐκδοχὴ τῆς αὐτοκτονίας, τὸν λυπήθηκαν κι' ὕστερα τὸν ξέχασαν. Γιὰ τὴν Ζαννέτ, δὲν ξαναρώτησε κανεὶς γιατί ἦταν σχεδὸν ἀγνωστὴ στὸ Στρασβοῦργο. "Ὅλοι ἤξεραν βέβαια ὅτι ὁ Ντρουά εἶχε μιὰ κόρη, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἤξεραν ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ ζοῦσε τὸν περισσότερο καιρὸ μακριὰ ἀπὸ τὸν πατέρα της. Καὶ οὕτως θὰ ξαναμιλοῦσε πιά κανένας στὸ Στρασβοῦργο γιὰ τοὺς Ντρουά, ἂν δὲν κυκλοφοροῦσε σιγά-σιγά, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἡ παράξενη φήμη ὅτι ὁ ἐξεδερφός του, ὁ Ζώρζ Λατούρ, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὸ χρεωκοπημένο μαγαζί, δὲν εἶχε πεθάνει ἀπὸ φυσιολογικὸ θάνατο, ἀλλὰ εἶχε αὐτοκτονήσει σὲ μιὰ στιγμή παραληρηματὸς φωνάζοντας «Ζάκ. Δὲν σταίω ἐγώ. Ὁ γιὸς μου, ὁ Ἐμίλ, σὲ σκότωσε». Ἡ φήμη αὕτῃ πρωτοβγήκε ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὲς τῶν Λατούρ ποὺ δὲν ἔμεναν κοντὰ τοὺς περισσότερους ἀπὸ μιὰ βδομάδα, γιατί, καθώς ἔλεγαν, ὁ γέρο-Λατούρ ἔβλεπε ὅλη τὴν νύχτα γύρω του φαντάσματα καὶ ἔτρεχε ἀπὸ κοντὰ τοὺς με ἕνα πιστόλι γιὰ νὰ τὰ σκοτώσῃ.

—Κατὰ ἔχει φαίνεται αὐτὸ τὸ μαγαζί, ἔλεγε ὁ δικηγόρος κ. Μπαρτέλ, στὸν συμβολαιογράφου Ζυλ Μπατιέ, ἕνα μεσημέρι, καθώς περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ τὸ μαγαζί πού ἔφερε ἀκόμη τὴν ἐπιγραφή: «Ζάκ Ντρουά. Εἶναι ὁ δεῦτερος ἰδιοκτήτης τοῦ ποῦ αὐτοκτονεῖ. Καὶ καθώς λένε οἱ δουλεῖες πῆγαιναν πολὺ καλὰ καὶ ὁ Λατούρ εἶχε κάνει μέσα στὰ δύο τελευταῖα χρόνια μιὰ πολὺ καλὴ περιουσία.

—Μήπως πῆγαν ποτὲ ἄσχημα οἱ δουλεῖες τοῦ οἴκου Ντρουά, εἶπε τότε ὁ συμβολαιογράφος.

—Πῶς. Ὁ μακαρίτης ὁ Ντρουά δὲν σκοτώθηκε χρεωκοπημένος.

—Τὰ βιβλία αὐτὸ ἔδειξαν. Ἄλλὰ...

—Τί ἐννοεῖς;

—Ἐννοῶ ὅτι μέχρι προχθές, μέχρι τὴν ἡμέρα, δηλαδή, ποὺ αὐτοκτόνησε ὁ Λατούρ, πίστευα ὅτι ὁ Ντρουά ζοῦσε κάπου ἄλλου, στὴν Ἀμερική, στὴν Αὐστραλία, κάπου τέλος πάντων, καὶ ὅτι ὅλη ἡ ὑπόθεσις τῆς εξαφανισεὸς του ἦταν μιὰ σκηνοθεσία γιὰ νὰ φάνε, μαζὶ, με τὸν Λατούρ, τὰ δώδεκα ἑκατομμύρια φράγκα τῆς σουηδικῆς Ἐταιρίας «Σβένσκα Τράντ Μπλόγκκετ».

Ἄλλὰ τώρα ἀρχίζω νὰ φαντάζομαι ὅτι τὰ ἔφαγε μόνος του ὁ Λατούρ.

—Δηλαδή;

—Δηλαδή, ἀγαπητέ μου Μπαρτέλ, ἂν δὲν ἦμουν σήμερα 67 χρόνων καὶ ἂν δὲν ἤμουν—δὲξά τῷ Θεῷ—οικονομικῶς ἀνεξάρτητος, θὰ ἀποφάσιζα νὰ γίνω λίγο ντετεκτίβ γιὰ νὰ ἐξιγνίσω τὸ μυστήριον Ντρουά-Λατούρ. Κάτι δὲν εἶναι ἐν τάξει σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσις.

Ὁ Μπαρτέλ κτύπησε τὸν γέρο συμβολαιογράφου λιγάκι δύσπιστα καὶ ὕστερα τὸν ρώτησε ἀδιάφορα:

—Φαντάζεσαι ὅτι ὁ Λατούρ ἄφισε μεγάλη περιουσία;

—Φαντάζομαι ὅτι ὁ γιὸς του ὁ Ἐμίλ, ποὺ δὲν περῖμενε τὸ τόσο ἀπρόοπτο τέλος τοῦ πατέρα του, θὰ δυσκολεῖται πολὺ νὰ ἀποκρῶνῃ τὰ 30 με 35 ἑκατομμύρια, πού, καθώς ξέρεις πολὺ καλὰ, δὲν κερδίζονται μέσα σὲ δύο χρόνια ἀπὸ μιὰ χρεωκοπημένη ἐπιχείρησις.

Ὁ Μπαρτέλ κτυποῦσε τώρα κατὰ πλῆκτος τὸν γέρο συμβολαιογράφου, καὶ τὸν ὁποῖο, παρὰ τὴν τεραστία διαφορὰ ἡλικίας ποὺ εἶχαν, τὸν συνέδεε ἕνας στενωτάτος φιλικὸς δεσμός, καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶναι δυνατόν;

—Ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς ποτέ μου δὲν μιλάω στὸν βρόντο.

Πραγματικὰ, αὐτὸ τὸ ἤξερε ὁ Μπαρτέλ πάρα πολὺ καλὰ, γι' αὐτὸ καὶ ἔσπευε νὰ ρωτήσῃ:

—Ὡστε φαντάζεσαι ὅτι ἂν ἀποφάσιζα ἐγώ, με τὰ τριανταπέντε μου χρόνια νὰ παίξω τὸν ρόλο τοῦ ντετεκτίβ, θὰ εἶχα ἐλπίδες νὰ πάρω μερίδιο καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα τόσα ἑκατομμύρια;

—Μερίδιο ὄχι. Ὅλα. Με τὴν διαφορά ὅτι πρέπει νὰ τὸ ἀποφασίσῃς ἀπὸ πρῶν ὅτι μαζὶ με τὰ 35 ἑκατομμύρια θὰ πάρῃς καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πῖο χαριτωμένα κορίτσια τοῦ κόσμου, τὴν Ζαννέτ Ντρουά.

—Ἀλήθεια, ἔχεις δίκην. Ποῦ νὰ εἶναι τώρα ἡ κόρη τοῦ μακαρίτη;

—Ὡς τώρα εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι βρισκόταν κοντὰ στὸν πατέρα της, πού καθώς σοῦ εἶπα καὶ πρῖν, δὲν τὸν νομίζα γιὰ μακαρίτη. Τώρα ὅμως δὲν ξέρω τίποτα πιά.

—Ὡστε;

—Ὡστε ψάξε νὰ τὴν βρῇς. Κάπου θὰ εἶναι. Κάνε μερικὲς δημοσιεύσεις στὶς κυριώτερες παρισινὲς ἐφημερίδες, τᾶξε καὶ μιὰ ἀμοιβὴ σὲ ὅποιον μπορέσῃ νὰ σοῦ δώσῃ πληροφορίες. Νομίζω μάλιστα ὅτι ἐγώ καὶ κάποια φωτογραφία της μαζὶ με τὸν πατέρα της. Ὅπως σὲ βοηθήσῃ, οἱ δύο φίλοι εἶχαν φθάσει συζητώντας στὸ σπίτι τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἀνέβηκαν γιὰ νὰ κανονίσουν τίς λεπτομέρειες τῆς «ἀστυνομικῆς» τους ἐκστράτειας, ὅπως τὴν εἶχαν βαφτίσει αὐτεὶθεύμενοι, πίνοντας ἕναν καφέ. Ὁ συμβολαιογράφος ἀνοίξε ἕνα συρτάρι καὶ ὕστερα ἀπὸ σύντομο ψάξιμο ἐβγάλε ἀπὸ μέσα μιὰ φωτογραφία. Ἦταν ὁ Ντρουά με τὴν κόρη του, τὴν Ζαννέτ. Ὁ δικηγόρος κτύπησε κάμποσιν ὥρα τὴν φωτογραφία καὶ ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς τὸν γέρο φίλο του, τοῦ εἶπε:

—Νομίζω ὅτι θὰ τὸ ἀποφάσιζα καὶ χωρίς τὰ 35 ἑκατομμύρια.

—Καὶ ἐγὼ στὴν ἡλικία σου τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα, εἶπε γελώντας ὁ Μπατιέ, καὶ γέμισε δύο ποτηράκια με διαλεχτὸ κονιάκ.

—Νομίζω ὅτι θὰ τὸ ἀποφάσιζα καὶ χωρίς τὰ 35 ἑκατομμύρια.

—Καὶ ἐγὼ στὴν ἡλικία σου τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα, εἶπε γελώντας ὁ Μπατιέ, καὶ γέμισε δύο ποτηράκια με διαλεχτὸ κονιάκ.

—Ἐλα! Ἄς πιούμε γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου.

Τραγικὲς ἡμέρες

ΔΕΚΑ μέρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν νύχτα ἐκείνη ποὺ ἡ Ζαννέτ εἶχε ἀνοίξει τὴν καρδιά της στὴν Κυρα-Κατερίνα καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν τραγωδία της. Με τὴν βοήθεια τῆς καλῆς αὐτῆς γυναίκας ποὺ τῆς ἔφερνε κάθε πρῶτ' ἀπὸ τὸ σπίτι της ἕνα πιάτο φαί καὶ ποὺ τὴν καλοῦσε κάθε μεσημέρι νὰ τσιμπήσῃ κάτι ἀπὸ τὸ φαί ποὺ μαγεῖρεψε γιὰ τὸν γέρο-ταϊγκούνη, ἡ Ζαννέτ εἶχε κατορθώσει νὰ ἔχη ἀκόμη ἕξη φράγκα περιουσία, ἡμέρες ἡ 1η Δεκεμβρίου.

Ἡ Ζαννέτ δὲν εἶχε ἀκόμη καλοεμπνήσει, ὅταν ἀκουσε κάτι βαρεῖα βήματα ποὺ ἀνέβαιναν τὴν σκάλα καὶ σὲ λίγο κάποιος στάθηκε καὶ χτύπησε στὴν πόρτα της.

—Ἀνοίξε.

Μπροστὰ της στεκόταν ὁ γέρο-ταϊγκούνης, ὁ σπιτονοικοκύρης της, τὴν χαιρετῶν με μεγάλη εὐγένεια καὶ τὴν παρεκάλεσε ἂν θὰ τῆς ἦταν δυνατόν νὰ τοῦ δώσῃ τὸ νοίκι, γιατί κι' αὐτὸς ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐνοίκια περιμένε. Φόροι, ἐπισκευές, ἔξοδα...

—Ἄν μπορούσατε νὰ περιμένετε λίγες μέρες, τοῦ εἶπε ἡ Ζαννέτ, δειλά-δειλά.

—Ὁχι. Δὲν θὰ μπορούσε. Δυστυχῶς κι' αὐτὸν τὸν πιέζουν ἀπὸ ἄλλου καὶ ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἔχη ἀκριβῶς κάποιον νοικάρη γιὰ τὸ δωμάτιο, ποὺ τοῦ προσφέρει μάλιστα, καὶ τοῖς ἐνοίκια προκαταβολικῶς.

—Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω, τοῦ εἶπε ἡ Ζαννέτ κλαίγοντας κάνει κρῦο, εἰμαι νηστικιά, θὰ ξεπαγιάσω...

—Μιὰ κοπέλλα σαν κι' ἐσένα, τῆς εἶπε με ἀπάθεια ὁ γέρος θὰ μπορούσε ὅτι ὥρα ἤθελε νὰ τυλιγτῇ στὶς γούνες, νὰ ζῇ μέσα στὰ καλοριφέρ, νὰ ἔχῃ τὸ αὐτοκίνητό της καὶ νὰ τρώῃ ὅτι ἐπιθυμῇ ἡ ψυχὴ της, στὰ καλλιτέρα ρεστωράν...

—Ἄτιμα...

—Τί θὰ πῇ ἄτιμα, κοπέλλα μου. Μήπως αὐτὸ ποὺ κάνεις σήμερα δὲν εἶναι ἄτιμο; Τὸ νὰ θέλῃς νὰ καταχραστῇς τὸ ἐνοίκιο ἐνὸς φτωχοῦ ἰδιοκτήτη ποὺ ἀπὸ αὐτὰ περιμένει νὰ ζήσῃ; Καὶ θουσιάζεις τὸ ὥραίο σου κορμάκι στὴν πείνα καὶ στὸ κρῦο καὶ ἀφίνεις τὰ μαῦρα δάκρυα νὰ τρῶνε τὸ χρυσὸ σου προσωπάκι, ἄντε κουκλίτσα μου. Ἀφίσε τίς ἀνοήσιες. Πῆγαινε κάτω στὸ βουλεβάρτο μιὰ βόλτα κι' ἂν δὲν ἔχῃς τὸ βράδυ τὸ τσαντάκι σου γεμάτο ἐκατοστάκια, κι' ἂν δὲν κοιμάσαι ζεστὰ—ζεστὰ ἀγκαλιτὰ με ἕναν ὠραῖο νέο, νὰ μὴ με λένε ἐμένα μπάριμπα—Γκούρφα.

Ἡ Ζαννέτ κτύπησε τὸν συχαμένο γέρο ἀπὸ πάνω ἴσια με κάτω με μιὰ περιφρονητικὴ ματιά καὶ χτυπώντας του τὴν πόρτα κατὰμουτρα τοῦ φώναξε:

—Καλὰ, θὰ φύγω.

Καὶ ἔφυγε χωρίς νὰ ξέρῃ ποῦ νὰ πᾶν... Προηγούμενως μάζεψε τὰ πέντ' ἕξη πρακματάκια ποὺ εἶχε μέσα στὴν βαλίτσα της, τὴν παρέδωσε στὴν Κυρα-Κατερίνα καὶ φεύγοντας ἀναγκάσθηκε νὰ τῆς ὑποσχεθῇ πῶς ἂν δὲν ἐβρίσκε τίποτ' ἄλλο θὰ πῆγαινε τὸ βράδυ νὰ κοιμηθῇ στὸ σπίτι της.

Ἐύρισε ἄσκοπος ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρίς νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τίποτα. Μπήκε σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο ποὺ βρέθηκε στὸν δρόμο της καὶ ἔφαγε με τὰ τελευταῖα ἕξη φράγκα της γλυκά. Ὅταν ξαναβγήκε στὸν δρόμο ἤρχισε νὰ γελᾷ με τὴν ιδέα της καὶ συλλογίζονταν τί θὰ ἔλεγαν οἱ διαβάτες ποὺ περνοῦσαν δίπλα της ἂν τοὺς σταματοῦσε γιὰ νὰ τοὺς διηγήσῃ ὅτι ἔφαγε με τὰ τελευταῖα ἕξη της φράγκα γλυκά. Κανὰ—δὺο περαστικοὶ γύρισαν καὶ τὴν κύταξαν περίεργα. Ἡ Ζαννέτ εἶχε ὀρεξὴ νὰ τοὺς δείξῃ τὴν γλώσσα της. Ὑστερα ὅμως σκέφθηκε τί θὰ ἔλεγε ἡ μαμὴ, Ζεβεβιέ, ἡ διευθύντρια τοῦ Παρθεναιωγείου τῆς Λωζάνης, ἂν μάθαινε ὅτι ἡ Ζαννέτ Ντρουά, ἡ πρῶν μαθήτριά της, βγάλε τὴν γλώσσα της στὸν ξένο κόσμον.

Προχώρησε. Στὴν γωνία τοῦ δρόμου στεκόταν ἕνας ἀστυφύλακας. Τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε πῶς εἶναι τὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο στὸ Παρίσι. Ὁ ἀστυφύλαξ τὴν κύταξε καλὰ—καλὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, γύρισε τὴν πλάτη του καὶ ἀπομακρύνθηκε. Ἡ Ζαννέτ τὸν πῆρε ἀπὸ κοντὰ καὶ πλησιάζοντάς τον τοῦ ἔδωσε ἕναν δυνατό μπάτσο φωνάζοντας:

—Δὲν φέρονται με αὐτὸν τὸν τρόπο σὲ μιὰ δεσποινίδα.

Στὴν στιγμή μαζεύθηκαν γύρω διάφοροι περιέργοι καὶ παρακολούθησαν τὸν ἀστυφύλακα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείσῃ νὰ προχωρήσῃ χωρίς νὰ δημιουργήσῃ ἄσκοπες σκηνές. Ἡ Ζαννέτ ἦταν ὅμως ἀνένδοτη. Γύρισε πρὸς τὸν κόσμον ποὺ εἶχε μαζευθεῖ καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ διηγήται τὴν ἀπρεπὴ συμπεριφορά τοῦ ἀστυφύλακα. Σὲ λίγο ἔφθασαν ἄλλοι δύο ἀστυφύλακες καὶ τὴν ἀνέγκασαν νὰ μῆνι μαζί τους μέσα σὲ ἕνα ταξί. Λίγη ὥρα ἀργότερα βρισκόταν κλεισμένη μέσα σὲ ἕνα δωμάτιο, ποὺ εἶχε γιὰ μόνον ἔπιπλο ἕνα κρεβάτι κολλημένο στὸν τοῖχο.

—Ξεκουρασθεῖτε λιγάκι, δεσποινίς, τῆς εἶπε πῆ κάποιος ποὺ τὴν εἶχε ὀδηγήσει ἐκεῖ, θὰ σὰς κάνῃ καλὰ.

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο με ὀδήγησε στὸ κρατητήριο. Τί πειράζει ὅμως; Ἄς ζήσω κι' ἀπόψε. Ποιὸς ξέρει!...

—Βάζω στοίχημα, σκέφθηκε ἡ Ζαννέτ, ὅτι αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ ἀστυφύλακας ἀντὶ νὰ με ὀδηγήσ

ZANNET

βράδυ—μέ τον κύριο Χί — “Υψιλον. Ο κύριος αυτός, ήταν ένας πολύ καθώς πρέπει άνθρωπος, πενήντα ετών περίπου, που ζούσε κάπου δυο χρόνια τώρα στην Κλινική, κάνοντας βοηθητική γραφική υπηρεσία. Την ημέρα που την παρουσίασαν στον καθηγητή Μαρνέιγ, ήταν ένας σωστό ανθρώπινο ράκος. Δεν καταλάβαινε τίποτα απ’ ό,τι του έλεγαν, κυττούσε γύρω του σαν αποβλακωμένος, το βλέμμα του ήταν απλάνες και δεν θυμόταν τίποτα από την προηγούμενη του ζωή. Ο καθηγητής Μαρνέιγ ενδιαφέρθηκε άμέσως για τον άνθρωπο αυτόν που του έρχόταν άκριβος στην πιο κατάλληλη στιγμή που ένταζε το περιήμιο σύγγραμμά του με τον τίτλο: «Αίτια και τρόπος θεραπείας της “Αμνησίας”. Μη γνωρίζοντας ούτε το όνομα ούτε τίποτα για το παρελθόν του άγνωστου αυτού, τον βάφτισε Χί. “Υψιλον, και ανέλαβε μοναχός του την παρακολούθησή του. Σιγά—σιγά κατώρθωσε να τον μάθει πά- λι να μιλάει, να γράφει, να λογαριαρίζει και να άσασσολη γενικά το μυαλό του. Από το παρελθόν του δέ, δεν θυμόταν το παραμικρό, “Ο καθηγητής του έδινε τακτικά, κάθε πρωί, να διαβάζει όσο περισσότερες εφημερίδες μπορούσε, με την ελπίδα ότι κάποια λεπτομέρεια θα τον έκανε να ξαναθυμηθεί την παλιά του υπόσταση. Τού έδινε κάθε μέρα να ξεφυλλίζει ένα σωρό “Αλμπουμ με διάφορες εικόνες και φωτογραφίες. Το αποτέλεσμα όμως έμενε πάντοτε το ίδιο.

—Γιατρέ, έλεγε ο Χί. “Υψιλον στον καθηγητή, με τον οποίο είχε αποκτήσει σιγά—σιγά, μεγάλην οικειότητα. Νομίζω ότι γάνετε άδικα τον καιρό σας μαζί μου. “Η δέν υπάρχει θεραπεία στην άρρώστειά μου ή έχω πέσει από τον “Αρη.

—Υπομονή, φίλε μου, τού έλεγε πάλι εκείνο το βράδυ ο Μαρνέιγ. Είμαι τόσο βέβαιος ότι θα ανακτήσετε κάποτε εαφνικά την μνήμη σας, ώστε θα στοιχηματίζα ότι έχω και δέν έχω γι’ αυτό.

—Πότε; —Σε ένα, σε δύο, σε πέντε, σε είκοσιπέντε χρόνια ή ίσως αύριο το πρωί ή τώρα άμέσως. Κάποια παράστασις, έντυπωμένη πολύ βαθεία μέσα στο ύποσυνειδητό σας, θα σας έπαναφέρει, άξαφνα, μόλις τύχη να την αντίκρύσετε, το γαμμένο σας μνημονικό. “Εκτός πιά, άν κατά σύμπτωση δέν αντίκρύσετε καμιά παρόμοια παράσταση.

—Τό περίεργο είναι, είπε ο Χί. “Υψιλον, που ήταν κατά τα άλλα άνθρωπος έντελώς κανονικός και λογικός, ότι δέν ξέρω και γώ τί να εϋχθώ. Νά παρακαλέσω να ξανάβρω το μνημονικό μου ή να είμαι ευτυχισμένος που δέν το έχω. Δέν νομίζετε και σεις ότι κάποια φρικτή σκηνή, κάτι τραγικό μεσολάβησε, για να φθάσω να γάσω το μνημονικό μου; Με βρήκαν, όπως έμαθα, βαρεία τραυματισμένο, μέσα σε μία μαούνα του Ρήνου. Δέν σάς φαίνεται παράξενο ότι δέν φρόντισε κανένας να μάθει τί απόγινε, όταν έξαφνισθήκα κάποτε από τον τόπο στον οποίο ζούσα; Δέν είναι

περίεργο ότι κανένας δέν παρουσιάσθηκε όταν δημοσιεύθηκαν οι φωτογραφίες μου σε όλες τις βελγικές εφημερίδες να πη: Ναι! Τόν ξέρω. Αυτός είναι ο Α. γιατρός, δικηγόρος, γαμάλης, κάτι τέλος πάντων; —Είναι φυσικά κάπως περίεργα όλ’ αυτά, αλλά όχι και ανεξήγητα. Οί συμπτώσεις κάνουν καμιά φορά θαύματα.

—Ίσως, “Οπωσδήποτε, εγώ νομίζω ότι, κι’ άν σας κακοφαινεται, το προτιμότερο θα ήταν να μείνω με την άμνησίά μου.

—Μπορεί, τού είπε ο καθηγητής, καθόλου ένθουσιασμένος από την ιδέα αυτή και άρχισε την συζήτηση για άλλα άσχετα πράγματα,

Όρες άγωνίας

Ο δικηγόρος Μπαρτέλ πέρασε πρωί—πρωί από το γραφείο του συμβολαιογράφου Μαρνέιγ για να του άναγγείλει ότι είχε στείλει την άγγελία με την φωτογραφία της Ζαννέτ στις παρισινές εφημερίδες.

“Αμοιβή 10.000 φράγκων, έγραφε η άγγελία, σε όποιον μω ή γνωρίσει την διεύθυνση ή άλλως πως με βοηθήσει εις την άνεύρεσιν της έναντι εικονιζομένης δεσποινίδος Ζαννέτ Ντρουά, ηλικίας 20 περίπου ετών, γεννηθείσης έν Στρασβούργω. Σχετικώς πληροφορίας άπευθύνετε προς τόν δικηγόρον κ. “Ιωσήφ Μπαρτέλ, Στρασβούργον, “Οδός “Ελευθερίας αριθμός 172 ή τηλεφωνικώς έν’ αριθ. 57—35.

—Φαντάζεσαι ότι θα φέρη αποτέλεσμα, ρώτησε ο Μπαρτέλ τόν συμβολαιογράφο;

—Τόσο πολύ βιάζεσαι για τα εκατομμύρια; τού είπε γελάοντας ο συμβολαιογράφος. Κάνε ύπομονή. Αύρι το πρωί θα το ξέρης.

—Αγαπητέ μου Μαρνέι, τού είπε τότε ο δικηγόρος σε ύφος έξαιρετικά σοβαρό και έπισημο. Πιστεύω με—και σου το έξιμοιολογούμαι μόνον και μόνον έπειδή είμαι βέβαιος ότι θα με πιστέψης—ότι την στιγμή αυτή δέν συλλογίζομαι καθόλου τα εκατομμύρια. “Από την στιγμή που μου έδειξες την φωτογραφία της δεσποινίδος Ντρουά μου συμβαίνει κάτι πολύ παράξενο. Νά σου πω ό- τι έρωτεύθηκα μίαν άγνωστη κοπέλλα βλέποντας την φωτογραφία της; Θά ήταν νομίζω άνόητο Μέσα, όμως, στο μυαλό μου γυρίζει από την ημέρα εκείνη το δράμα αυτού του κοριτσιού που κάποια τραγική μοίρα το έρριζωσε από την άγκαλιά του πατέρα του, από την ευτυχία του και το έρριξε, ποιος ξέρει σε τί ειδους περιπέτειες; Φαντάζεσαι ένα όμορφο καλομοιημένο κορίτσι, όλομόναχο, άπροστάτευτο, μέσα στην γεμάτη κινδύνους ζωή του Παρισιού, της Μασσαλίας, ή ποιος ξέρει ποιάς άλλης, μεγαλούπολης; “Ίσως ή πείνα, ή άνέχεια, να την άνάγκασαν να ακολουθήση τόν εύκολο βιοπορισμό. “Ίσως την στιγμή αυτή που έγώ κάθομαι και σε ζαλλίζω με τις σκέψεις αυτές, ή δεσποινίς Ζαννέτ να άναπαύεται μέσα σε μία πολυτελή γκαρσονιέρα από τα όρνια μιας άσπρης νυχτιάς.

“Αλλά και έτσι άν είναι τί φταίει; Τί φταίει το ξερό το φύλλο όταν το συνεπαίρνει ο άνεμος από το πετάλι μέσα στην λάσπη;

“Αγαπητέ μου Μπαρτέλ τόν διέκοψε ο συμβολαιογράφος που είχε άντιληφθεί την μεγάλη συγκίνηση του νεαρού του φίλου. Δέν είχα καμιά άμφιβολία ότι δέν σε είχαν κινήσει μόνον τα 35 εκατομμύρια στην προσπάθειά σου να άνακαλύψης την δεσποινίδα Ντρουά. “Αλλά και δέν φανταζόμουνά ότι πίσω από το ένδιαφέρον σου κρυβόταν ένα τόσο δυνατό αίσθημα. Σου εύχουμαι με όλη μου την καρδιά καλή έπιτυχία και πρό πάντων σου εύχουμαι να βρής μία φτωγεία, πεινασμένη, ξεπαγιασμένη από το κρύο δεσποινίδα Ντρουά και όχι την Ζαννέτ της πολυτελούς γκαρσονιέρας,

“Όπως κάθε μέρα, έτσι και κείνο το βράδυ, ο καθηγητής Μαρνέιγ συζητούσε πάλι με τόν φίλο του Χί.—“Υψιλον.

—Νά ακόμη μία περίπτωση σαν την δική σας, τού είπε, δίνοντάς του στα χέρια μία εφημερίδα. “Βάζω στοίχημα ότι ή κοπέλλα αυτή, που την ζητάνε οί δικοί της προσφέροντας για άμοιβή δέκα χιλιάδες φράγκα, έχασε χάρις σε κάποιο σοβαρό περιστατικό την μνήμη της...

“Ο Χί.—“Υψιλον όμως δέν τόν άκουγε πιά Είπε άπλωμένη μπροστά του, έπάνω στο τραπέζι την εφημερίδα και την κυττούσε έπιμονα. Τα μάτια του διαρκώς μεγάλωναν σαν να ήθελεν να δώσουν τόπο στην φωτογραφία να μη δολέκλρη μέσα στο μυαλό του, “Ετριβε το μέτωπο του με την παλάμη του, έχωνε τα δάχτυλά του μέσα στα μαλλιά του, κυττούσε, κυττούσε άπληστα την φωτογραφία και άξαφνα έξέσπασε σε ένα δυνατό κλάμμα μέσα από το όποιο ξεχώριζαν κομμένες οί λέξεις:

—Ζαν—νέτ... παι—δί... μου... Ζαννε... τούλα μου... παι...“δ...“κι... μου... “Ο καθηγητής δέν χρειάστηκε πολύ να καταλάβη πού βρισκόταν. “Η έπιστημονική του περιέργεια έδωσε τόπο στο άνθρωπικό του αίσθημα, και, πλησιάζοντας τόν Χί.—“Υψιλον άρχισε να τόν χαϊδεύει, σαν να ήταν κανένα μικρό παιδί που χρειαζόταν παρηγορία.

—Ελάτε τού είπε, βλέπετε πόσο πιο καλά είναι τώρα... “Ενας καινούργιος άνθρωπος τόν άνέπνευσε. Το πρόσωπο τού Χί.—“Υψιλον, που ήταν μέχρι την ημέρα εκείνη ήρεμο, γλυκό, είχε γίνει περίφροντι. Βαθείες γραμμές έσκαβαν το μέτωπό του και τα μάτια του κυττούσαν τόν γιατρό σαν να ζητούσαν από αυτόν βοήθεια.

—Χαιμέν... άγνωστη... είπε. Ποιό να είναι ή Ζαννέτα μου; Ζή άραγε;

—Θά το ξέρουμε σε λιγάκι αγαπητέ μου κύριε Ντρουά τού είπε ο καθηγητής.

“Ακούγοντας το πραγματικό του όνομα πού, τόσον καιρό τόν είχε να το άκούσει, ο κ. Ντρουά συνήλθε πιά όριστικά. Σηκώθηκε από την καρέκλα του, τίναξε με μία κίνηση μάλλον κομική τα χέρια του και τα πόδια του, και είπε:

—Εμπρός γιατρέ μου, δέν έχω καιρό για χάσιμο, “Αργότερα σάς ύπόσχομαι να ξαναγυρίσω και να σας παραγαρήσω τόν έαυτό μου για τα πειράματά σας. “Τώρα όμως πρέπει κάτι να κάνω, κάτι να φροντίσω, κάτι να μάθω...

—Ποιος ξέρει; Δέκα λεπτά αργότερα άνηχούσε

είπε ο Μαρνέιγ, πού, καθώς ήταν συνηκ, σκεπτόταν πού ήύχρημα άπ’ τόν Ντρουά. Θά τηλεφωνήσουμε στο Στρασβούργο, στο δικηγόρο Μπαρτέλ, και θα γνωρίσουμε σε λίγη ώρα όλες τις λεπτομέρειες.

“Ο Μπαρτέλ περπατούσε άνυπόμονα από το πρωί, πάνω—κάτω μέσα στο γραφείο του. Περίμενε από στιγμή σε στιγμή κανένα τηλεγράφημα, κανένα τηλεφώνημα, γιατί ήταν ή μέρα που οί μεγαλύτερες εφημερίδες του Παρισιού θα δημοσίευαν την άγγελία του.

Κατά τις δέκα το πρωί πέρασε ο συμβολαιογράφος για να πληροφορηθή τα άποτελέσματα.

—Τίποτα, τού είπε ο Μπαρτέλ. Την ίδια στιγμή όμως άκούστηκε το τηλέφωνο και σε λίγο ο Μπαρτέλ μιλούσε με το 12ο άστυνομικό τμήμα του Παρισιού. “Όταν τελείωσε ή συνδιάλεξις γύρισε και είπε στον φίλο του,

—Πρό έπτά ημερών ήταν ακόμη στο Παρίσι. Ζούσε σε μία φτωγική σοφίτα απ’ όπου την έδειωσαν την πρώτη του μηνός γιατί δέν είχε να πληρώση το νοίκι.

—Δόξα σοι ο Θεός, φώναξε με άνακρίβεια ο συμβολαιογράφος. “Εταν είξε ότι ο Μπαρτέλ τόν κυττούσε με άμνηγανία πρόσθεσε:

—Δέν ζούσε σε καμιά πολυτελή γκαρσονιέρα...

—Θά φύγω για το Παρίσι, είπε εαφνικά ο Μπαρτέλ. Θά πάω να συναντήσω την καθαρίστρια που έδωσε τις πληροφορίες αυτές στο 12ο άστυνομικό τμήμα και πού, όπως με πληροφορήσε, έχει στο σπίτι της και την βαλίτσα της.

—Περίμενε ή άπάντησις του συμβολαιογράφου. “Ενα κορίτσι πού έζησε γενναία τόσον καιρό το δράμα της ζωής του δέν θα έχη χαθεί μέσα στις λίγες μέρες που μεσολάβησαν. Μπαρτέλ! σε ζηλεύω.

—Δέν μπορώ να μείνω. “Αδμονώ.

—Περίμενε. “Αν ως τις δέκα το βράδυ δέν έχεις καμιά καινούργια είδοποίησις έχεις όλο τόν καιρό να ταξιδέψης με το νυκτερινό έξπρες και να άρχίσης τις έρευνές σου αύριο το πρωί. Σκέψου ότι σε μισή ώρα, σε μία ώρα, μπορεί να σε ξαναζητήσουν για να σου άναγγείλουν κάτι πιο συγκεκριμένο και συ να λείπης. Μείνε.

—Φοβόμαι, είπε τότε ο Μπαρτέλ, δέν υπωρώ...

—Θά σου κάνω εγώ συντροφιά. Θά ήταν έπτά το βράδυ όταν έφθασε το άπολυτρωτικό τηλεφώνημα.

—Ναι, έλεγε κάποια άγνωστη φωνή από την άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής. “Η δεσποινίς Ζαννέτ Ντρουά βρίσκεται εδώ, στο “Ασυλο. Είναι πολύ καλά στην υγεία της, αλλά πολύ δυστυχισμένη.

—Πέστε της ότι αύριο το πρωί θα είναι ευτυχισμένη, ήταν ή άπάντησις του Μπαρτέλ.

Και της το είπαν.

—Ο πατέρας; ρώτησε με άγωνία άμέσως ή Ζαννέτ.

—“Οχι. Κάποιος κύριος Μπαρτέλ, άπό το Στρασβούργο.

“Η Ζαννέτ σταύωσε τα χέρια της, γονάτισε και άρχισε να ψιθυρίζει κάποια προσευχή.

—Ποιος ξέρει; Δέκα λεπτά αργότερα άνηχούσε

και πάλι το τηλέφωνο του Μπαρτέλ. Τόν ζητούσαν από τας Βρυξέλλας.

“Ο καθηγητής Μαρνέιγ.

—Πώς; “Ο κύριος Ντρουά;

—Μάλιστα.

“Ο Μαρνέιγ είχε εξηγήσει με λίγα λόγια στον Μπαρτέλ την περιπέτεια του Ντρουά και ύστερα ζήτησε πληροφορίες για την Ζαννέτ.

—Τί θαύματα γινόταν στον κόσμο έλεγε μετά δύο λεπτά στον συμβολαιογράφο ο Μπαρτέλ.

—Πόση ευτυχία υπάρχει στον κόσμο, έλεγε την ίδια στιγμή ο Μαρνέιγ στον φίλο του τόν Ντρουά.

Μέρες ευτυχίας

ΤΗΝ ίδια στιγμή που ο Ζάκ Ντρουά, ο εναζωντανεμένος μεγαλέμπορος του Στρασβούργου, ξεκινούσε για το Παρίσι για να συναντήσει την κόρη του, την Ζαννέτ, ο Μπαρτέλ έφευγε με το τραίνο προς την ίδια κατεύθυνση κυριευμένος από τα πιο άναμικτα συναισθήματα.

“Η Ζαννέτ γύριζε στο μεταξύ όλη μέρα γεμάτη άνυπομονησία και την νύχτα δέν μπόρεσε να κλείση μάτι.

Πρωί—πρωί την είδοποίησαν να περάση στην αίθουσαν της άναμονής, όπου την περίμενε κάποιος κύριος από το Στρασβούργο. “Ο Μπαρτέλ έμεινε στην άρχη, κατάπληκτος καθώς αντίκρυσε την Ζαννέτ, πού ο πόνος και το μαρτύριο είχαν δώσει ένα μεγαγχολικό ύφος στο πρόσωπό της και το έκαναν ακόμη πιο συμπαθητικό από ό,τι φαινόταν στην φωτογραφία.

—Δεσποινίς, της είπε, με φωνή που έτρεψε από την συγκίνηση. Είμαι ευτυχισμένος, άφάνταστα ευτυχισμένος, πού έλανε σε μένα ο κληρός να σας ξαναχαρίσω όλη την ευτυχία και την χαρά που σας αξίζουμε.

“Η Ζαννέτ τόν κυττούσε άνυπόμονα μη γνωρίζοντας τί θα άκολουρούσε τόν πρόλογο αυτό που τόν εύρισκε έξαιρετικά μακρό. Δέν είχε ως τόσο το θάρρος και την δύναμη να διακόψει τόν άγνωστο που είχε κερδίσει από την πρώτη στιγμή που

την είδε.

—Θά μπερδέω ποτέ άραγε, τού είπε τότε ή Ζαννέτ, να σας άναπαύσω εσάς και ένα μέρος της ευτυχίας που σας όφειλουμε;

—“Ίσως, άπάντησε ο Μπαρτέλ.

“Ο Ντρουά τόν κύταζε προσεκτικά, κατάλαβε άπολύτως την σημασία που είχε το “Ίσως αυτό το Μπαρτέλ.

“Η Ζαννέτ πλησίασε το Μπαρτέλ, άκούγοντας σιγά—σιγά το καίσιμα της, τόν κύταξε στα μάτια, κ’ είπε:

—“Οχι, ίσως... Ναι...

“Ολο το Στρασβούργο πανηγύρισε για την επάνοδο του Ντρουά και της κόρης του και όλοι έτρεξαν λίγες ή μέρες άργότερα στην εκκλησία για να κηρυάσουν την γαμήλια νύμφη στο πλευρό του Μπαρτέλ.

“Ολοι έκτός από τόν “Εμιλ Λατούρ, για τόν όποιο κανείς ποτέ δέν ξανάκουσε τίποτα.

—Δεσποινίς Ντρουά. “Ελπίζω σε λίγη, σε πολύ λίγη ώρα, να βρισκόσαστε στην άγκαλιά του πατέρα σας πού...

“Η Ζαννέτ δέν τόν άφισε να τελειώσει την φράση του.

—“Επείσε έπάνω του, τόν άγκάλιασε, και με τα μάτια γεμάτα δάκρυα φώναξε:

—Πέστε το πάλι, πέστε το πάλι, πέστε μου πώς είν’ αλήθεια, φωνάζετε το.

—Είναι αλήθεια, δεσποινίς. Κανένας δέν γνωρίζει ακόμη υπό ποιες συνθήκες σώθηκε ή ζωή του. “Εκείνο όμως που είναι βέβαιο είναι ότι ο κύριος Ντρουά φθάνει σήμερα άπό τας Βρυξέλλας όπου χάρις σε κάποιο θαύμα βρέθηκε, σώος και υγιής.

—Με συγχωρείτε, κύριε, ψέλλισε ύστερα ή Ζαννέτ, τραβώντας, τα χέρια της που κρατούσε σφιγτά άγκαλιασμένο τόν άγνωστο. Και ύστερα πόσοθε:

—“Ω! πόσο άργεί να περάση ή ώρα...

Στο σαλόνι ενός από τα πολυτελέστερα ξενοδοχεία του Παρισιού, πού θύμιζε άθελα στην Ζαννέτ κάποια τραγική μέρα της ζωής της, τη μέρα που είχε μπατίσει στον δρόμο κάποιον άστυφύλακα, ο Ζάκ Ντρουά διηγόταν στην Ζαννέτ και τόν Μπαρτέλ, πώς χάρις στην λιποψυχία των δημίων του, πού τόν είχαν οδηγήσει μακριά από το Στρασβούργο για να τόν σκοτώσουν, γλύτωσε βαρεία τραυματισμούς, σέ μία άπομνησμένη όχησ του Ρήνου, θυμόταν, σαν σε όνειρο, ότι κάτι βασικήρδες τόν είχαν μεταφέρει σε μία μαούνα, αλλά ότι για λόγους που δέν τούς έμαθε ποτέ, τόν έγκτελειψαν εκεί. “Υστερα πιά δέν θυμόταν τίποτα.

“Ο Μπαρτέλ διηγήθηκε κατόπιν με την σειρά του πώς ο θάνατος του Λατούρ έδωσε ύποψις στον συμβολαιογράφο Μαρνέι και πώς ύστερα άποφάσισε να εξιχνιάση το μυστήριο.

—Πόση ευτυχισμένη είμαι πού είχα την ευτυχισμένη αυτή, είπε ο Μπαρτέλ τελειώνοντας.

—Θά μπερδέω ποτέ άραγε, τού είπε τότε ή Ζαννέτ, να σας άναπαύσω εσάς και ένα μέρος της ευτυχίας που σας όφειλουμε;

—“Ίσως, άπάντησε ο Μπαρτέλ.

“Ο Ντρουά τόν κύταζε προσεκτικά, κατάλαβε άπολύτως την σημασία που είχε το “Ίσως αυτό το Μπαρτέλ.

“Η Ζαννέτ πλησίασε το Μπαρτέλ, άκούγοντας σιγά—σιγά το καίσιμα της, τόν κύταξε στα μάτια, κ’ είπε:

—“Οχι, ίσως... Ναι...

“Ολο το Στρασβούργο πανηγύρισε για την επάνοδο του Ντρουά και της κόρης του και όλοι έτρεξαν λίγες ή μέρες άργότερα στην εκκλησία για να κηρυάσουν την γαμήλια νύμφη στο πλευρό του Μπαρτέλ.

“Ολοι έκτός από τόν “Εμιλ Λατούρ, για τόν όποιο κανείς ποτέ δέν ξανάκουσε τίποτα.

Παιδικές ψυχές

ΜΟΥ δόθηκε κι' άλλες φορές αφορμή να γράψω για την ευαισθησία της παιδικής ψυχής. Το διεπίστωσα πάλι προχθές όταν αντίκρισα ένα παιδάκι γνωστό μου που είχα να το δω 4-5 μήνες.

Κάθεται λίγα σπίτια παραπάνω και το είδα προχθές στην πόρτα του Μά ήταν τόσο άλλαγμένο απ' ό,τι το ήξερα, τόσο διαφορετικό που δυσκολεύτηκα πολύ ν' αναγνωρίσω στο πρόσωπό του τον Λούλη, τον μικρό χαριτωμένο Λούλη που γνώριζα.

Εγώ γνώριζα έναν Λούλη, παχουλό, ροδοκόκκινο με δυο παιχιδιάρικα και λαμπερά μαύρα μάτια, που περνούσε την ημέρα του παίζοντας και γελώντας. Και χθές αντίκρισα ένα γλωμώ παιδί, αδύνατο, με δυο μεγάλα λυπημένα μάτια που σκόρπιζαν μια παράξενη μελαγχολία στο παιδιαστικό πρόσωπό του.

—Τί έχεις, Λούλη μου; τόν ρώτησα. Είσαι αδιάθετος σήμερα;

—Όχι μου άφηνησε προσπαθώντας να δικαιολογηθώ. Ή μαμά μου είχε άρρωστη.

Εκρυβε τόσο παράπονο ή τελευταία φράση που μάντευσα κάτι από το σιωπηλό δράμα που παιζόταν στην τρυφερή ψυχή του παιδιού.

Μιά γνωστή κυρία μου εξήγησε αργότερα ότι πρό τριών μηνών η μητέρα του Λούλη είχε πάθει ήμipληγία βαρύτερης μορφής. Και ο μικρός που, παρά την ηλικία του, καταλάβαινε τη θέση της μητέρας του που την λάτρευε (είχε χάσει τον πατέρα του πρόπερσι) από τις πρώτες μέρες της άρρωστειας της είχε επηρεασθεί τόσο πολύ που μέσα σε 2-3 μήνες έγινε αγνώριστος.

Με λύπησε τόσο πολύ η ιστορία αυτή που στην σημερινή μου «Κουβεντούλα» θα ήθελα ν' αποταθώ σ' όλες εκείνες τις μητέρες που έχουν τουλάχιστον την υγεία τους — το πολυτιμώτερο δώρο που υπάρχει στον κόσμο — να φροντίζουν να κρύβουν από τα παιδιά των τις άλλες των στενοχώριες. Είναι φυσικό να υποφέρουμε εμείς οι μεγάλοι — όλοι, ποιός λίγο, ποιός περισσότερο — έχουμε τα δάσανά μας — μα εμείς έχουμε συνηθίσει πιά την ψυχή και τα νεύρα μας στον πόνο και αντέχουμε σ' αυτόν — όσο κι' αν μας φαίνεται παράξενο μερικές φορές.

Μά, οι ευαίσθητες, τρυφερές ψυχούλες των παιδιών μας, δεν πρέπει να δηλητηριάζονται τόσο γοητρικά από τις δικές μας πίκρες. 'Ας τ' αφήσουμε τουλάχιστον να χαρούν τα παιδιαστικά χρόνια τους, γιατί δεν υπάρχει θλιβερότερο πράγμα στον κόσμο από ένα πικραμένο και πονεμένο παιδάκι. Έχουν μπροστά τους ολόκληρη τη ζωή που θα ανάλαβη δυστυχώς να τους διδάξει τον πόνο — όπως και τη χαρά ως ελπίσουμε — απ' όλες του τις πλευρές.

Γι' αυτό πρέπει όσο μπορούμε να προφυλάγουμε τα παιδάκια από τα δικά μας δάσανα. Είναι τόσο μαλακά, τόσο εύπλαστη ή ψυχή τους. Δεν μπορούν να ξεχάσουν τα θλιμμένα μάτια του μικρού Λούλη που έφεραν ασυναίσθητα στο νοῦ μου το θαυ-

Το κορίτσι

μόσιο τετράστιχο «Ένα Κρίνο» του αξέχαστου ποιητή Μαμμέλη:

«Στη ρίζα μιάς παντέρηνης λιτίζε,
εγώ ποιος κά-σπρω μόνο ένα κρίνο,
μα προτού πη τη δρόσο μιάς νυχτιάς,
απ' της λιτίζε μαράθηκε το θοήνο!»

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Τὰ νέα καπέλλα

Τὰ καπέλλα παρουσιάζουν εφέτος τόσο μεγάλη ποικιλία σχεδίων ώστε οι κομψές κυρίες δεν θα δυσκολευθούν να βρουν το μοντέλλο που ταιριάζει στο πρόσωπό τους και στο χτένισμά τους.

Οι πέντε φόρμες που σας παρουσιάζει η εικόνα μας είναι όλες τελευταίας μόδας.

1. Οι μυτερές καλότητες είναι πάλι πολύ της μόδας. Γίνονται συχνότατα από φέτρ κομμένο σὰ δόντια πριονιού. Το μοντέλλο αυτό είναι από φέτρ μπλε με γαρνιτούρα από φέτρ μαρρόν. Πολύ συχνά το χρώμα του καπέλλου και της γαρνιτούρας του γίνεται άσσορτί με το χρώμα του φορέματος και της γαρνιτούρας του.

2. Μιά ώραία καλότητα που θυμίζει τη φόρμα των τυρολέζικων καπέλλων. Γίνεται από φέτρ ρουίγ, άνασηκωμένο ελαφρά στο πλάι με γαρνιτούρα από βελονιές κόκκινες και πράσινες. Κορδέλλες από γκρόγκραϊν κόκκινο και πράσινο, δεμένες πίσω συμπληρώνουν την γαρνιτούρα.

3. Στά έφετεινά καπέλλα χρησιμοποιείται συχνά το άστρακάν. Στο καπέλλο αυτό από βελούδο μπορντώ, το φόντο καταλήγει σε μία μύτη από άστρακάν μαύρο που συγκρατείται εμπρός με λίγο βελούδο. Φοριέται μ' ένα μαντώ του ίδιου χρώματος γαρνιρισμένο μ' ένα γιακά και παραμέντα από άστρακάν μαύρο.

4. Μιά κομψή τόκα χαμηλή σε φόρμα «ταμπουρέν» από φέτρ μπορντώ, στην οποία δίνει ένα χαριτωμένο ύψος ή βελούδινη κορδέλλα μπορντώ που την γαρνίρει.

5. Στά χαμηλά καπέλλα συνηθίζονται πολύ οι ύψηλες γαρνιτούρες. Με βελούδινες κορδέλλες γίνονται φιδόγκοι και ώραϊότατα γαρνιρίσματα που διακοσμούν την καλότητα ή το πίσω μέρος του καπέλλου. Οι κορδέλλες αυτές εκλέγονται σε χρώματα διαφορετικά από το καπέλλο. Στο μοντέλλο αυτό βλέπουμε ν' αναμειγνύεται ένα φέτρ σε χρώμα δαμάσκηνο με κορδέλλα από βελούδο μπορντώ.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

'Ας κηρύξουμε τὸν πόλεμο κατὰ τῶν κηλίδων!

Θὰ σας δώσωμε σήμερα ένα εἶδος πρακτικοῦ δὴγοῦ γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν λεκέδων, τὸν ὁποῖον θὰ μπορεῖτε νὰ συμβουλευέσθε εὐκόλως καὶ νὰ διατηρῆτε ἐπὶ τὰ ρούχα σας σὲ καλὴ κατάστασι.

Ὁ ἐξ ἑα: «Οἱ κηλίδες τοῦ λεμονιοῦ, τοῦ πορτοκαλλιοῦ, τοῦ χλωριδρικοῦ ὀξέος κλπ., πρέπει νὰ θρέχωνται ἀμέσως μὲ ἄμμωνία.

Λ ἄ σ π η: Πλύνετε τὸ λασπωμένο ὕφασμα μὲ σαπουνάδα, ὕστερα, ἂν παραστῇ ἀνάγκη τρίψετε τὸ μὲ λίγο θαμβάκι βουτηγμένο σὲ ἄλκοὸλ 90.

Κ α φ ε: Ξεβγάλετε ἀμέσως μὲ χλιαρὸ νερὸ. Ἄν ὁ λεκὲς ἐπιμένει πλύνετε τὸν μὲ ἕνα κρόκο αὐγοῦ διαλελυμένο σὲ λίγο χλιαρὸ νερὸ σὲ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει μερικὲς σταγόνες ἄλκοὸλ. Σκουπίστε τὸ προσεκτικῶς. Συνιστοῦν ἐπίσης ἕνα μίγμα ἴσων μερῶν γλυκερίνης καὶ

Τὴν κοίταξας

κρόκου αὐγοῦ. Ἐπιθέτετε τὸ μίγμα αὐτὸ στὸν λεκὲ καὶ ὕστερα ξεπλύνετε μὲ ζεστὸ νερὸ. Ἄν τὸ ὕφασμα μπαίνει στὴν μπουγάδα, ἀποχρώμα τίστε τὸν λεκὲ μὲ νερὸ τῆς τζαβέλλας.

Σ ο κ ο λ ἄ τ α: Χρησιμοποιήστε ἄλκοὸλ 90 μὲ μερικὲς σταγόνες ἄμμωνίας. Ἄν τὸ ὕφασμα μπαίνει στὴν μπουγάδα, ἀποχρωματίζετε τὸν λεκὲ μὲ ὀξυζενέ ἢ νερὸ τῆς τζαβέλλας.

Κ ε ρ ῖ: Ξύστετε ὅ,τι μπορεῖ ν' ἀφαιρεθῇ μὲ μιά λάμα, ὕστερα τοποθετήστε τὸ λεκιασμένο μέρος ἀνάμεσα σὲ δυὸ φύλλα στυποχαρτοῦ καὶ σιδερώστε τὰ μὲ σιδερό ζεστό. Ἐπαναλάβετε τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἀλλάζοντας στυποχαρτό. Ἄν μείνουν μερικὰ ἵχνη θὰ φύγουν μὲ βενζίνη. Μπορεῖτε ἀκόμη καὶ νὰ τὸ τρίψετε μὲ ἄλκοὸλ 90.

Χ ρ ῶ μ ἄ τ α ἂ ν ἰ λ ῖ ν η ς: Μπορεῖτε νὰ ἐπιχειρήσετε νὰ καθάρσετε τὸν λεκὲ μὲ ἄλκοὸλ 90. Ἄν δὲν φεύγῃ, δὲν σὺς μένει παρὰ νὰ τὸν ἀποχρωματίσετε μὲ νερὸ τῆς τζαβέλλας, μὲ ἄτμοις θεῖου (θειοφιοῦ) κλπ. Πολὺ συχνὰ ὁμως ἐξαφανίζεται μαζὶ μὲ τὸν λεκὲ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ὕφασματος. Γι' αὐτὸ εἶνε προτιμώτερο νὰ κάνετε πρῶτα δοκιμὴ σ' ἕνα δειγματοῦ.

Μ ε λ ἄ ν η: Ἄν πῆση σὲ χαλὶ, ἀπλῶστε ἀλεύρι ἐπάνω στὸν λεκὲ, ὕστερα βουρτσίστε καὶ τρίψετε ἑλαφρὰ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ ἢ μὲ ὀξυζενέ.

Σ ἐ μεταξωτὸ ὕφασμα, ὁ λεκὲς φεύγει ἂν τὸν βυθίσετε σὲ νέφτι καὶ τὸν τρίψετε ἑλαφρὰ.

Ἄν πρόκειται γιὰ πολὺ λεπτὸ ὕφασμα καὶ φοβάσθε νὰ μὴ φύγῃ τὸ χρῶμα τοῦ, βυθίστε τὸ κηλιδωμένο μέρος σὲ γάλα, ἐπὶ δυὸ μέρες περίπου.

Φ ρ ο ὀ τ α: Γιὰ νὰ καθάρσετε ἕνα λεκὲ ἀπὸ χυμὸ φρούτου, χύστε τοῦ θραστὸ νερὸ — μὲ μιά τσαγιέρα λ. χ. — ἀπὸ ἀρκετὸ ὕψος: ἔνα μέτρο περίπου.

Ἄν τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶνε ἱκανοποιητικὸ, πλύνετε τὸ ὕφασμα μὲ χλιαρὴ σαπουνάδα κι' εἰπείτε τὸ ξεβγάξτε πρῶτα μὲ ἄμμωνία καὶ ὕστερα μὲ καθαρὸ νερὸ.

Ἄν δὲν φοβάσθε ν' ἀποχρωματίσθῃ τὸ ὕφασμα, θρέξτε τὸν λεκὲ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ ἢ νερὸ τῆς τζαβέλλας.

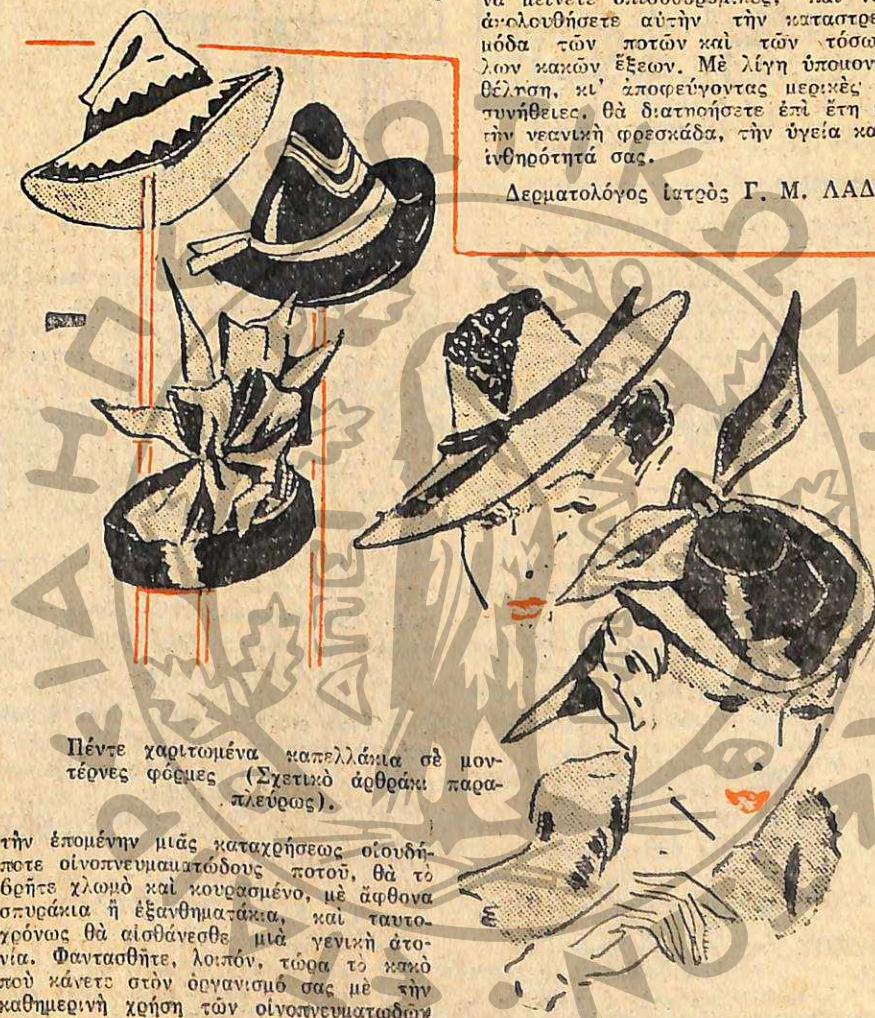
Λ ῖ π η: Ὅταν πρόκειται γιὰ λαιναὺς ἀφαιρήτε τὸν λεκὲ μὲ βενζίνη. Τοποθετήτε τὸ λεκιασμένο μέρος σ' ἕνα λευκὸ πανί διπλωμένο σὲ τέσσερα καὶ τὸ χτυπάτε ἑλαφρὰ μὲ μιά βουρτσίσσα βρεγμένη σὲ βενζίνη, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος τοῦ λεκὲ καὶ προχωρώντας πρὸς τὴ μέση. Ὑστερα τὸ περνάτε μ' ἕνα κομμάτι φανέλλας.

Ὅταν τὸ ὕφασμα εἶνε μεταξωτὸ τὸ τρίβετε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ ἕνα πανί βρεγμένο σὲ ἕνα μίγμα ἴσων μερῶν ἐλαίου τερεβινθίνης καὶ αἰθέρος. Ὑστερα ἀπλώστε λίγο ἄχυρο, βάλετε ἕνα στυποχαρτὸ ἐπάνω καὶ σιδερώστε μὲ ζεστὸ σίδερο.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τὰ ποτὰ καὶ ἡ ὁμορφιά

Τὸ δῆμα τοῦ προσώπου εἶναι ὠραῖο ὅταν εἶναι καθαρὸ, λεπτὸ, ἀνθηρὸ καὶ ἐλαφρότατα χρωματισμένο, ἢ δὲ ἐπιδερμὶς, τὸ ἐπένδυμα αὐτοῦ τοῦ δερματος πρέπει νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ διαφανές. Τὸ δῆμα, ὁμως, εἶναι ὠραῖο ἀνάλογα μὲ τὸν βαθμὸ τῆς καλῆς λειτουργίας τοῦ ὁργανισμοῦ. Μία, λοιπόν, ἀπὸ τῶν σπουδαιότερων αἰτίων ποὺ καταστρέφουν τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ ὁργανισμοῦ συνεπῶς, δὲ καὶ τοῦ δερματος, καταστρέφοντας τὴν δροσιὰ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ καὶ ἐπιφέροντας τὸν πόνο γνησμοῦ τοῦ, εἶναι ἡ κατὰ χερσὶς τῶν διαφόρων ποσῶν. Τὸ μεταβολισμὸ αὐτὸ πάθος ποὺ κατὰ τὴν πιά μόδα, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα αἰτία τῆς καταστροφῆς τῆς ὑγείας καὶ κατὰ δεύτερο λόγον τῆς ἀπολείας τοῦ χρώματος τῆς δροσιᾶς καὶ τῆς ἀπαλότητος τῆς ἐπιδερμίδος δηλ. ὅλων τῶν στοιχείων ποὺ δίνουν τὸ μέτρο τῆς φυσικῆς ὠρεότητος τῆς γυναικὸς. Ἡ καθημερινὴ χρῆσις τῶν ποτῶν προκαλεῖ ἐκτὸς τῶν ἄλλων γενικῶν νευρικών διαταραχῶν — καὶ μίαν τραγύτητα στὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἐπιφέρει τὸν πρόωγο μαρasmus τοῦ δερματος: τὸ γήρωμα. Ἄν παρατηρήσετε τὸ δῆμα σας,

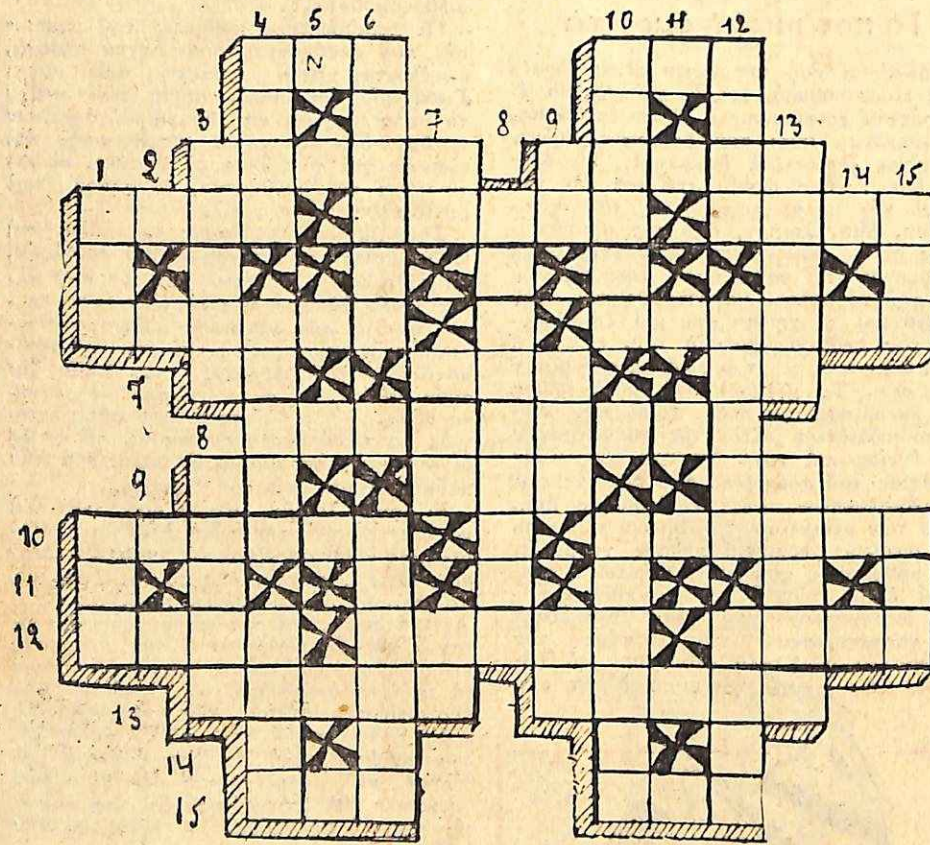
Δερματολόγος ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Πέντε χαριτωμένα καπέλλια σὲ μοντέρνες φόρμες (Σχετῶν ἀρθροῦ παραπλευρῶς).

τὴν ἐπομένην μίαν καταρῆσας οἰοῦν ποτε οἰονομνυματόδους ποτοῦ, θὰ τὸ βρεῖτε χλωρὸ καὶ κουρασμένο, μὲ ἀφθονὰ σπυράκια ἢ ἐξανθήματα, καὶ ταυτοχρόνως θὰ αἰσθάνεσθε μίαν γενικὴ ἀτονία. Φαντασθῆτε, λοιπόν, τώρα τὸ κατὰ ποῦ κάνετε στὸν ὁργανισμὸ σας μὲ τὴν καθημερινὴν χρῆσιν τῶν οἰονομνυματῶν

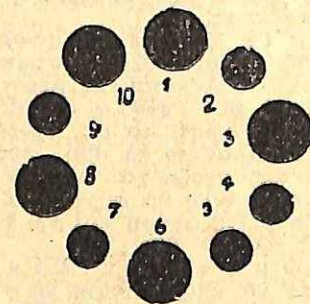
Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

καὶ πέντε δεκάφραγμα. (τὰ μικρότερα)
καὶ εἶπε τοῦ γιου τοῦ:

— Ἄν ξεκινήσεις ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ ἓνα καὶ μετρήσεις ἀπὸ 11 πρὸς 11 θὰ πέφτῃς πρὸς τὸν 11. Ἄν ξεκινήσεις ἀπὸ τὸν 11 πρὸς 11 θὰ πέφτῃς πρὸς τὸν 11. Ἄν ξεκινήσεις ἀπὸ τὸν 11 πρὸς 11 θὰ πέφτῃς πρὸς τὸν 11.

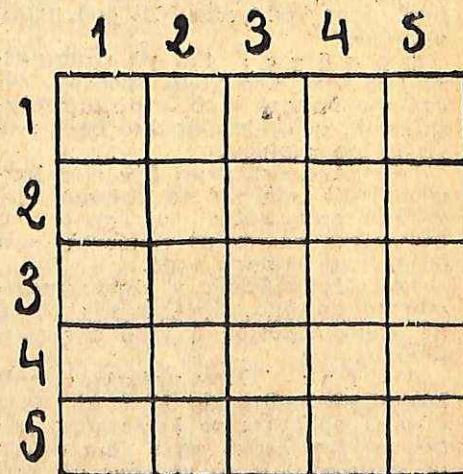

φραγμα. Δηλ. θρὲς ἓναν ἀριθμὸ καὶ διάλεξε ἓνα δικό σου σημεῖον ἐκκινήσεως γιὰ νὰ ἐπιτύχῃς τὸ ἀποτέλεσμα πρὸς τὸ θέλεις. Ὁ ἀριθμὸς πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατόν μικρότερος. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ παρουσία τῶν ταλλήρων.

— Ποῖος εἶναι ὁ ἀριθμὸς καὶ ποῖο τὸ σημείον τῆς ἀναριθμήσεως;

...ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΙΔΙΟΝ

Σὰς δίνουμε τὸ παρακάτω σταυρόλεξον, τοῦ ὁποῖου οἱ χαρακτηρισμοὶ καθετῶς καὶ ὁριζοντίως εἶναι οἱ ἴδιοι:

1. — Ἄγιος.
2. — Τὸ μικρὸν ὄνομα γόττος.
3. — Τὰ μὴ τονιζόμενα.
4. — Ἐσώθη ἀπὸ τὸ κῆτος.
5. — Ἀποστολὴ: Ὁ κ. Ἰωάν. Στυλιανίδης.

Αἱ λύσεις μας

Αἱ λύσεις τῶν προηγουμένων παιχνιδιῶν, πάντοτε καὶ μονίμως στὴν σελ. 60.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΚΕΣ

- 1) Ἀριθμητικὸν. — Πρόθεσις.
- 2) Ἡ πρώτη λέξις καθημερινῆς προσηγορίας. — Ἐστὶ ὀνομάζεται ἡ γυναίκα τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσας.
- 3) Κατευθύνει τὰς πράξεις μας. — Κάτοικος νήσου (κλιτ.). — Αἰσθητήριον ὄργανον. (δημ.)
- 4) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος. — Θυγάτηρ τοῦ Ποταμίου Θεοῦ Ἀσωποῦ ἢ καὶ νῆσος.
- 5) Δεικτικὸν (δημ.). — ... Κε φυλακὴν τῷ στόματί μου. — Νότα.
- 6) Τὸ Βόρειον τμήμα τῆς Ἑλλάδος.
- 7) Ἀρθρον (πληθ.). — Ἐστὶ λέγεται ὁ ἄγιος εἰς τὴν δημοτικὴν. — Δύο γράμματα.
- 8) Θυγάτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ σύζυγος τοῦ Οἰνέως, ἀλλὰ καὶ μήτηρ τοῦ Μελέαγρου. — Ὑῖος τοῦ Βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας Εὐδύτου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης.
- 9) Αἰσθητήριον ὄργανον (δημ.). — Δασύλλιον. — Μία τῶν Ἑπείρων.
- 10) Τμήμα Πελοποννήσου. — Ὄνομα σῆς πουλιῶς εἰς τὴν δημοτικὴν.
- 11) Ἐπίρρημα. — Ναυτικὸν παράγγελμα ἢ ἐμπορικὴ βραχυλογία.

ΚΑΘΕΤΕΣ

- 1) Τὰ διαβάζουμε στὰς ἐφημερίδας. — Μὲς περιβάλλει...

- 2) Φωτιά (αἰτ.). — Θυγάτηρ τοῦ Διὸς, Θεὰ τῆς Σοφίας.
- 3) Ἀριθμητικὸν. — Πόλις τῆς Ἑλλάδος. — Ὅσις.
- 4) Ἐστὶ λέγονται τὰ μέρη πρὸς τὰ ἔχουν πέτρες. — Πολύτιμος λίθος.
- 5) Ἡ πρώτη συλλαβὴ μεγάλου μεσευρωπαϊκοῦ ποταμοῦ. — Τέτοια ἦταν ἡ Ρέα. — Μουσικὸς φθόγγος.
- 6) Κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- 7) Ἀρθρον (πληθ.). — Αἰσθητήριον ὄργανον (καθαρεύουσα). — Τὰ δύο πρῶτα γράμματα Ἑλληνικῆς μονάδος δάκρυος.
- 8) Ἀπαραίτητη διὰ τὰ ραδιόφωνα. — Ἰάσιος.
- 9) Στενογλώσσα. — Τὸ τρέξιμον ὅπως λέγεται σὲ πολλὰ μέρη (τοπικισμός). — Ἀθλητικὸν ἀγώνισμα.
- 10) Ἀρχαία πόλις τῆς Περσίας. — Χρονίστες εἰς τὴν νοθευμένην (λείπον 2 τελευταῖα γράμματα).
- 11) Σύνθετος τελικός. — Ἴδε τὸ δεύτερον τοῦ 15 ὁριζοντίως.

(Ἀποστολεὺς: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ)

ΤΑ ΔΕΚΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν γιὺ τοῦ πού ἦταν μαθητὴς, ἓνα πατέρα, τοποθέτησε, ὅπως δεῖχνε ἡ εἰκόνα μας, δέκα νομίσματα: πέντε τάλληρα (τὰ μεγαλύτερα)

Μεταξύ μας

Μάκην Μαυρ. Δὲν γράφετε ἄσχημα, ἀλλὰ τὸ θέμα πρὸς μεταχειριστὴκατε φρεσὶ κοινὴ. Βρῆτε καὶ πρὸς πρωτότυπο. Τὸ σταυρόλεξόν σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Ἐυχαριστοῦμε.

Κώσταν Μαλταῖον. Χωρὶς μουσικότητα ὁ στίχος σας. Χρειαζέται περισσότερο δούλεμα, ὥστε νὰ τὸν ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὸς καλὸς ἐκφράσεις πρὸς χαλῶν τὴν ἀρμονία. Μὴ βιάζεστε νὰ δημοσιεύσετε.

Ἰωάνναν. Διορθώστε τὰ δύο τελευταῖα τετράστιχα τῆς «Πόρωσης» πρὸς εἶναι λίγο ἀσυνάρτητα καὶ ξαναστεῖλτε τὴν. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμη. Ἡ «Νοσταλγία» κατώτερη.

Σωκράτη Φραγκέτην. Καλοῦσιν τὰ «Περσμένα» καὶ θὰ δημοσιεύσῃ μετὰ τὴν σειρά τους. Τὰ ἄλλα, προχειρογράμματα καὶ ἀδόλευτα, ὑστεροῦν στὸ μέτρο. Μὴ βιάζεστε.

Χρήστον Πάγιαν. Νομίζουμε ὅτι ἂν τὸ διορθώσατε λίγο, ἰδίως τὴν περιγραφή τοῦ θανάτου τῶν δύο ἐρωτευμένων πρὸς εἶναι κάπως βιαστικὰ γραμμένα καὶ χωρὶς ἐπὶ τὴν δικαιοσύνην, θὰ γινῇ τὸν δημοσιεύσιμη. Τὸ περιμένουμε.

Γιῶργον Φωκᾶν. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι κρίνουμε ἀσχηρὰ τὴν συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀλλὰ τὸ κάνουμε πρὸς τὸ συμφέρον τους. Καὶ τὰ νέα σας ὄχι δημοσιεύσιμα. Τὸ «Παῖδί μου στὸ καλὸν παιδικάστικα καὶ ὄχι στρωτὰ γραμμένο. Καὶ τὸ ἄλλο ἀδόλετο καὶ χωρὶς ἀρμονία.

Ρ. Α. Κ. Ἐγκρίνεται τὸ «Ψυχὴ μου, κλάψε» καὶ θὰ δημοσιεύσῃ μετὰ τὴν σειρά του, ἀφοῦ τὸ συντομεύσῃ λίγο.

Χρήστον Παρίτην. Ἐγκρίνουν-

ται καὶ τὰ δύο καὶ θὰ δημοσιεύσῃ μετὰ τὴν σειρά τους.

Πάριον Κέλτην. Τὸ διήγημά σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμη, γιὰ εἶναι ἀρκετὰ φλύαρο καὶ ἀσχετὸς. Ἐπὶ ὅμως μερικὰ καλὰ σημεία πρὸς δείχνουν ὅτι μετὰ περισσότερο προσοχὴ θὰ γράψετε καλλίτερα.

Βασίλειον Τσακωνίαν. Τὸ σταυρόλεξόν σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Ἐυχαριστοῦμε.

Ἐρῶδον Ὀδῶκρον. Πραγματικὰ τὸ θέμα εἶναι ἀρκετὰ πρωτότυπο, τὸ χαλῶν ὅμως ὁρισμένες ἐκφράσεις πρὸς ἐξελιγμένους. Σχετικὰ καλλίτερη ἡ ἀρχή.

Κώσταν Χατζηδημητρίου. Ἐγκρίνεται ὁ «Στοχασμός» καὶ θὰ δημοσιεύσῃ μετὰ τὴν σειρά του.

Σπύρον Θαλλήτην. Δὲν μὲς ἱκανοποίησαν τὰ τελευταῖα σας. Γεμάτα ἀντιποιητικὲς ἐκφράσεις καὶ χωρὶς ἀρμονία. Μὴν προχειρογράφετε.

Κώσταν Χλωρόν. Διορθώστε τὸ δεύτερον τετράστιχο τῶν «Ἀποδημιῶν» πρὸς εἶναι ἀδόλετο στὸ μέτρο. Ἐπίσης «κουπία» δὲν ἔχουν τὰ καράδια. Τὰ ἄλλα δύο ποιήματά σας ἔχουν μερικὰ τετράστιχα καλὰ καὶ ἄλλα ἐντελῶς ἀδόλετα.

Πάριον Παπᾶν. Τὸ σταυρόλεξόν σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Ἐυχαριστοῦμε.

Φαέδων. Ἐγκρίνονται τὰ «Φθινοπωρινὰ ῥίγη» καὶ θὰ δημοσιεύσῃ μετὰ τὴν σειρά τους. Γιὰ τὴν «Βαρκαρόλλα» σὰς εἶχαμε ἀπαντήσει.

Ἀνδρέαν Κοκκολᾶ. Τὰ ποιήματά σας ἐγκρίνονται. Προσέχετε ὅμως. Στὸ δεύτερον στίχον τοῦ «Δυὸ δάκρυα». Λέτε «Τὸ θλιμμένο μονοπάτι». Δὲν θλίβεται ποτὲ ἓνα μονοπάτι. Θὰ θέλατε ἴσως νὰ πῆτε τὸ «Θλιμμένο μονοπάτι». Ἀπαγγέλλετε μόνος σας μεγαλοφώνως καὶ δόστε προσοχὴ στὴν μουσικότητα τῶν στίχων.

«Ἑβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517

Ἐκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτήσια ἐσωτερικοῦ δρ. 250

Ἐξάμηνος » 125

Ἐτήσια ἐξωτερικοῦ Λίραι 1.10

» Ἀμερικῆς Δολλάρια 6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

(Π. Τσαλδάρη 10 Ὑμηττός)

Γάμοι

Στοὺς ἀγαπημένους φίλους μου Κωστὰ καὶ Μαρκὴ καὶ Ἑλληνικὴ Ἰουλιανὴ πρὸς ἔτελεσαν πρὸς ἡμερῶν τοὺς γάμους τῶν μετὰ παρανυμφὸν τὸν κ. Δωρὴ εὐχομαι καὶ θε εὐτυχία καὶ χαρὰ.

ΠΥΡΗ.

Δωρήσατε ὡμορφιά

Χαρίζεται λοιπὸν ἡ ὡμορφία; Γιατὶ ὄχι; Εἶναι κρυμμένη σὲ κάθε φιαλίδιον τῆς Λοσιὸν προσώπου Scherk. Ἡ Λοσιὸν προσώπου Scherk ὄχι μόνον προστατεύει τὴν ὡμορφίαν ἀλλὰ κάνει τὸ δερμα ἐλαστικόν, τὸ καθαρίζει καὶ τὸ δυναμώνει. Εἰσάγει βαθειὰ στοὺς πόρους, ἐξαλείφει τὰ μπιμπικία, ζωογονεῖ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ ἐνισχύει τοὺς ἰστούς τοῦ δέρματος. Δωρήσατε ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἑτους ἓνα φιαλίδιον τῆς Λοσιὸν προσώπου Scherk. Χαρίζετε τὴν χαρὰ γιὰ πολλὰς ἑβδομάδας! Φιαλίδιον τσάντας Δρχ. 35.- Μεγαλύτερα τῶν Δρχ. 55.-, 90.- καὶ 175.- Διάρκης παρακαταθήκη: Π.Ι. Μαγκριώτης, Ἑρμοῦ-Νίκης 10, Ἀθῆναι-Τηλ. 25.739

Scherk
Face
Lotion

(Ποσὶν δὲ τὸ προσώπου)

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

(Ίδε σελίδα 58 του φύλλου 584).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

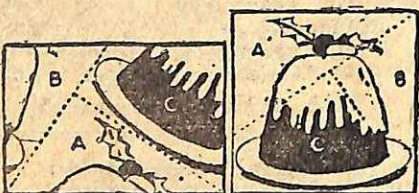
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Άνοδος.— Άστεϊος.—2) Ία—ού.
3) Κέα—ώρα—Η.Ε.Μ.— Άλτ. 4) Όσος
—Μάης—5) Ρέ—του—Άς— 6) Άν—
Αύ—ώα—7) ώκός—ρόδα—8) Ός—Μά
—φι—9) Κά—Άνά—10) Σάα— Νέαν
—11) Μήν—ΣΙΑ—άνω— έσο. 12) Ού—
Όμ—13) Λιμνάζω—Βασίλης.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Άγκυρα.— Κεράλ—2) Νά—4) Σί
—Ουάκης—Όν—5) Ταώς— Άσία —
6) Ρό—ΑΣΟ—Αί—7) Άστυ—Σάρα —
9) —Ημάω—Μάνα—10) —Έα— Άρα
—έν—11) Τομή — Άώος— 12) —Εύ—
Στάδιον—μί—14) —Άχ—φά—15) —Σί
—τος—ιατρός.

Η ΤΟΥΡΤΑ

Ίδου πώς θα ανασυναρμολογηθῇ ἡ
τούρτα.

ΠΟΣΩΝ ΕΤΩΝ ΕΙΝΕ ;

Ἡ Μπέρτα εἶναι 20 ἐτῶν, ἡ Λενίς 27
καὶ ἡ Γιαννούλα 33.

ΟΙ ΒΩΛΟΙ ΤΩΝ

Ὁ Τάκης εἶναι 24 βόλους καὶ ὁ Τώ-
γης 16.

Η ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΣ

Θὰ διπλασιάσετε τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐκ-
δρομῶν στὴν σκηνὴ πού εἶναι στὴν κο-
ρυφὴ καὶ θὰ τοποθετήσετε τοὺς ἄλλους
ὡς ἑξῆς:

16	8	12	14
16	10	13	11
18	8	10	14
18	12	9	11
14	13	9	14

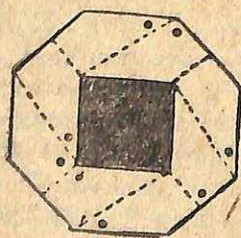
ΠΟΣΟΙ ΗΞΑΝ ΟΙ ΕΠΙΒΑΤΑΙ ;

Στὸ τραῖνο ὑπάρχουν 160 ταξιδιώται.

Αἱ ὑπόλοιποι λύσεις τοῦ φύλ. 583.

ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ

Ἡ πλάνα θὰ διαιρεθῇ ὡς ἑξῆς:

ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑΚΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ

Εἶναι συγγενεῖς σας ὡς ἑξῆς: θεία,
Οἰεῖς, ἐξάδελφος, κουνιάδος, πρόπαππος
κουνιάδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Μ. Καίτην, Έντα 50α. Σᾶς ἀ-
πήντησα ἤδη στὸ 580ο φύλλον. Οἱ δημο-
σιευόμενες ἀπαντήσεις δὲν θὰ ἐπαναλαμ-
βάνωνται, γιατί δυστυχῶς μ' αὐτὸν τὸν
τρόπο μένουν ἀναπάντητες ἄλλες ἐπι-
στολές. Ὡστε λες οἱ ἀναγνώστριες ἂς
περιμένουν τὴν ἀπάντησιν στὶς ἐπιστολές
τῶν πού γίνεται ἔσιν τὸ δυνατόν ταχύ-
τερα καὶ κατὰ σειρὰν παραλαβῆς τῶν ἀ-
πὸ τὴν ὑπηρεσία τοῦ περιοδικοῦ.

Θλιμμένα Νεῖα. Πρόκειται
περὶ ἀρρομένου ἐκζέματος. Ὅλη ἡ τα-
κτικὴ πὺ ἀκολουθεῖτε εἶναι πολὺ κακὴ.
Ἡ κατάστασή σας αὕτη θὰ ὑποχωρήσῃ
μόνο μὲ ἐνεσθεραπεία. Γιὰ νὰ σᾶς ἐξυ-

πηρετήσω ταχύτερα καὶ ἀποτελεσματικώ-
τερα, σᾶς παραπέμπω στὸν κ. Λαδᾶ (Σό-
λωνος 40) γιὰ δωρεάν ἐξέτασιν. Νὰ τοῦ
πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας.

Κλαίλιαν, Χανιά. Τὰ καθαρά-
κια τῶν ματιῶν ὀφείλονται στὰ ἴδια τὰ
μικρόδια στὰ ὁποῖα ὀφείλονται καὶ τὰ
σπυρία τοῦ προσώπου: τοῦ σταφυλοκό-
κου. Γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇτε ὀριστικῶς πρέ-
πει νὰ κάνετε ἐνδομυϊκῶς ἀντισταφυλο-
κοκκικὴς ἐνέσεις. Ὑπάρχουν ἐτοιμὲς στὸ
ἐμπόριο. Πέστε τοῦ γιαιτροῦ σας καὶ ξέ-
ρει. Θὰ κάνετε ἐν ὧν 18—24. Μὲ τίς
πρώτες κιάλας ἐνέσεις θὰ ἐξαφανισθοῦν
τὰ κριθάρικα πού τόσοι σᾶς βασανίζουν.
Ἐπίσης νὰ βάζετε ζεστὲς βορικοῦχες
κομπρέσες στὰ μάτια. Ἐσωτερικῶς μου-
ρουνέλαιο ἢ σιρόπι ἰοντοτανικόν. Κρέμες
στὸ πρόσωπον νὰ μὴ χρησιμοποιοῦτε μέ-

χρὺς ἐπὺ τελειώσετε τίς ἐνέσεις. Παρὰ
μόνο ἀσπράδι, δύο φορές τὴν ἐβδομάδα.
Κατόπιν ξαναγράψτε μου καὶ θὰ μιλήσω-
με γιὰ καλλυντικά.

Με λ. π. μ. ἐν ἡν. Έντα 50α. Γιὰ
τὴν δυσσομία κ. τ. λ. θὰ σᾶς κάνουν πολὺ
καλὸ οἱ θερμὲς κολπικὲς πλύσεις μὲ Σο-
ραμὲν. Πωλοῦνται γὰ σκονάκια σ' ὅλα τὰ
φαρμακεία. Θὰ σᾶς ὠφελήσουν δὲ γενι-
κῶς στὴν εὐπάθειάν σας πού μοῦ γράφε-
τε, καὶ ἀπὸ ἀπόψεως καθαριότητος, ὅσον
καὶ γιὰ τὴν δυσσομία.

Δ. Α. Κ. Εὐχαρίστωις γίνεται. Θὰ ἰκα-
νοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σας. Θὰ ἐξετασθῇτε
δωρεάν, λέγοντάς του τὸ ψευδώνυμόν
σας.

Ἀν' ἡσυχον Α. Χ. Π. Τὸ λούσιμο
μὲ κατραμοσάπουνον νὰ τὸ κάνετε μόνο
κάθε 8 μέρες, γιατί ξεραίνει ἀκόμα πε-
ρισσότερο τὸ τοιχωτὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς
σας. Κάθε δὲ βράδυ νὰ κάνετε μιὰ ἐλα-
φρὰ ἐπάλειψη τῶν ριζῶν μὲ τὴν κάτωθι
ἀλοιφή:

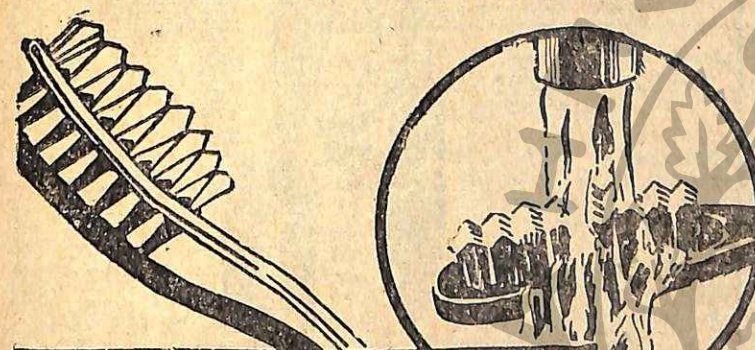
Huile de ricin	6 gr.
Lanoline	14 >
Chlorydrate de quinine	0,25 cent.
Pilocarpine	0,25 >
Acetate de p'omb	0,30 >
Teint. de cantharides	0,30 >
Baume de perou	0,60 >

Μετὰ δίμηνο κοῦρα ξαναγράψτε μου.
Β: ο λ έ τ τ α ν, Έντα 50α. Πολὺ
κακὴ ἡ τακτικὴ πού ἀκολουθεῖτε γιὰ τὴν

Η ΜΟΝΗ ἀδιάβροχη ὀδοντόβουρτσα τοῦ κόσμου. Καθαρίζει καὶ λευκαί- νει ωραγματικά τὰ δόντια.

Μήπως ἡ ὀδοντόβουρτσά σας μουσκεύει
ὅταν τὴν βρέχετε; Έν τοιαύτῃ περι-
πτώσει δὲν καθαρίζει τὰ δόντια σας.
ΠΕΤΑΞΕΤΕ ΤΗΝ καὶ προμηθευθῆτε μίαν
ἀδιάβροχη ὀδοντόβουρτσα Δρ. ΓΟΥΕΣΤ.
Εἶναι ἡ μόνη πού καθαρίζει, λευκαίνει
καὶ διατηρεῖται πάντοτε σκληρῇ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.104

Ἡ ἀδιάβροχη
ΟΔΟΝΤΟΒΟΥΡΤΣΑ
Dr. West

"COBRA"

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA
Τὸ μοναδικὸν καὶ ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν ἡλιτιδα
καὶ Τριχόπτωσιν.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 1α. Ἀθῆναι Τηλ. 52.351
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΤΑ ΜΟΒΤΟΥΜΙΑ

είναι
ἀριστά

θεραπεία της παθήσεώς σας. 'Ο κ. Λαδάς θα σας δειχθή εύχαρίστως δωρεάν πρὸς εξέταση (Σόλωνος 40. Καθημερινὸς 10 — 11 καὶ 5 1/2 — 8). Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ τόσο κολακευτικὰ σας λόγια.

Φοιτῆτριαν Π. Π. Κάθε βράδυ νὰ ὑγραίνετε καλὰ τὸ κεφάλι μὲ μιὰ βοῦρτσα τῶν μαλλιών τὴν ὁποίαν βρέχετε στὸ κάτωθι ὑγρόν:

Solution de sublimé à 1°/₁₀ 100 gr.
Alcool de rose 100 >

Huile d' amand's douces 5 >
Teint. de cantharides 1 >
Tetni. de Citron 4 >

Νὰ ἐξακολουθεῖτε τὸ φάρμακο ὡς ὅτου σταματήσῃ ἡ πιτυρίδα. Ἐπίσης λούσιμο μὲ κατραμωσάπουνο κάθε ἑβδομάδα. Ἄν παρατηρήσετε δυνατὴ φαγοῦρα ἢ ἐλαφρὸ ἐρεθισμό, τότε ν' ἀραιώσετε τὴν χρῆσιν μέρη παρ' ἡμέραν.

Πιστῇ Ἑβδομάδος. Τὴν ἐπιστολή σας μὲ τὰ σχετικά τὴν παραπέμψαμε στὸν ὀφθαλμολόγο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον

καὶ ὅχετε ἰδιαιτέρα ἀπάντησι λεπτομερῇ. Γιὰ τὴν ὑπεριδρώσιν τῆς μασχάδας νὰ κάνετε μερικές κομπρέσες χλιαρὰς μὲ ἀραιὰ διάλυση στύλης καὶ καθημερινὴ ἐπάλειψι μὲ τὸ ἀποτελεσματικὸ φάρμακο Ἰνοντορίν. Ἐπίσης γιὰ τὴν οὐλίτιδα καὶ τὴν δυσσμία τοῦ στόματος πού εἶνε ἀποτελέσματά της, πλύσεις μὲ τὸ ὑγρὸ Μπριγιάντ καὶ μὲ τὴν ὀδοντόπαστα Μπριγιάντ. Ὅτ' τὰ βρῆτε στὸν Γενικὸν Ἀντιπρόσωπον Ἀθῆν (Σταδίου 13). Γράψατέ μας ἀμέσως τὴν διεύθυνσίν σας. ΛΟΡΑ

Τὸ καλλίτερο Ραδιόφωνο τοῦ Κόσμου
Radio OPTA
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Γ. Σ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ: ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 ΤΗΛΕΦ. 21.590 — ΚΑΛΛΙΘΕΑ: ΣΤΑΘ. ΗΛΕΚΤΡ. ΤΗΛΕΦ. 9.259

**ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ
ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΟΥΛΑ**

**Χιλιάδες ὀδοντοῖατρῶν συνιστοῦν
τὴν Κολυνὸς γιὰ τὰ παιδιὰ.**

Οἱ λεπτὰ ὀδόντες καὶ τὰ λεπτὰ οὐλά των παιδιῶν ἔχουν ἀνάγκη, ἀπὸ μαλακὸν ὑγιές, ἀντισηπτικὸν καθαρίσμα, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ. Ἴδου ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὴν συνιστοῦν οἱ ὀδοντοῖατροί. Τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ, λόγῳ τῆς

εὐχαρίστου καὶ οροσιτικῆς γεύσεώς της. Συνηθίσατε τὰ παιδιὰ σας εἰς τὸ νὰ καθαρίζουν τοὺς ὀδόντας των, νύκτα, μέρα. Ὅτ' ἀποστατεύσετε τὰ οὐλά των καὶ τὸ σμάλτο των ὀδόντων των καὶ ἔτσι θὰ διατηρεῖται τὸ στόμα των ἀρωματισμένον καὶ καθαρὸν.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

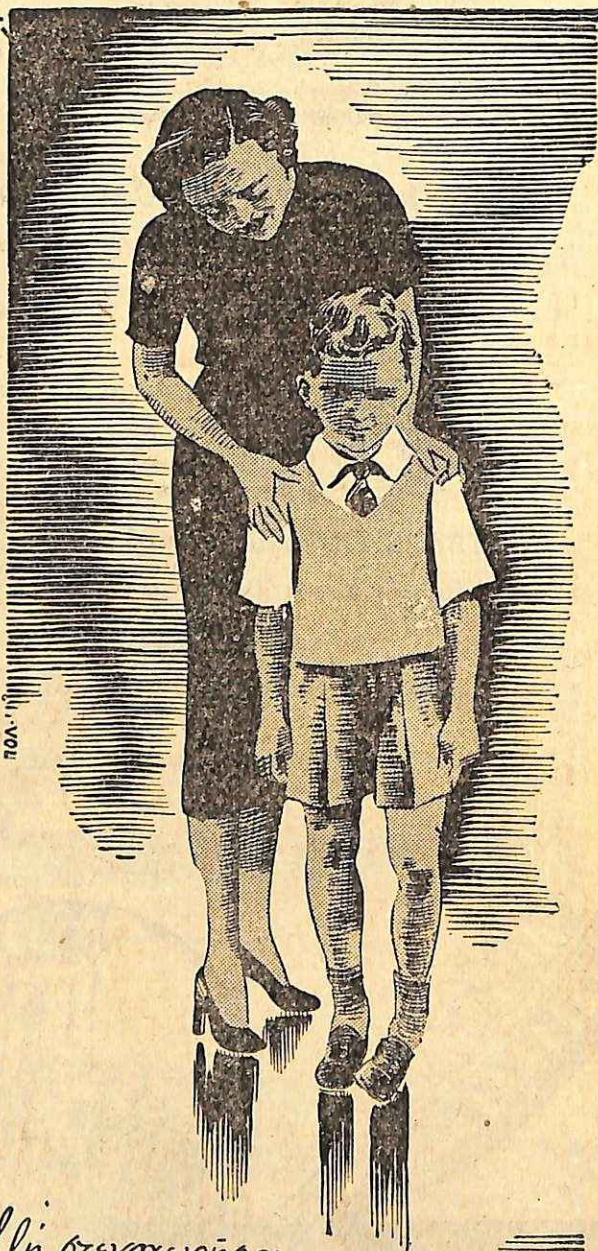

ΚΟΛΥΝΟΣ
Ἡ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΤΣ

*Ληὶ στεναχωρήσου
... δά ὁε πάω
τοῦ χρυδικοπούλου*

**ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ**

ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 29)

— Νικήτη! νὰ ἡ ἀνταμοιβή πού σοῦ ἀξίζει, ἀνήγγειλε ὁ πρίγκηψ. Καὶ ἀμέσως ὁ Ρομπέν βρέθηκε κυκλωμένος ἀπὸ εἰκοσι ἱππότες. — Ὁ ἀντάρτης θὰ κρεμασθῇ αὐριο τὰ χαράματα. Σας προσκαλὼ νὰ παρακολουθήσετε τὸ θέαμα καὶ ὁ πρίγκηψ Ἰωάννης γέλασε σατανικά.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἡ λαίδη Μαριάν, πού κατὰλαβε ἐπιτέλους τί γινόταν γύρω της, στὴν πόλη, ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν καρδιά της, κατάρθωσε νὰ συναντήσῃ σὲ μιὰ ταξέρνα τοὺς συντρόφους τοῦ Ρομπέν. Μὲ χίλια δυὸ ἐπιχειρήματα τοὺς ἐπεισε γιὰ τὶς προσθέσεις της.

— Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ τὸν σώσω; Πέστε μου. Ἐνας ἀπὸ τοὺς φύλακές του μοῦ εἶνε ὁλότελα ἀφωσιωμένος.

Ἡ κατάσταση μελετήθηκε προσεκτικὰ καὶ τὸ συμπέρασμα βγήκε. Τὴν ἐπομένην, ὁ Ρομπέν ὡδηγήθηκε στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου. Ἡ νέα ἔτρεμε. Ἄν τὰ σχέδιά της ἀποτύχαιναν τὴν τελευταία στιγμή;

— Τραβήξτε τὸ σκοινί, διέταξε ὁ σερίφης. Ἐκεῖνη ὅμως τὴ στιγμή, ἕνας σύντροφος τοῦ Ρομπέν, μεταμφιεσμένος σὲ φρουρὸ ἔκοψε τὸ σκοινί. Μ' ἕνα πήδημα ὁ Ρομπέν, παρ' ὅλο πού ἐξακολουθοῦσε νάχη δεμένα

τὰ χέρια του, πήδησε σ' ἕνα ἄλλο κοῦδὸ μὲς στὴν φασαρία καὶ τὸ κακὸ πού ἔγινε κατάρθωσε νὰ ξεφύγῃ. Οἱ ἄρχοντες εὐίσσαξαν. Ὅλοι, πλὴν τοῦ πρίγκηπος Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν εἶχε ἐπιτύχει νὰ πάρῃ τὴν ἀδεια τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἀμπέιγ Νουάρ νὰ χρυσθῇ βασιλεῦς.

Ὁ Ρομπέν ὅμως δὲν ξεχνοῦσε τὸν βασιλῆά του, οὔτε τὴν Μαριάν. Δικινδυνεύοντας γιὰ μιὰν ἀκόμα φορά τὴ ζωὴ του κατάρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ διαμερίσματά της καὶ νὰ μιλήσῃ μαζί της. Τὴν ἀγαποῦσε, τῆς τὸ εἶχε πῆ, καὶ ἦταν βέβαιος πῶς καὶ αὐτὸς ἀνταγαπιόταν, τώρα πολὺ.

Καὶ ὁ Ρομπέν ξαναρίχτηκε μὲ νέα θέρμη στὸν ἀγῶνα. Στὸ δάσος οἱ σύντροφοί του τὸν περιέμεναν μὲ ἀγωνία.

— Πιάσαμε αὐτοὺς τοὺς ἀγνωστούς, τοῦ εἶπαν δείχνοντάς του τρεῖς ξένους μὲ ὑπερήφανο παρουσιαστικό.

— Πέστε νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν, διέταξε ὁ γεροντότερος. Δὲν φοβόμαστε κανέναν. Πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσετε ἂν εἴστε πραγματικὰ τέτοιοι πού λέτε. Ἐρχόμαστε ἀπὸ τὸν βασιλῆα.

— Καλῶς ἤρθατε ἄρχοντες μουρμούρισε ὁ Ρομπέν σκεπτικῶς. Ὁ καιρὸς ἐπείγει. Αὐριο ὁ πρίγκηψ Ἰωάννης θὰ χρυσθῇ βασιλεῦς. Ὁ ἐπίσκοπος πού θὰ τὸν εὐλογήσῃ εἶνε μᾶλλον πρὸς τὸ μέρος μας. Τρέχω

ΑΛΙΑΒΡΟΧΟΙ ΕΜΠΡΟΣΘΕΛΛΑΙ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΩΝ — ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΩΝ — ΚΟΥΖΙ-
ΝΑΣ — ΜΠΟΥΓΑΔΑΣ — ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Πωλοῦνται εἰς ἅπαντα τὰ Κνετρικὰ καταστήματα εἰδῶν οἰκιακῆς χρήσεως. Σῆμα κατατεθὲν Α.Β.Ρ.Ο. Προϊόντα ἐργοστασίου «Β.Ε.Ε.Π.» Α, Ε, Τηλ. 89-278.

ΟΙΚΟΣ ΕΛΕΟΝΩΡΑΣ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗ

Φιλελλήνων 20. Τηλ. 25.147

Τὸ Μεγαλύτερον καὶ Σοβαρώτερον ἐν Ἀθῆναις
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΚΟΙΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Μόνον ὁ ΟΙΚΟΣ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗ δύναται νὰ σας ἐγγυηθῇ ὅτι ἐντὸς δραχμῆς χρόνου διαστήματος γίνεσθε τελείως κάτοχοι τῆς ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ διὰ τῆς κατ'ἐπιτηδεύσεως εἰς θετικὰ ἀποτελέσματα εἰδικῆς διδασκαλίας, οὕτως ὥστε ἀπὸ τὰ πρῶτα μ-θήματα νὰ δύνασθε νὰ πτετε καὶ τὰ πλέον δυσκολώτερα σχέδια.

Τὴν βεβαίωσιν ταύτην μαρτυροῦν αἱ 800 καὶ πλέον μαθήτριαί δι' εὐχαριστηρίων ἐπιστολῶν των, ἀποφοιτήσασαι ἐκ τοῦ ΟΙΚΟΥ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗ καὶ κατέχουσαι σήμερον ἀνά τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἰδιὰ των ἐργαστήρια.

Τὴν ΚΟΠΤΙΚΗΝ διδάσκει: προσωπικῶς ἡ ἴδια κ. ΜΟΥΡΜΟΥΡΗ. ΔΙΔΑΚΤΡΑ.

Διὰ τὰς μαθητρίδας αἰτινες γνωρίζουσι τὴν ΡΑΠΤΙΚΗΝ δύναται νὰ τελειοποιηθῶσιν εἰς τὴν ΚΟΠΤΙΚΗΝ ἐντὸς 2 μηνῶν ἐναντι διδάκτρων δρχ. 2.000.—

Διὰ τὰς μ-θητρίδας αἰτινες δὲν γνωρίζουσι τὴν ΡΑΠΤΙΚΗΝ δύναται νὰ τελειοποιηθῶσιν εἰς τὴν ΚΟΠΤΙΚΗΝ & ΡΑΠΤΙΚΗΝ ἐντὸς διαστήματος 6—9 μηνῶν ἐναντι διδάκτρων δρχ. 3.000.—

Διὰ τὰς προκτικῆς Ραπτρίας, αἰτινες ἐπιθυνοῦσι νὰ μάθωσι τὸ μυστικὸν τῆς ΚΟΠΤΙΚΗΣ καὶ νὰ παραδώσωσι μαθήματα εἰς τὰς μαθητρίδας των, τελειοποιῦνται εἰς διάστημα 20—30 ἡμερῶν, ἐναντι διδάκτρων δρχ. μόνον 1.500.—

Μεγάλαι εὐκολαί πληρωμαὶ εἰς ταμειακάς δόσεις.

Πλήρες οἰκογενειακὸν ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ, μὲ ὅλας τὰς ἀνάσεις καὶ ὑγιεῖν συνθήκας ἀντὶ δρχ. 1200 μηνιαίως.

Ἐγγραφαὶ καθ' ἐκάστην. Ζητήσατε πληροφορίας καὶ κανονισμὸν.

νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

Τὴν ἐπομένην, ἀνάμεσα σὲ κωδωνοκρουσίες καὶ ζητωκραυγὰς κατεβύθη πρὸς τὸν πύργο μιὰ συνοδεία μοναχῶν μὲ τὸν ἐπίσκοπο στὴ μέση.

Ὁ πρίγκηψ Ἰωάννης τοὺς ὑποδέχθηκε θριαμβευτικὰ.

Τὴν στιγμὴ ὅμως πού ἀρχισε ἡ τελετὴ οἱ μοναχοὶ πέταξαν τὰ ράσα τους καὶ τριακόσια σπαθιά ἐλαμποκόπησαν κάτω ἀπ' τοῦ ἡλίου τὶς ἀκτίνες.

Μπροστὰ ὁ Ρομπέν τῶν Δασῶν καὶ πλάι του ἕνας λεβεντόκορμος ἔξενος. Ὑπερήφανα ἀνοιξε τὸ ἐπαινωφόρι του καὶ ἔδειξε τὰ βασιλικά ἐνσημα.

— Εἶμαι ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος, εἶπε.

Καὶ ἀρχισε ἡ πάλη. Μιὰ πάλη, ἀπεγνωσμένη, ἐξαντλητικὴ ὡς τὸ θάνατο. Τὸ δίκην νίκησε ὅμως καὶ σὲ λίγο ὁ βασιλεῦς παραμερίζοντάς ἕνα σωρὸ πτώματα πλησίασε

Μόνον Εἰς τὰ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
ΡΑΒΙ
ΟΦΕΙΛΩ ΤΗΝ
ΩΜΟΡΦΙΑ ΜΟΥ.

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΗΝΥΤΩΡ

τὸν πρίγκηπα Ἰωάννη καὶ ἀνηγ-
γείλε :

—Σὲ κρίνω σὰν βασιλῆα καὶ ὁ-
χι σὰν ἐκδικητὴ. Ἐσὺ καὶ οἱ συ-
νένοχοί σου ἐξορίζεσθε γιὰ πάντα
ἀπ' τὸ βασίλειό μου.

Ἐνδεκάτη ἡμέρα τοῦ ἔτους. Ὁ
Ρομπέν τοῦ εἶπε :

—Καὶ σὺ τί χάρι θέλεις νὰ σοῦ
κάνω ; Σὲ ὀνομάζω βαρὼν τοῦ
Λοκολέυ, κόμη τοῦ Σερεβάντζ καὶ
τοῦ Μίττιγκαμ. Τί ἄλλο ζητᾷς ;

—Δέσποτα...

—Οἱ σύντροφοί σου μοῦ εἶπαν πῶς

ἀγαπᾷς τὴν ἀνεψιά μου καὶ ὅτι
καὶ αὐτὴ σὲ ἀγαπᾷ. Θὰ τὴν παν-
τρευθῇ. Αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη διατα-
γὴ πού ἔχω νὰ σοῦ δώσω !

—Δέσποτα... ἂν ἦσαν ὅλες οἱ δι-
αταγές τόσο εὐχάριστες.

Τὸ ἴδιο θράδυ ὁ Ρομπέν τῶν
Δασῶν περπατοῦσε μὲς στὸ δάσος
κρατώντας τὴ καλὴ του ἀπ' τὴ μέ-
ση, ἐνῶ ἡ σελήνη ἔριχνε τὸ φῶς
τῆς στὰ ὀλόχρυσά μαλλιά της.

—Εἶνε στιγμές πού γίνεται κα-
νεὶς ἀνώτερος καὶ ἀπ' τὸν βασιλῆα,
σκεφτόταν ὁ Λεοντόκαρδος σ' ἓνα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Λόγω αἰφνιδίας ἀσθενείας τοῦ
παθολόγου ἱατροῦ τῆς «Ἑβδομά-
δος» αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐπιστο-
λάς τῶν ἀναγνωστῶν μας θὰ δι-
μοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.

πυργίσκο ψηλὰ ὅπου θρῖσκόταν
καὶ ἀπ' ὅπου καμάρωνε τὸ εὐτυχι-
σμένο ζευγάρι.

ΠΩΛ ΒΕΝΣΑΝ

ΓΚΡΕΚΑ

ΝΥΚΤΙΚΑ CHARMUSE

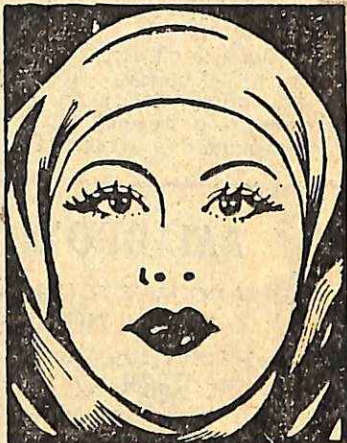

Μεταμορφώνεσθε κάθε
βράδυ σὲ φωτεινὴ Θεά
μὲ τὶς νυκτικές ETAM
ἀπὸ Charmeuse. Ὁ
ἀγαπήσετε τὴν κλασι-
κὴν τους ὀμορφιά καὶ τὸ
μεταξένιο τους χᾶδι.
Θαύμα γραμμῆς καὶ
ντελικοτὲ V γαρνιρι-
σμένο μὲ δαντέλλα ἢ
μὲ PETIT-POINT.

Etam

Χονδρική πώλησις: ETAM
Βουκουρεστίου 8.

Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας πού ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Τώρα ἀγαπώμεθα περισσότερο πα-
ρὰ ποτέ. Ἐνα διάστημα ἡ ἀγάπη
τοῦ εἶχε κρυώσει. Ἐγνώριζα τὸ γι-
στί. Αἱ ρυτίδες μου μ' ἔκαναν νὰ φαί-
νομαι ὀλιγώτερον ἀπὸ 30. Δὲν γνω-
ρίζω τὸν λόγον ἀλλὰ τὸ ὀφείλω
στὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ
τὴν ἐπίδερμίδα. Ἀπὸ τὴν ἐπομένην
τῆς πρώτης τῆς χρήσεως ἐξεπλάγην
πόσον ἐφαινόμην φρέσκη καὶ νέα.

Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ
τὴν ἐπίδερμίδα, εἶναι τὸ μόνον μέ-
σον διὰ νὰ ξαναδώσετε εἰς τὰ κύτ-
ταρα τῆς ἐπίδερμίδος τὴν ζωηρότη-
τά τῆς νεότητος.

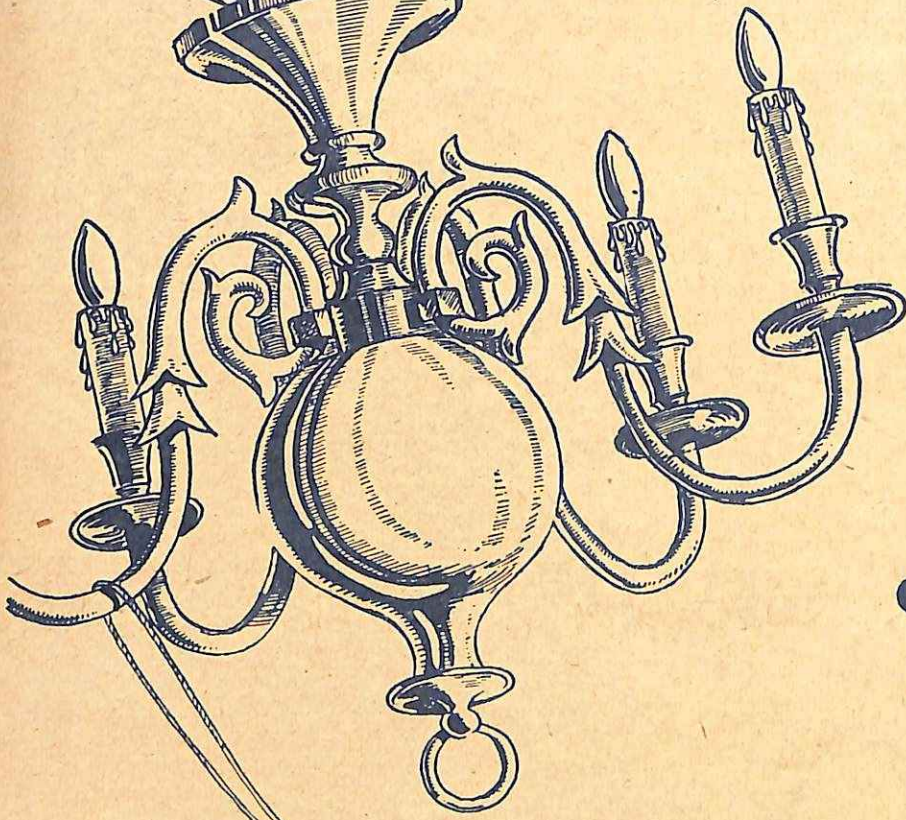
Περιέχει «Biocel» ἀποτέλεσμα τῆς
θεματοσίας ἐπιστημονικῆς ἀνακάλυ-
ψεως τοῦ περιφήμου D. Stejska
τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, τὸ
ὁποῖον τρέφει τὴν ἐπίδερμίδα μὲ ἐν-
γύλισμα προσερχόμενον ἀπὸ τὰ κύτ-
ταρα ζώων.

«Ὅ, τι ἔκανε αὐτὴ ἡ γυ-
ναίκα μπορεῖτε καὶ σεῖς
νὰ τὸ κάνετε».

Δοκιμάσατε καὶ σεῖς ἡ ἴδια τὴν
κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ τὴν ἐπί-
δερμίδα. Μεταχειρίσεσθε τὴν Κρέ-
μα Τοκαλόν (χρώματος ρόζ) τὸ θρά-
δυ προτοῦ κατακλιθῆτε. Τὸ πρωῒ
μεταχειρίσεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν,
τροφή διὰ τὴν ἐπίδερμίδα (χρώματος
λευκοῦ). Εἶναι στυπτική, τονωτική
καὶ θρεπτική καὶ ἀποτελεῖ τὴν καλ-
υτέραν βάση διὰ τὸ μακιγιάρισμα.

ΠΟΛΥΦΩΤΑ

• ΓΕ ΜΕΓΑΛΗ
• ΠΟΙΚΙΛΙΑ
• ΣΧΕΔΙΩΝ
• Ξ ΤΙΜΩΝ

Σ. Μοιρασάς
ΑΙΟΛΟΛΟΓ

